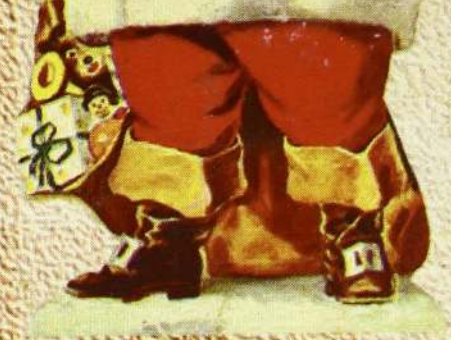

WISHING YOU
CHRISTMAS CHEER

சைவக் கிரியைகள்

A merry Christmas

JPL

C6138

2003

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

54

சைவக் கிரியைகள்

A

K

134633

தேசிய நூலைப் பிரிவு
மாநகர நூலக சென்னை
யாழ்ப்பாணம்.

ஆசிரியர்

சி. சுப்பிரமணிய தேசிகர்

NRCE19

134633cc

குரோதி ஆ பரட்டாதி மீ]

[செப்டம்பர் 1964

2/29x.5

முதற் பதிப்பு 1964.

பதிப்புரிமை பதிவு செய்யப்பட்டது.

விலை: ரூ. 1-50

கிடைக்குமிடங்கள் :

சு. சிவசங்கரன்
“சரஸ்வதி வில்லா”
ஆலடி
காரைநகர்
இலங்கை.

Mr. M. Ponnambalam
Lovelace & Hastings
57, Klyne Street
Kuala Lumpur
Malaya.

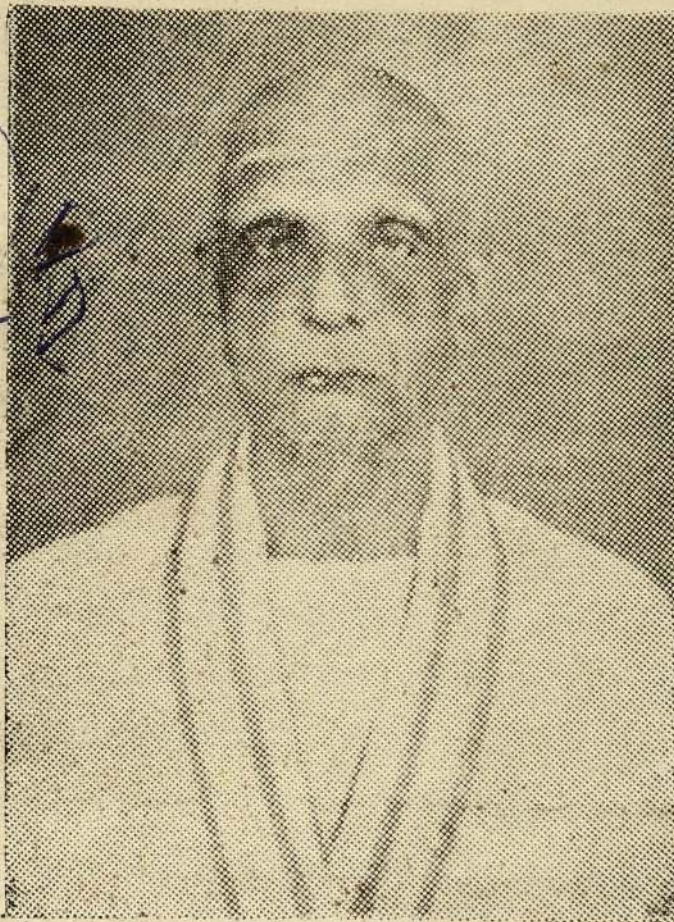
அச்சுப்பதிவு :

ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

யோதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்

சமர்ப்பணம்

திருமூலர் திருமரபினரும்
யாழ்ப்பாணம் - பருத்தித்துறை -
வட அல்வாய் உயர்ப்புக் கலட்டி
சித்தி விக்னேசுவரப் பிள்ளையார் கோயலில்
நித்திய நைமித்திக காமிய
அருச்சக ஆசாரியராக அமர்ந்திருந்து
ஆண்டுகள் பலவாக அருந்தொண்டாற்றிய
பேரன்பாளரும்
எங்கள் தந்தையாரும் குரவருமாகிய
ஸ்ரீஸ்ரீ. ஆ. சிவசங்கரக் குருக்கள் அவர்களின்
ஞாபகமாக
இந்நூலினைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

சி. சுப்பிரமணிய தேசிகர்

100

பதிப்புரை

சைவத் தமிழ் அபிமானிகளான அன்பர்கள் பலர் கேட்டுக்கொண்ட வண்ணம் “சைவக் கிரியைகள்” என்னும் இந்நூல் எழுதப்பட்டது. சிவகதியடைந்த சைவத் திருவாளர்—சு. சிவபாதசுந்தரம்பிள்ளை B. A. அவர்கள் சிலகாலத்துக்கு முன்னர் “சைவக் கிரியை விளக்கம்” என ஒரு நூலெழுதி வெளியிட்டுள்ளனர். அதனை ஒருபுடை தழுவியும், சில விஷயங்களைச் சேர்த்தும், சில விஷயங்களை விரித்தும் இஃதெழுதப்பட்டுள்ளது.

இதனை எழுதத் தொடங்கியபோது, இத்தகைய நூல் சைவத் தமிழ் மக்களுக்கும் பெரிதும் பயன்படத்தக்கதென ஊக்கியும், எழுதி முடிந்தபின் முழுவதையும் பார்வையிட்டு, அநேக திருத்தங்களையும் விளக்கங்களையும் சேர்க்கத் தக்கவாறு கூறியும், துணைபுரிந்த அன்பாளரும், மதிப்புரை வழங்கியவரும், காரைநகர் “யாழ் நகர்க் கல்லூரி” உதவி அதிபரும் ஆகிய உயர்திரு. ப. சுவாமிநாத சர்மா B. A. அவர்களுக்கு எனது நன்றி என்றும் உரித்தாகும்.

நாவலர் அவர்கள் சந்தானத்தில், பேரறிஞரும் பேராசிரியரும் பெரும் பிரசாரகரும் நாவலர் அவர்களைப் போலவே நைஷ்டிகப் பிரமசரிய நிலையில் நிற்பவருமாக விளங்குகின்ற, பண்டிதமணி திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும், நல்லூர் தேவஸ்தான வித்துவான், வண்ணையர்திரு C. S. S. மணிபாகவதர் அவர்களும் இந்நூலினைப் பார்வை செய்து, மதிப்புரைகள் வழங்கியுள்ளனர். இவர்களது நன்றியும் பாராட்டத்தக்கதாகும்.

வடமொழிப் பயிற்சியும், சமய சாத்திர விற்பன்னமும்
சைவக் கிரியானுட்டான சீலமும், சிவபூஜா நியமமும் உடை
யவர்கள்; சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்தி; சைவாசாரியர்.

இங்ஙனம் தகுதிப்பாடுகள் பலவும் ஒருங்கு வாய்க்கப்
பெற்ற தேசிகர் அவர்களுக்குச் சைவ உலகு என்றுங் கடப்
பாடுடையதாகும். இந்த நூலை விரும்பிப் பெற்றுப் பய
னடைதல் சைவ நன்மக்கள் ஒவ்வொருவரதுங் கடனாகும்.

புகையிரத நிலைய வீதி, }
சுன்னாகம். }
20-9-64. }

ப. சுவாமிநாதசர்மா.

உ

தேவிய நூலகப் பரிசு
மாணவர நூலக சென்னை

அணிந்துரை

நமக்குரிய சமயநெறி வைதிக சைவ சித்தாந்தம். வைதிகம் வேதசம்பந்தம். வித்—அறிவு. அறிவைப் பயன் செய்வது வேதம். கன்ம்காண்டம் ஞானகாண்டம் என வேதம் இரு வகைப்படும். கன்மம் ஞானநிமித்தம். கன்மசுத்தியால் ஞானம் உதிக்கும். அதுபற்றிய நூல் செய்தவர் சைமினி. அந்நூல் பூர்வ மீமாம்சை.

வேதத்தின் ஞானகாண்டம் உபநிடதம் எனவும் வேதாந்தம் எனவும் படும். வேதாந்தம் பற்றி நூல் செய்தவர் வியாசர். இவர் சைமினிக்குக் குரு. வியாசர் செய்த நூல் உத்தர மீமாம்சை. மீமாம்சை என்ற வார்த்தை இரு மீமாம்சைகளையுங் குறிப்பது. மீமாம்சை இரு பாகமான ஒரு முழு நூலாம். மீமாம்சை வேத உபாங்கங்களில் ஒன்று.

சைவம் சிவசம்பந்தம்; வைதிக நெறி கைவந்த வழிச் சித்திப்பது. இச்சைவம் ஞானகாண்டமாகிய வேதாந்த விளக்கம். 'வேதாந்தத் தீதில் பொருள் கொண்டுகரைக்கும் நூல் சைவம்' என்பது சித்தியார்.

சித்தாந்தம் ஞானகாண்டமாகிய வேதாந்தத்தின் தெளிவு. சைவம் வேதாந்த விளக்கம். அவ்விளக்கத்தால் உதிக்குந் தெளிவு சித்தாந்தம். 'வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவ சித்தாந்தம்' என்பது சிவப்பிரகாசம்.

சைவம் பற்றியும் சித்தாந்தம் பற்றியும் உரைப்பவை ஆகமங்கள்.

வேதம் பொருணூல். ஆகமம் அருணூல்; சத்திநிபாதர்க்குரியது.

ஆகமத்தில் நான்கு பாதங்கள் உண்டு. அவை சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பன. நான்களையும் கிரியை, ஞானம் என இரண்டாக அடக்கி, ஆகமத்தையுங் கிரியா காண்டம் ஞானகாண்டம் என இரண்டாக வகுக்கலாம்.

வேதத்திற் பேசப்படும் கன்மம் போலவே, ஆகமத்தில் வருங் கிரியையும் ஞானநிமித்தமாம். 'கிரியை என மருவு மவை யாவும் ஞானங் கிடைத்தற்கு நிமித்தம்' என்பது சிவப் பிரகாசம்.

வேதத்துக் கன்மம் பற்றுக்களை அடையும் முறையில் அடையச் செய்து, அவ்வாற்றால் பற்றுதியை விளைப்பது. ஆகமத்தில் வருங் கிரியை சிவசம்பந்தம் உற்றுழி நிகழ்வது. இவை தம்முள் வேற்றுமை.

ஞானம் பாசஞானம், பசுஞானம், பதிஞானம் என மூன்று வகை. அவற்றுள் பதிஞானத்துக்கு வாயில் ஆக மக் கிரியை.

விவாகம் வைதிகத்தைச் சேர்ந்தது. வேதத்தில் எண் வகை விவாகங்கள் விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. 'அருமறை மன்றல் எட்டு' என்பது இறையனார் களவியல்.

வைதிக நெறியில் வாழ்க்கை நடாத்துந் தம்பதிகளிடத் தில், சிவசம்பந்தம் உறுவதொரு சைவப்பிள்ளை உதிக்க லாம். அப்பிள்ளை பதிஞானம் உறுதற்குச் சைவக் கிரியை யைக் கைக்கொள்ளும்.

கலி ஐயாயிரத்துக்குப் பிறகு வைதிக வாழ்க்கையைக் காண்டல் அரிது. இப்பொழுதைய வாழ்க்கை அவைதிக வாழ்க்கை. அவைதிகத்துக்கும் சைவத்துக்கும் வெகுதூரம். ஆயினும், வைதிகத்தின் வழிவந்தோர் அநுட்டிப்பதாகிய சைவக் கிரியையைப் படித்தறிவதால் நமது வாழ்க்கையில் நம்மையறியாமலே நமக்கு ஒருவகை அருவருப்பு உண்டாக லாம். இவ்வருவருப்பு வளர்ச்சியுறுமாயின், நமது சந்ததி யில் வைதிக வாழ்வும் சைவமும் சித்தித்தற்குரியதொரு மகவு

உதிக்கக்கூடும். அம்மகவால் 'மூவேழ் சுற்றமும் முரணுறு நரகிடையாழாமை'யாகிய பேறு உளதாகும். இம்முறையில், இச்சைவக் கிரியைகள் என்கின்ற நூல், சொல்லளவில் சைவரென்றிருக்கும் நமக்கெல்லாம் மிகமிக இன்றியமையாத தாம்.

இந்த அருமந்த நூலை ஆக்கி உதவிய தேசிகர் அவர்கள், தமிழை வரன்முறை பிறழாது கற்றுத் தேர்ந்தவர்கள்; பரிசுத்தமான சைவ மரபில் தோன்றியவர்கள்; சைவாகம உணர்ச்சியும், திருமுறைப் பயிற்சியும், கந்தபுராண ஆட்சியும் உள்ளவர்கள்; சிவபூஜாதரந்தரர்; சைவாசார ஒழுக்க சீலர்; சைவ குரு.

தேசிகர் அவர்களின் கருத்துக்கள் பொன்னேபோற்ற போற்ற வேண்டியவைகள்.

கலாசாலை வீதி,
திருநெல்வேலி,
6.8.'64.

சி. கணபதிப்பிள்ளை.

மதிப்புரை

கந்தகோட்டம்
179, கோயில் தெரு
நல்லூர்
யாழ்ப்பாணம்
இலங்கை.

ஸ்ரீ C. S. S. மணிபாகவதர்

ஸ்ரீலஸ்ரீ சி. சுப்பிரமணிய தேசிகர் அவர்கள் ஓர் சிறந்த அறிஞர்; சைவ ஆசாரம், ஒழுக்கம் நிறைந்த அவர்கள் சைவ உலகிற்குச் செய்து வரும் தொண்டு போற்றுதற்குரியது. இந்நூல் தற்காலத்திற்கு மிகவும் அத்தியாவசியமானது, நமது சைவ கோட்பாடுகள் அருகிவரும் காலத்தில், அவற்றின் விளக்கங்களையும், முறைகளையும், ஸ்ரீலஸ்ரீ தேசிகர் அவர்கள் நன்கு விளக்கி உள்ளனர். தீக்ஷை, சந்தியாவந்தனம், சிவபூஜை முதலியவற்றை மிகவும் சிறந்த முறையில் கற்றோரும் மற்றோரும் எளிதில் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் எழுதியுள்ளார்கள். பூர்வக் கிரியை அபரக் கிரியை ஆகிய இரண்டையும் மக்கள் தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் எழுதியுள்ளார்கள்.

இவ்வரிய நூல் எல்லா சைவ அன்பர்கள் ஒவ்வொரு
வரும் வைத்திருக்க வேண்டியதவசியம்.

“மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.”

நல்லூர்த் தேவஸ்தான வித்வான்

C. S. S. மணிபாகவதர்.

யோகமய நூலகம்

உள் ளுறை

	பக்கம்		பக்கம்
தற்சிறப்புப்பாயிரம்	1	உபநயனம்	31
தோற்றுவாய்	4	காண்டோபகரணம்	33
பரார்த்தம்	8	காண்டமோசனம்	33
ஆன்மார்த்தம்	12	சமாவர்த்தனம்	36
பயன்	12	விவாகம்	37
கிரியாபத்தி	13	தீகை	41
பூர்வக் கிரியை	14	சந்தியாவந்தனம்	52
சங்கல்பம்	15	சிவபூசை	57
விநாயக பூசை	16	சிவாச்சிரமம்	62
புண்ணியாகவாசனம்	16	அபரக் கிரியை	67
பஞ்சகவ்வியம்	17	உத்கிராந்திக் கிரியை	67
மிருத்சங்கிரகணம்	17	தேகாந்த சூர்ணைத்சவம்	68
அங்குரார்ப்பணம்	18	அந்தியேஷ்டி	76
காப்புக் கட்டுதல்	18	நிவாபாஞ்சலி	
நாந்தீமுகம்	18	தருப்பணம்	83
நவக்கிரக சாந்தி	19	நக்னதானம்	83
அக்கினிமுகம்	19	துர்மரணப்	
வாஸ்து சாந்தி	20	பிராயச்சித்தம்	84
இருதுசங்கமனம்	20	புனர்த்தகனம்	85
கருப்பாதானம்	22	அத்திசஞ்சயனம்	86
பும்சவனம்	23	பாஷாணத்தாபனம்	86
சீமந்தம்	23	இடபதானம்	89
ஜாதகருமம்	25	ஏகோத்திட்டம்	89
கர்ணவேதனம்	26	பஞ்சதச மாசிகங்கள்	89
உத்தாபனம்	26	சோதகும்ப சிராத்தம்	90
நாமகரணம்	26	சபிண்டகரணம்	91
உபநிஷ்கிரமணம்	27	மாசிகங்கள்	95
அன்னப்பிராசனம்	28	ஆப்திகம்	96
பிண்டவர்த்தனம்	29	வருஷ சிராத்தம்	96
சௌளம்	29	மகாளயம்	96
வித்தியாரம்பம்	31	அமாவாசை தருப்பணம்	97

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர் நூலக சென்னை
பாதிப்பாண்டி

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

சைவக் கிரியைகள்

தற்சிறப்புப் பாயிரம்

வெண்பா

பெருவில் மலைக்கைக் களிற்றியப் பெட்பார்
பொருவில் பிடிபுல்லப் போந்தன் — ஒருருகோட்
டிருகவுட்டு முக்கட்டு நால்வாய்த்தென் னுள்ளம்
உருகவிட்டு நின்ற ஒளி.

வண்ணக ஒத்தாழிசைக் கலிப்பா

பூமலியும் பலவளமும் பொருந்தல்வை நகர்வடபால்
காமலியும் சீருயர்ப்புக் கலட்டிதலில் எழுந்தருளி
மீனமரும் கடல்பணிந்து விரும்புமுர செனவொலிப்ப
வானவரும் மண்ணவரும் வரநினைந்து தினர்வணங்க
ஒருகொம்பும் இருகவுள்மும் மதநால்வாய் ஐந்தாக
வருகரமும் வல்லவையும் மருவுருவோ டருள்புரிவோய்!

(இஃதாறடித்தரவு)

முன்மலையும் கரிமுகவன் முடியவிடும் ஒருகொம்பால்
பொன்மலைபா ரதகதையைப் பொறித்தெமருக் கருளினையே!
மூப்பான்கை மழுவினையும் முராரிகரப் பரிதியையும்
பார்ப்பான்கைக் கதையினையும் பறித்தவருக் கருளினையே!
கடநாகப் பரியதுவும் கானமயிற் பரியதுவும்
உடனாக எலியதனை உயர்பரியா மருவினையே!

(இவை முன்றும் ஈரடித்தாழிசை)

கறையடி முகமொடு கனல்விழி யொடுமிளிர்
பிறையெயி றொடுமிடல் பெறுபடை யொடுமிகும்
எறுழ்வனி யொடுமுரு மிடிமுகி லெனைவரும்
மறமனி யவுணனை வதைசெயு மருளினை !

அருமறை முனிவரு மமரரு மனிதரும்
வெருவர விடியென விடமென மிடலொடு
பொரவரு மெனியது பொறைகொள முதுகிடை
மருவிமுன் நடவிய மகிழ்தரு பரியினை !

உலகமும் உயிர்களும் உலேதர நகரொடு
மலமென அகிலமும் மருவினர் துயர்செயும்
கொலைமனி திரிபுர கொடியரை விறல்கொளும்
நிலவணி பரமனும் நினைதரு பெருமையை !

உமையவள் சினமொடு முரைகொடு மொழிவழி
அமையர வருவுறும் அரிபுவி மிசைமுனம்
கமையொடு வழிபடல் கருதிநல் லுருவுற
இமையுறு மளவையி லினிதரு ளருமையை !

(இவை நான்கும் நான்கடி யராகம்)

உலகையு முயிரையு மருவி நின்றுமவ்
வுலகையு முயிரையு மொருவி நின்றனை !

மந்திர வருவினை மருவி நின்றுமம்
மந்திர வருவினை ஒருவி மன்னினை !

(இவையிரண்டும் நாற்சீரீரடியம்போதரங்கம்)

அறநலம் விழைபவர்க் கறமு மாக்குவை !
பொருள்நலம் விழைபவர் பொருளு மாக்குவை !
இன்புற விழைபவர்க் கின்பு மாக்குவை !
வீடுற விழைபவர் வீடு மாக்குவை !

(இவை நான்கும் நாற்சீரோரடியம்போதரங்கம்)

ஐந்தொழிலும் புரிவோய் நீ!
 அழியாத முழுமுதல் நீ!
 இந்துவளர் சடையோய் நீ!
 இறவாத இன்பினை நீ!
 பெரியவையிற் பெரியோய் நீ!
 பேராகுப் பரியினை நீ!
 சிறியவையிற் சிறியோய் நீ!
 செங்கரமைந் துடையோய் நீ!

(இவை எட்டும் முச்சீரோரடியம்போதரங்கம்)

இன்பு நீ! துன்பு நீ!
 இறையு நீ! உயிரு நீ!
 அரியை நீ! எளியை நீ!
 அப்ப னீ! அம்மை நீ!
 கண்ணு நீ மணியு நீ!
 காட்சி நீ! பொருளு நீ!
 இம்மை நீ! மறுமை நீ!
 இரவி நீ மதியு நீ!

(இவை பதினாறும் இருச்சீரோரடியம்போதரங்கம்)

என வாங்கு;

(இது தனிச் சொல்)

நெஞ்சகங் குழைந்து நெக்குநெக் குருகிடக்
 குஞ்சர வதன! நின் செஞ்சரண் இறைஞ்சுவல்;
 இமிழ்கடல் உட்கில் அமிழ்தெனச் சிறந்த
 தமிழ்ப்பயில் தேளத்துச் சைவநல் இளைஞர்
 செவ்விதி னுணர்ந்து தெளியியர்
 சைவக் கிரியைகள் சாற்றுதற் பொருட்டே.

(இஃதாறடி நெரிசை யாசிரியச் சுரிதகம்)

தரவு கொச்சகம்

செம்.பொருளாஞ் சிவபெருமான் திருவடி சென்னியிற்சேர்த்தி
இம்பர்புகழ் திருமூலன் எழின்மரபிற் குரவெனந்தை
நம்பிசிவ சங்கரன்தாள் நளிமனனு தினமிறைஞ்சி
பம்புசைவக் கிரியைகளைப் பகர்கின்றேன் தமிழ்மொழியில்.

தோற்றுவாய்

“ஊரி லான்குணங் குறியினான் செயலினான் உரைக்கும்
பேரி லானொரு முன்னிலான் பின்னிலான் பிறிதோர்
சாரி லான்வரல் போக்கிலான் மேலிலான் தனக்கு
நேரி லானுயிர்க் கடவுளாய் என்னுளே நின்றான்”

எனக் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் அருளிச் செய்த
வண்ணம், அகண்ட ஆகார நித்த வியாபக சச்சிதானத்தப்
பிழம்பாகவும் உலகுயிர்களுடன் கலப்பினால் ஒன்றாகவும்
பொருள் தன்மையால் வேறாகவும் உயிர்களுக்கு உயிராக
வும் உள்ள முழுமுதல் இறைவர் தமக்கென ஓர் ஊரில்லாத
வர்; உயிர்களிடத்து மாறிமாறி வரும் சாத்துவிகம் இராச
தம் தாமதம் என்னும் முக்குணங்களும் இல்லாதவர்; சுட்டி
யுணரப்படும் உருவம் இல்லாதவர்; தமக்கென ஒரு செய
லும் இல்லாதவர்; சுட்டியுரைக்கப்படும் பெயரில்லாதவர்;
தமக்கு டுன்னுள்ளார் ஒருவரும் இல்லாதவர்; தமக்குப் பின்
னுள்ளார் ஒருவரும் இல்லாதவர்; உலகுயிர்களுக்குத் தாம்
ஆதாரமாதலன்றித் தமக்கு ஆதாரமாகப் பிறிதொன்றும்
இல்லாதவர்; எங்கும் நிறைந்திருத்தலால் வருதலும்
போதலும் இல்லாதவர்; தமக்கு மேலானவர் ஒருவரும் இல்
லாதவர்; தமக்கு ஒப்பானவரும் ஒருவரும் இல்லாதவ
ராவர்.

அங்ஙனமாயினும் உயிர்களிடத்துக் கொண்ட கைமாறு
கருதாத பேரருளிஞாலே உயிர்கள் தம்மை ஒருவாறு
அறிந்து வழிபட்டு உய்யும்பொருட்டு ஊரும் பேரும் உரு
வும் திருவும் உடையராய்ச் சுகளத் திருமேனி கொண்டு உல

கினர் பொருட்டும் சத்திநிபாதர் பொருட்டும் வேதசிவாகமங்களை அருளிச் செய்தனர். வேதங்கள் வழிபாட்டினைக் கூறும். சிவாகமங்கள் வழிபடுதற்குரிய முறைமைகள் எல்லாவற்றையும் சுதந்திரமாக விரித்துக் கூறும்.

இறைவரை வழிபடுதற்குரிய சைவக் கிரியைகள் யாவும் வடமொழியிலேயே கூறப்பட்டிருத்தலாலும், இக்காலத்துத் தமிழ் மக்களிடையே வடமொழிப் பயிற்சி மிகவும் குறைவுற்றிருத்தலாலும், தமிழ் மொழியாளர்க்கு ஆரியர்மீது ஒழுக்க நெறிபற்றி உண்டாய முரண்பாடு, அவ்வாரியரால் பெரிதும் பயிலப்படும் வடமொழிக் கண்ணும் சென்று, அதனைத் தமக்கு மாறுபட்ட வேற்றுமொழியாகக் கருதும் நிலைமை உளதாயதாலும், இயல்பிலேயே சிவநெறியாளரான தமிழ் மக்கள் தம் சிவநெறியின் உண்மைப் பொருள்களை யுணர்த்தும் வடமொழி நூல்களையும் வெறுப்பாராயினர். அதனால் தமிழ் மக்களது சிவநெறியொழுக்க முறை பலவாற்றினும் சிதைவடைகின்றது.

தமிழ் மக்கள் படைப்புக் காலந் தொடக்கம் சிவநெறியாளரே என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கண்ட துணிபாகும். அவர்களது சிவநெறியொழுக்க முறைகளை விரித்துக் கூறும் தமிழ் நூல்களைக் காண்டலரிதாகும். அங்ஙனமாகவும் அவைகளை விரித்துக் கூறும் வடமொழி நூல்களையும் வெறுத்து விடலாமா? வெறுத்துவிடின், நம் தமிழ் மக்களது சிவநெறியொழுக்கம் சிதைவடையாது எங்ஙனம் முறைப்படி நிகழமுடியும்?

நமது பழைய செந்தமிழ்ச் சான்றோர்களில் யாவர் வடமொழியை வெறுத்தனர்? தொல்காப்பியனார் அகத்தியனார் திருவள்ளுவனார் சங்கச் சான்றோர்கள் திருமூலனார் சமயாசாரியர்கள் சந்தானாசாரியர்கள் முதலாகிய பெருந்தகையாளர் பலரும் தமிழ் மொழியையும் வடமொழியையும் ஆதியில் அருளிய தனிமுதல்வர் சிவபெருமானேயென்றும் இரு மொழிகளுமே மிக்க பழமையுடையனவென்றும் இரு மொழிகளும் தம்முள்ளொத்த தன்மையுடையனவென்றும் இரு

மொழிகளும் தமிழ் மக்களுக்கு இரு கண்கள் போன்றன வென்றும் ஆரியமும் செந்தமிழும் ஆராய்ந்து இதனிது சீரியது என்று ஒன்றைச் செப்பரிது இரண்டும் சீரியனவே யென்றும் கொண்டனரேயன்றி ஆரியமாகிய வடமொழியை வெறுத்து நீக்கிரால்லர்.

“ஆரியம் நன்று தமிழ்தீ தெனவுரைத்த—காரியத்தால் காலக்கோட் பட்டாணைச்—சீரிய—அந்தண் பொதியில் அகத்தியனார் ஆணையினால்—செந்தமிழே தீர்க்கசுவா கா” என நக்கீரனார் சபித்தமைபோல ஆரியந் தீது தமிழ் நன்று என உரைப்பதும் பெரியோர் சபித்தற்கு ஏதுவாகும்.

தமிழ் மொழியும் வடமொழியும் தமிழ் மக்களுக்கு இன்றியமையாதனவாய் உலகியல் வழக்கிலும் உண்மை நூல் வழக்கிலும் பெரிதும் பயின்றுள்ளனவாம். இவ்வுண்மைகளை, “மாரியும் கோடையும் வார்பனி தூங்கநின்—றேரியும் நின்றங் கிளைக்கின்ற காலத்து—ஆரிய மும்தமிழுமுடனே சொல்லிக்—காரிகை யார்க்கும் கருணைசெய் தானே” என னும் திருமந்திரம் இனிது வலியுறுத்தும்.

ஆரிய மொழி மண்ணுலகத்துக்கும் விண்ணுலகத்துக்கும் பொதுவான மொழியென்றும் அதனை வடமொழியென்று கூறுவது அங்கே அது பயின்று வருதல் மிக்குள்ளமை பற்றியென்றும் இலக்கண நூலார் கூறுவர்.

சமயச் சடங்குகளாகிய ஆலய பூசை முதலியவைகளைத் தமிழ் மொழியிலேயே செய்யவேண்டுமென ஒரு சாரார் கூறுகின்றனர். தமிழ் மொழிக்கணுள்ள தேவார திருவாசகங்களில் சில பகுதிகள் அருச்சுனை மந்திரங்கள் போல அமைந்துள்ளனவாதலால் அவற்றை ஒதிக்கொண்டு வில்வம் முதலியவற்றைச் சாத்தி அருச்சுனை செய்யலாமாயினும் பூசைக்குரிய எல்லா உபசாரங்களையும் இறைவர்க்குச் சமர்ப்பித்தற்கு அவைகள் முழுவதும் நிரம்புவனவாயில்லை. நிரம்ப உண்டெனில், ஆலயம் அமைத்தற்கும் மூர்த்திகளை அமைத்தற்கும் மூர்த்திகளை ஆலயத்தில் பிரதிஷ்டை செய்வ

தற்கும் யாது செய்வது? தேவார திருவாசகங்களில் ஆலயம் அமைக்கும் முறைகள் மூர்த்தியமைக்கும் முறைகள் பிரதிஷ்டை செய்யும் முறைகள் கூறப்படுகின்றனவா? அவைகள் படர்க்கைப் பராவலாகவும் முன்னிலைப் பராவலாகவும் அமைந்துள்ள தோத்திரங்களேயாகும்.

இறைவரது பூசைக்குரிய மந்திரங்கள் முன்னர்ப் பிரணவமும் அதன்பின் பீசங்களும் அவற்றின்பின் மந்திரங்களும் அவற்றின் முடிபில் நம என்பது முதலாக ஏழுவித முடிபுகளும் உடையன. ஏழுவித முடிபுகளையுடையமையால் எழுகோடி மந்திரங்களெனப்படுகின்றன. இந்த ஏழுவித முடிபுகளுள் இன்ன இன்ன காரியங்களில் இன்ன இன்ன முடிபுகளுடன் உச்சரிக்க வேண்டுமென்றும் நியதியுண்டு. மந்திரப் பகுதியில் சிலவற்றைத் தமிழாக்கலாமாயினும் எல்லாவற்றையுமாக்குதற்குத் தமிழில் சொற்களில்லை. அவற்றுக்கு விளக்கங் கூறலாம். இனி முன்னுள்ள பிரணவம் முவலியவற்றுக்கும் பின்னுள்ள நம, சுவதா, சுவாகா, வெளஷட், வஷட், ஹும், பட் என்னும் எழுவகை முடிபுகளுக்கும் ஓரளவு விளக்கம் கூறலாமன்றித் தமிழாக்கஞ் செய்தல் முடியாதாகும். ஆகவே பூசை முதலிய சமயச் சடங்குகளைத் தமிழ் மொழிக்கண் செய்யவேண்டுமென்பார் கூற்று முழுவதும் நிரம்பாதாகும். எங்கள் சைவ நெறியும் வடமொழியும் தமிழ் மொழியும் விரவிப் பிரிக்கமுடியாது ஒன்று பட்டுள்ளமையால் இவை முழுமுதல் ஒருவனின் ஆணை வழிவந்தன; சரித்திர ஆராய்ச்சிக் காலங்களுக்கு அப்பாற்பட்டன என உணர்தல் வேண்டும்.

இனி, சைவ நெறியினர் தமிழ் மொழியாளர் மட்டுமன்றி, கன்னடர், தெலுங்கர், மலையாளர், காஷ்மீரியர் முதலான பல மொழியாளருமுள்ளார். அவரெல்லாம் தத்தம் மொழியில் சைவச் சடங்குகளைச் செய்து கொள்ளத்தக்க நூல்களை ஆக்கிக் கொண்டுள்ளதாகத் தெரியவில்லை. சமயச் சடங்குகள் வடமொழியிலேயே செய்யப்படுவன என்பது அவர்கள் மொழிகளில் மிகப் பெரும்பான்மையாக வடமொழிச் சொற்

கள் விரவிக் கிடத்தலாலறியப்படும். இஃதிவ்வளவில் அமைக.

நம்மவர்களுக்குச் சைவக் கிரியைகளைச் செய்து வைக்கும் குருக்கள்மாரும் புரோகிதர்களும் பெரும்பாலும் மிருதி நெறியினராயிருத்தலாலும், அவர்களுக்குச் சைவக் கிரியைகளைச் செய்து வைக்கும் பயிற்சி பெரிது மின்மையாலும், செய்து வைப்போர் செய்வோர்களில் பெரும்பான்மையோர் அவற்றின் உண்மைகளை அறியாதவர்களாயிருத்தலாலும், அதனால் அவற்றில் பக்தி சிரத்தை இல்லாது போதலாலும், அக்கிரியைகள் சிதைவடைந்து பயனிலவாகின்றன.

இதனையுணர்ந்த சைவத் தமிழன்பர்கள் பலர் வடமொழியிலுள்ள சைவக் கிரியைகளைப் பற்றி ஓரளவாவது விளக்கமெழுதி உதவ வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டமையால் என் அறிவிற் கெட்டியவாறு இதனை எழுதலானேன். வடமொழி தென்மொழிப் பயிற்சியும் கிரியா ஞானமும் உடையோர் செய்யவேண்டிய இக்காரியத்தை ஆராத அன்பினாற் செய்யத் தொடங்கிய என்னை உலகம் இகழாதென எண்ணுகின்றேன்.

சைவக் கிரியை என்பது சிவநெறியின்கண் ஒழுகுவோர் செய்யவேண்டிய மந்திரம் தந்திரம் பாவனைகளுடன் கூடிய செயல்களையே குறிப்பதாகும். அச்சைவக் கிரியைகள் ஆன்மார்த்தம், பரார்த்தம் என இரு வகைப்படும். ஆன்மார்த்தம் : தன் நன்மை கருதிச் செய்யப்படுவது. பரார்த்தம் : எல்லா உயிர்களினதும் நன்மை கருதிச் செய்யப்படுவது.

பரார்த்தம்

இவற்றுள் பரார்த்தம் எல்லா உயிர்களினதும் நன்மை கருதி இறைவனை வழிபடுவதற்காகத் திருக்கோயில் அமைத்தல், முதலாகப் பலவாய் விரிந்ததாகும். அது கருஷணாதிப் பிரதிஷ்டாந்தம், பிரதிஷ்டாதி உத்சவாந்தம், உத்சவாதிப்

பிராயச்சித்தாந்தம் என்னும் மூன்று பெரும் பிரிவுகளை யுடையது.

இவற்றுள் கருஷ்ணாதிப் பிரதிஷ்டாந்தம் என்பது : திருக்கோயில் அமைத்தற்குரிய பூமியை ஆராய்ந்து தெரிந் தெடுத்துப் பரிசோதித்துப் பண்படுத்தி நாட்கல் நாட்டித் திருக்கோயில் அமைத்து, மூர்த்தியை அமைத்து, பிர திஷ்டை செய்து முடிக்கும்வரையுள்ள கிரியைகளின் தொகுதியாகும்.

இதிலுள்ள ஆலய அமைப்பில் தூபியின்றியமைக்கப் படும் பாலாலயமும் மடாலயமும் ஒற்றைப் பஞ்சாங்க வேலை இரட்டைப் பஞ்சாங்க வேலை நீராவி மண்டபத்துடன் கூடிய வேலை என்பவற்றுள் இயன்றவாறு தூபியுடன் அமைக்கப்படும் மூல ஆலயமும் ஆகிய வகைகளுண்டு.

பிரதிஷ்டையில் ஆவர்த்தம், அநாவர்த்தம், புநராவர்த் தம், அந்தரிதம் என்னும் நால்வகையுண்டு ஆவர்த்தம் : பாலாலயத்தில் புதிய மூர்த்தியைத் தாபித்துக் கொண்டு, பின் புதிதாக அமைத்த மூல ஆலயத்தில் அம்மூர்த்தியைப் பிரதிஷ்டை செய்வதாகும். அநாவர்த்தம் : புதிய ஆல யத்தையும் புதிய மூர்த்தியையும் ஒருங்கு அமைத்துக் கொண்டு பிரதிஷ்டை செய்வதாகும். இவையிரண்டும் புதிய பிரதிஷ்டையெனப்படும். புநராவர்த்தம் : முன்னர்ப் பிரதிஷ்டை செய்து வழிபட்டு வந்த ஆலயத்தில் காலப் போக்கினால் உளவாகும் பழுதுகளைத் திருத்திச் செய்யப்படு வதாகும். அந்தரிதம் : கள்வர் தீயோர் நீர் நெருப்பு முத லிய இடையூறுகளால் உளவாகும் பழுதுகளைத் திருத்தி உடனே செய்யப்படுவதாகும். இவையிரண்டும் சம்பு ரோக்ஷணம் எனப்படும்.

பிரதிஷ்டாதி உத்சவாந்தம் என்பது : பிரதிஷ்டா கும் பாபிஷேகம் ஆனபின் நாள்தோறும் செய்யவேண்டிய நித் திய பூசைகள் அவற்றின் காலங்கள் அவற்றின் முறைகள் நித்திய பூசை முடிவில் செய்யப்படும் உத்சவங்கள் ஸ்நபன வகைகள் மாசந்தோறும் வரும் சிறப்புடைய தினங்களில்

செய்யவேண்டிய பூசைகள் உத்சவங்கள் முடிபாகவுள்ள கிரியைகளின் தொகுதியாகும்.

உத்சவாதிப் பிராயச்சித்தாந்தம் என்பது : நித்திய பூசை முதலியவற்றில் உளவாகும் குறைகள் நீங்கும் பொருட்டுச் செய்யப்படும் நைமித்திக உத்சவங்கள் அவற்றின் வகைகள் அவற்றைத் தொடங்கும் முறைகள் தீர்த்த தினங்களை நியமிக்கவேண்டிய முறைகள் உத்சவந் தொடங்கிய பின் அதனிடையே செய்யப்படும் வசந்தோத்சவம் தைலாப்பியங்க உத்சவம் (எண்ணெய்க் காப்பு) கிருஷ்ண கந்த உத்சவம் (அகிலங் குழம்பு சாத்துதல்) மிருக யாத்திரோத்சவம் (வேட்டை) கந்தோத்சவ சகித ரதோத்சவம் (சந்தனக் குழம்பும் தலைப்பாவும் சாத்திச் செய்யப்படும் தேர்த் திருவிழா) சூர்ணோத்சவம் (சுண்ணாமிடித்தல்) தீர்த்தோத்சவம் டோளோத்சவம் (ஊசல் விழா) கொடியிறக் குதல் பிராயச்சித்த அபிஷேகம் திருக்கல்யாண உத்சவம் முடிபாகவுள்ள கிரியைகளின் தொகுதியாகும்.

நைமித்திக உத்சவங்கள் சாகல்லியமும் பாவநமும் சாந்திகமும் மாங்கல்லியமும் என நால்வகைப்படும். சாகல்லியம் : கொடியேற்றம் முதலாகத் தீர்த்தம் முடிபாகச் செய்யப்படுவது. பாவநம் : கொடியேற்றம் மட்டும் இன்றி மற்றெல்லாம் சாகல்லியம் போலச் செய்யப்படுவது. சாந்திகம் : கொடியேற்றம், ஓமம், பஸி, முதலிய ஒன்றுமின்றி மாலையில் மாத்திரம் உத்சவம் செய்யப்படுவது மாங்கல்லியம் : முன்னது போலவே ஆனால் காலையில் மாத்திரம் உத்சவம் செய்யப்படுவது.

இந்நான்கனுள் சாகல்லிய உத்சவம் : உத்சவ தினங்களின் அளவினால் உத்தமத் திரயம், மத்திமத் திரயம், அதமத் திரயம் எனக் கொள்ளப்படுதலால் செளரம் முதல் சைவம் முடிய ஒன்பது வகைப்படும். மத்திமத் திரயங்கள் மூன்றனுள் இறுதியதாகிய தைவிகம் என்னும் உத்சவம் ஒன்பது தினத்தில் பதினாறு காலப் பலியிடுதலையுடைய விஜயமும், பத்துத் தினத்தில் பதினெட்டுக் காலப் பலியிடுதலையுடைய புஷ்கலமும் என இரு வகைப்படும்.

பத்துத் தினத்தில் பதினெட்டுக் காலப் பவியிடுதலை யுடைய புஷ்கலம் என்னும் உத்சவமே பெரும்பாலான சைவ ஆலயங்களில் நடைபெற்று வருவதாகும். திருக்குளத்தில் அல்லது தீர்த்தக் கிணற்றில் தீர்த்தங் கொடுப்பதற்கு நக்ஷத்திரமும், சமுத்திரத்தில் தீர்த்தங் கொடுப்பதற்குத் திதி அயனம் விஷுவம் சங்கிராந்திகளும், ஆற்றில் தீர்த்தங் கொடுப்பதற்கு நக்ஷத்திரமும் திதியும் கொள்ளத் தகுந்தன வாம்.

உத்சவமானது : தீக்ஷிதர், அதீக்ஷிதர், விரத்தர், சமயா சார லோபிகள், தூர்த்தர் முதலிய யாவர்க்கும் மிருகம் பக்ஷி களுக்கும் தாவரங்களுக்கும் தகுதீக்கேற்பப் பாசவிமோசநம் செய்வதாகிய உத்தமோத்தம சாம்பவி தீக்ஷையாக விளங் குவதென்று சைவாகமங்கள் கூறும்.

இன்னும் கருஷணாதிப் பிரதிஷ்டாந்தமான கிரியைகள் சமய தீக்ஷையாமெனவும், பிரதிஷ்டாதி உத்சவாந்தமான கிரியைகள் விசேஷ தீக்ஷையாமெனவும், உத்சவாதிப் பிரா யச்சித்தாந்தமான கிரியைகள் நிருவாண தீக்ஷையாமென வும், அவற்றுட்பட்ட தீர்த்தம் சாதகாபிஷேகமாமெனவும், யாக கும்ப அபிஷேகம் ஆசாரியாபிஷேகமாமெனவும் கொள்ளப்படும் முறைமையிலும் மகோத்சவம் சாம்பவி தீக்ஷையாமாறு உணரப்படும்.

இன்னும் இம்மூன்று பெரும் பிரிவுகளில் முதற் பிரிவும் மூன்றாம் பிரிவும் காரணம் பற்றிச் செய்யப்படும் நைமித் திகக் கிரியைகளாகும். இரண்டாம் பிரிவு கும்பாபிஷேக மாகிய பின் நாள்தோறும் செய்யவேண்டிய நித்தியக் கிரியைகளாகும். இந்த நித்தியக் கிரியைகளினிடையே சைவ நன்மக்களால் தமது இஷ்ட சித்திகளின் பொருட்டுச் செய்விக்கப்படும் அபிஷேகம் பூசை அருச்சனை உத்சவம் முதலிய கிரியைகள் காமியக் கிரியைகளாகும், ஆகவே பரார்த்தக் கிரியைகள் நித்தியம் நைமித்திகம் காமியம் என் னும் மூன்று பிரிவுகளாகவும் அமையும்.

இப்பரார்த்தக் கிரியைகளின் விரிவுகள் மிகப் பலவாத லாலும் அவை சைவ மக்களெல்லோராலும் அத்தியாவசியம் அறியவேண்டியன; அறியத் தக்கன; அல்ல ஆதலாலும் அவற்றைப் பற்றி இங்கே விரித்துக் கூறவில்லை; கூறவும் முடியாது. ஆதலால் ஆன்மார்த்தக் கிரியைகளே இங்கே ஓரளவு ஆராயப்படுகின்றன.

ஆன்மார்த்தம்

தன் நன்மை கருதிச் செய்யப்படுவதாகிய ஆன்மார்த்தக் கிரியையானது பூர்வக் கிரியை அபரக் கிரியை என இரு வகைப்படும். அவற்றுள் பூர்வக் கிரியை ஒருயிர் தாயின் கருப்பத்தில் தங்கும் காலம் முதல் பூமியிற் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்திருக்கும் காலம் வரையும் செய்யப்படுங் கிரியைகளைக் குறிப்பதாகும். அபரக் கிரியை மரண சமயம் முதல் சபிண்டகரணம் வரையினதும், அதன்மேல் ஆப்திகம் வரையினதும், அதன்மேல் வருட சிரார்த்தம் மகாளயம் அமாவாசை தருப்பணம் வரையினதும் ஆகிய விரிவினையுடையதாகும்.

இந்த ஆன்மார்த்தக் கிரியையும் நித்தியம், நைமித்திகம், காமியம் என்னும் பிரிவுகளையுடையதாகும். நித்தியம் : நாள்தோறும் செய்யப்படும் தியானம், சந்தியாவந்தனம், சிவபூசை முதலியனவாம். நைமித்திகம் : தீக்ஷை, ஆசாரியாபிஷேகம், சும்பாபிஷேகம், உத்சவம், விரத உத்தியாபனம், அந்தியேஷ்டி முதலியனவாம். காமியம் : விரதம், சாந்தி முதலியனவாம்.

பயன்

இந்தச் சைவக் கிரியைகளைச் செய்வதால் உளதாகும் பயன் யாதெனில் இம்மையில் அறம், பொருள், இன்ப வாழ்வுகளைப் பெற்று வாழ்தலும், மறுமையில் வீடு பெற்றினைப் பெறுதலுமாம். கிரியைகளை முறைப்படி செய்வதனால் மனத்தூய்மையுண்டாகும்; மனத்தூய்மையினால் பரதரு

மங்கை கூடும்; பரதருமத்தினால் ஐம்பொறி அடக்கமாகிய சாந்தி உண்டாகும்; சாந்தியினால் யோகநெறி கைகூடும்; யோகத்தினால் தத்துவ ஞானங் கைகூடும்; தத்துவ ஞானத்தினால் பரமுத்தி சித்திக்கும். ஆகவே கிரியைகள் ஞானத்திற்கு மூலகாரணமாய் வீடு பேருகிய பரமுத்திக்கு ஏதுவாதல் காண்க.

134633

கிரியா பத்ததி

இச்சைவக் கிரியைகள் யாவும் சைவாகமங்களில் மிக விரிவாகவும், வரிசையின்றியும், விதியாகிய செய்யுள் வடிவில் கூறப்பட்டுள்ளன. அவைகளை ஆராய்ந்து ஒழுங்குபடுத்தி, பதினெண்மர் சிவாசாரியர்கள் பத்தெட்டுப் பத்திகளை வழக்கு வடிவில் (உபயோக முறையில்) செய்துள்ளனர். பத்ததியென்பது வழிமுறைகளைக் கூறுவது எனப் பொருள் தருவதாகும்.

அப்பதினெட்டுப் பத்ததிகளில் அகோர சிவாசாரியர் செய்த பத்ததியே தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் பெருவழக்கிலுள்ளதாகும். திருவாவடுதுறை, தருமபுரம், திருப்பனந்தாள், சூரியனார் கோயில் முதலிய இடங்களிலுள்ள சைவாதீன மடங்களில் பண்டாரச் சந்நிதிகள் சோமசம்பு சிவாசாரியர் செய்த பத்ததியைக் கைக்கொண்டு ஒழுகுவதாக அறியப்படுகிறது. மற்றைய பத்ததிகள் வெளிவந்து வழக்கிலிருப்பனவாகத் தெரியவில்லை.

அகோர சிவாசாரியர் பத்ததி ஆன்மார்த்தம், பரார்த்தம் என்னும் கிரியைகளை விரிவாகக் கூறுவது. சோமசம்பு சிவாசாரியர் பத்ததி அத்துணை விரிவுடையதன்று. மிக மிகச் சுருக்கமானது. இவையிரண்டும் ஒத்த பொருண் முடிபுடையனவல்ல. அகோர சிவாசாரியர் பத்ததி சிவாத்துவித சைவபரமானது. சோமசம்பு சிவாசாரியர் பத்ததி சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்தபரமானது.

வியாச முனிவரால் செய்யப்பட்ட வேதாந்த சூத்திரத்திற்கு நால்வர் பேருரை செய்துள்ளனர். அந்நால்வரும்

நால்வகை மதச் சார்பில் தங்கள் உரைகளை அமைத்தனர். அவர்களுள் காலத்தால் முற்பட்டவராகிய நீலகண்ட சிவாசாரியர் சிவாத்துவித சைவபரமாகத் தமது உரையினை மிகச் சிறந்த ஏதுக்களை எடுத்துக் காட்டி முடித்துள்ளனர். அந்த முடிபினை அநுசரித்தே அகோர சிவாசாரியர் தம் பத்ததியினை அமைத்துள்ளனர். அப்பத்ததி ஒரு முடிபில் மட்டும் சைவ சித்தாந்தத்திற்கு மாறுபட்டதன்றி மற்றக் கிரியைகளில் மாறுபட்டதன்று. சிவாத்துவித சைவம் சுத்தாத்துவித சைவத்துக்கு அடுத்தபடியிலுள்ளதாகும். அந்த நிலைமையிலுள்ள பத்ததியைக் கைவிடுவோமாயின் சைவக் கிரியைகளை முறைப்படி செய்தற்கு உதவக்கூடிய வேறு பத்ததிகளைக் காண்டலரிதாகும் ஆதலால் அகோர சிவாசாரியர் பத்ததியையே ஆதாரமாகக் கொண்டு இச்சைவக் கிரியை ஆராய்வு எழுதப்பட்டதாகும்.

பூர்வக் கிரியை

இனி ஆன்மார்த்தக் கிரியையின் ஒரு பகுதியாகிய பூர்வக் கிரியையை ஆராய்வோம். ஒருயிர் தாயின் கருப்பத்தில் தங்கும் காலம் முதல் பூமியிற் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்திருக்கும் காலம் வரையும் செய்யப்படுவதாகிய பூர்வக் கிரியை; இருது சங்கமனம், கருப்பாதானம், பும்சவனம், சீமந்தம் ஜாதகருமம், கர்ணவேதனம், உத்தாபனம், நாமகரணம், உபநிஷ்கிரமணம், அன்னப் பிராசனம், பிண்டவர்த்தனம், செளளம், வித்தியாரம்பம், உபநயனம், காண்டோபகரணம், காண்டமோசனம், சமாவர்த்தனம், விவாகம், தீக்ஷை, சந்தியாவந்தனம், சிவபூசை, சிவாசிரமம் என்னும் பிரிவுகளையுடையதாகும்.

இந்தப் பூர்வக் கிரியைகளுக்கு அங்கமாக அவற்றிற்கு முதலில் செய்யப்படும் கிரியைகளும் சிலவுள. அவை: சங்கல்பம், விநாயகபூசை, புண்ணியாகவாசனம், பஞ்சகவ்வியம், மிருத்சங்கிரகணம், அங்குரார்ப்பணம், காப்புக் கட்டுதல், நாந்திமுகம், நவக்கிரக சாந்தி, அக்கினிமுகம், வாஸ்து சாந்தி என்பனவாம்.

பூர்வக் கிரியைகளுக்கு அங்கமாகச் செய்யப்படும் இக் கிரியைகளைப் பற்றி முதலில் கூறிவிட்டு, அதன் பின்னர் பூர்வக் கிரியைகளை முன்னர்க் காட்டியுள்ள முறைப்படி கூறுவது பொருத்தமாகும்.

சங்கல்பம்

சங்கல்பம் என்பது நாம் தொடங்கும் கருமத்தை நன்றாகக் கருதிக் கொள்ளுதலாம். சைவ சமயத்தவர்களாகிய நாம் எந்தக் கருமத்தைத் தொடங்கும்பொழுதும் முதலில் விநாயகரைத் தியானித்துக் கொள்வது மரபாகும். ஆதலால் சங்கல்பம் தொடங்குமுன் “எங்கும் நிறைந்தவராயினும் உயிர்களுக்கு அருள் செய்யும் பொருட்டு நான்கு திருப்பயங்களும் வெளிப்பட்ட யானை முகமும் சந்திரன் போன்ற நிறமும் வெண்பட்டாடையுடையும் உடையவராகிய விநாயகப் பெருமானை எல்லாவிதமான இடையூறுகளும் நீங்கி இக்காரியம் இனிது நிறைவேறும் பொருட்டுத் தியானிக்கின்றேன்” என்று குட்டிக் கும்பிட்டுத் தியானித்தல் வேண்டும். அதன் பின்பு :

“சம்புவாகிய சிவபெருமானது ஆணையினால் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற இந்த உலகில் படைப்புக்கு முதல்வனாகிய பிரமாவின் ஆயுளில் பிற்பாதியில் சுவேதவராக கல்பத்தில் வைவஸ்சுவத மனுவந்தரத்தில் இருபத்தெட்டாவது கலியுகத்தில் முதற் பகுதியில் சம்புத் தீவில் பாரத வருஷத்தில் பாரத கண்டத்தில் மேரு மலைக்குத் தெற்குப் பக்கத்தில் இன்ன இடத்தில் இன்ன சகாப்தத்தில் இங்கே நிகழும் வழக்கிலுள்ள பிரபவ முதலிய அறுபது வருடங்களுள் இன்ன வருஷத்தில், இன்ன அயனத்தில், இன்ன இருதுவில், இன்ன மாதத்தில், இன்ன பக்ஷத்தில், இன்ன வாரத்தில், இன்ன திதியில் இன்ன நக்ஷத்திரத்தில், இன்ன யோகத்தில், இன்ன கரணத்தில் இச்சொல்லப்பட்ட குணவிசேஷங்களையுடைய சுபதினத்தில் இன்ன இன்ன சித்திகளின் பொருட்டு இன்ன காரியத்தை இன்ன விதமாகச்

செய்கின்றேன்” என்று நன்றாகச் சிந்தித்து நிச்சயித்துக் கூறிக்கொள்வதே சங்கல்பத்தின் விரிவாகும். “எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின்—எண்ணுவ மென்ப திழுக்கு” என்பது திருக்குறள்.

விநாயக பூசை

சகல மங்கள் காரியங்களும் இடையூறின்றி இனிது நிறைவேறும் பொருட்டு, விக்கினங்களை நீக்கும் விநாயகரைப் பூசை செய்து வேண்டுதல் செய்வது சைவ மரபாகும். சாணம் மஞ்சல் சந்தனம் இவைகளுள் ஒன்றினால் விநாயக லிங்கம் அமைத்து முறைப்படி பூசை செய்து தேங்காய் உடைத்து நைவேத்தியம் பண்ணி அருச்சனை செய்து கருப்பூர தீபங் காட்டி வழிபட்டு விநாயகரை வேண்டுதல் செய்து கொள்வது முறையாகும். தேங்காய் உடைத்தலினால் நாம் தொடங்கும் காரியத்தின் பெறுபேற்றை ஒருவாறுணரலாம். இவ்வாறே தூபத்தினால் சுகப்பேறும், தீபத்தினால் அறிவொளி விளக்கமும் கருப்பூரத்தினால் தற்போதக்கேடும் உளவாமென உண்மையுணர்ந்தோர் உரைப்பர்.

புண்ணியாக வச்சனம்

இது கிரியா மண்டபத்தினதும் கிரியைக்குரிய பொருள் களினதும் கருத்தாவினதும் சுத்தத்தின் பொருட்டு நல்ல தீர்த்த நீர் தெளித்தற்காகச் செய்யப்படுவதாகும்.

அரிசி பரவிய மேடையில் ஒரு கும்பம் வைத்து அதில் மும்மூர்த்திகளையும் நந்தி மகாகாளர்களையும் வருணனையும் கங்கை முதலிய தீர்த்தங்களையும் பூசை செய்து வழிபட்டு மூலமந்திரத்தை நூற்றெட்டுத்தரம் செபித்து தருப்பை நுணியால் கும்பசலத்தில் தோய்த்து அகோர மந்திரத்தினால் மண்டபத்திலும் பொருள்கள் மீதும் கருத்தா மீதும் தெளிக் குக. கும்பத்தில் மூலமந்திர செபமன்றி சிவாய தேவ தேவாய என்று தொடங்கும் மந்திரங்களையோ வியோம வியாபி மந்திரங்களையோ செபித்தலுமுண்டு.

பஞ்சகவ்வியம்

இது மக்களின் ஆன்ம தத்துவம், வித்தியா தத்துவம், சிவ தத்துவம் என்னும் தத்துவ கூட்டங்களின் சுத்தத்திற்காகவும் தீவினைகளின் தீர்விற்காகவும் அகால மரண நீக்கத்திற்காகவும் செய்யப்படுவதாகும்.

சகல தேவர்களையும் தன் வடிவிலுடையதும் தரும வடிவாயுள்ளதும் ஆகிய பசுவினிடத்தில் உளவாகும் பால், தயிர், நெய், கோசலம், கோமயம் என்னும் ஐந்தையும் முறைப்படி அமைத்துப் பூசை செய்து கலந்து பஞ்சப் பிரமமந்திரங்களைச் செபித்தல் வேண்டும். இப்பஞ்சகவ்வியம் பருகுவதற்கும் முழுகுவதற்கும் அபிடேகம் செய்வதற்கும் உரியதாகும். பஞ்சகவ்வியம் - பசுவினிடத்துக் கொள்ளப்படும் ஐந்து பொருள்கள் என்பதாம்,

மிருத் சங்கிரகணம்

“விளையும் பயிரை முளையிலே தெரியும்” என்ற பழமொழி போல, சகல மங்கள காரியங்களினதும் தொடக்கத்திலே அவற்றின் பயன் எப்படியாகும் என்பதை முன்னரே ஒருவாறு அறிந்துகொள்வதற்காகத் தானியங்களை முளைக்க இடுதல் முறையாகும். அதற்கு வேண்டிய மண்ணை எடுத்தலே மிருத் சங்கிரகணமாகும்.

ஆற்றங்கரையிலாவது தடாகக் கரையிலாவது, நந்தனவனத்திலாவது, சுத்தமான இடத்திலாவது மண் எடுத்தல் வேண்டும். அவ்விடத்தில் விக்கினைசுவர பூசை புண்ணியாக வாசனம் செய்து பூமிதேவியை வழிபட்டு முளையிடுவதற்கு மண் எடுக்க அனுமதி பெற்று வடக்கு அல்லது கிழக்கு முகமாக நின்று மண்வெட்டியினால் மூன்று முறை தோண்டி மண்ணையெடுத்துப் பாத்திரத்திலிட்டு வஸ்திரத்தினால் மூடிக் கொண்டு மங்கள வாத்திய ஒலியுடன் வலமாகக் கிரியாமண்டபத்தையடைதல் வேண்டும்.

அங்குரார்ப்பணம்

அங்குரார்ப்பணம் — முளையிட்டு வைத்தல். சகல மங்கள காரியங்களிலும் பிரதிஷ்டை சம்புரோக்ஷணம் மகாஸ்நபணம் உத்சவம் எனபவைகளிலும் முளையிட்டு விருத்தி செய்தல் வேண்டும். ஒன்பது, ஏழு, ஐந்து, மூன்று, ஒன்று என்னும் நாட்களுக்கு முன்னதைல் உடனேயாதல் அங்குரார்ப்பணஞ் செய்க. சாயங்காலத்தலாதல் இரவில் முதல் யாமத்துள்ளாதல் செய்க. கிரியா மண்டபத்தில் வடக்கு, வடகிழக்கு, தெனமேற்கு, வடமேற்கு என்னும் திக்குகளில் ஒன்றில் வேதிகையில் முளையிடுக.

வேதிகையின் நடுவில் ஒரு கும்பத்தில் சந்திரனையும் வல இடப் பக்கங்களில் கெண்டியில் கார்த்திகை ரோகிணி தேவிகளையும் பூசை செய்க. சுற்றிவர கிழக்கில் மேடராசி முதலாக வடகிழக்கில் மீனராசி வரை பன்னிரண்டு ராசிகளிலும் எருவும் மண்ணும் தானியங்களும் கலந்திட்ட பாலிகை முதலியவைகளில் வைகர்த்தனன் முதலிய பன்னிரு சூரியர்களையும் பூசை செய்து சந்திர கும்ப சலத்தினால் பாலிகைகளில் தெளித்து முளைக்கச் செய்யவேண்டும். சமமாய் மென்மையாய் வெண்ணிறமாய் முளை தோன்றில் நன்மையாகும். மாறுபடி சாந்தி ஓமஞ் செய்க.

காப்புக் கட்டுதல்

இது தொடங்குங் காரியம் நிறைவேறும் வரையும் இடையூறு இல்லாமல் இருத்தற் பொருட்டு நூல் முதலியவைகளால் காவலாகக் கை மணிக்கட்டில் கட்டிக் கொள்வதாகும். நூல் முதலியவற்றாலான காப்பில் திரியம்பக மந்திரத்தையும் ஆன்ம வித்தியா சிவதத்துவங்களையும் பூசை செய்து ஆடவர் வலக்கையிலும் மகளிர் இடக்கையிலும் கட்டு வித்தல் வேண்டும்.

நாந்திமுகம்

சுபகாரியங்கள் செய்வதற்குமுன், நம் தந்தை முதலிய முன்னோர் நமக்குச் செய்த நன்மைகளை மறவாது வழிபாடு

செய்யும் முறையில் அவர்கள் எந்த நிலைமையில் இருந்தாலும் அவர்களுக்கு நன்மை செய்யும் வண்ணம் இறைவரால் நியமிக்கப்பட்ட பிதிர் தேவர்களை மகிழ்வித்தற்காகச் செய்யப்படும் தானமே நாந்திமுகம் என்று சொல்லப்படும். நாந்திமுகம் - மங்களமும் நன்மையும் தரும் பிதிர் தேவ வழிபாடு. இறந்த நம் முன்னோர்களுக்கு நன்மை செய்பவரான பிதிர் தேவர்கள் அவரவர் பெற்றுக்கொண்ட தீகைக்குத் தக்கதாக அமைவர். சமய விசேட தீகை பெற்றவர்க்கு கந்த சண்ட கணதீசர்களும் நிருவாண தீகை ஆசாரியாபிஷேகம் பெற்றவர்க்கு ஈச சதாசிவ சாந்தர்களும் பிதிர் தேவர்களாவர். நாந்திமுகம், இடமாகப் பூணூலிடுதலும் எள்ளும் பிண்டமும் தருப்பணமும் இன்றிக் கிழக்கு முகமாக இருந்து செய்யவேண்டியதாகும். இதன் சிறப்பாகிய நோக்கம் நம் முன்னோர் நமக்குச் செய்த நன்றியை மறந்த உய்தியில் குற்றம் நமக்குண்டாகாமல் அவர்களை நினைந்து நன்மையும் செழிப்பும் உண்டாகும் வண்ணம் பிதிர் தேவர்களை வழிபடுவதேயாகும்.

நவக்கிரக சாந்தி

உயிர்கள் செய்த கரும் பலங்களை இறைவனையால் அவ்வுயிர்களுக்கு ஊட்டுபவர்கள்; சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி, இராகு, கேது என்னும் ஒன்பது கிரக தேவர்களாகும். ஆதலால் அவர்களை வழிபடுவது அவர்கள் மூலமாய் இறைவனை வழிபடுவதாகி, தீய கரும் பலங்கள் ஓரளவு சாந்தியடைவதற்கும், நற்கரும் பலங்கள் விருத்தியடைவதற்கும் ஏதுவாகும்.

அக்கினி முகம்

தேவர்களுக்கெல்லாம் வாய் போலிருப்பவன் அக்கினி தேவன் என்று சொல்லப்படும். ஆதலால் நாம் செய்யும் நித்தியம், நைமித்திகம், காமியங்களாகிய சிவபூசை முதலிய

வற்றிலும், பிரதிஷ்டை, உத்சவம், ஸ்நபனம் தீக்ஷை முதலியவற்றிலும், இருது சங்கமனம் முதலிய சைவச் சடங்குகளிலும் முறைப்படி சிவாக்கினியை உண்டாக்கி அவ்வக்கினியில் குறித்த கிரியைக்குரிய தேவர்களைப் பூசை செய்து அத்தேவர்களுக்கு உவப்பாகும்படி நெய், சமித்து, தானியம், நெவேத்தியம், நெற்பொரி முதலிய ஓமப் பொருள்களை அத்தேவர்களுக்குரிய மந்திரங்களைக் கூறியிட்டு இவ்வாறு அத்தேவர்களை மகிழ்விப்பதே அக்கினிமுகம் எனப்படும் தீவேட்கும் வழிபாடாகும்.

வாஸ்து சாந்தி

புதிதாக அமைக்கப்பட்ட மண்டபம் ஆலயம் வீடு முதலியவைகளின் அதிதேவதையாகிய வாஸ்து பிரமாலை வழிபட்டு அவ்விடங்களில் நமக்கு அருள் செய்யுமாறு வேண்டிக் கொள்வதே வாஸ்து சாந்தியாகும் உலகத்தையே தனது தூலதேகமாகவுடைய சுராத் அல்லது விராத் எனப்படும் ஆதி புருஷனாகிய வாஸ்து பிரமாலை வழிபட்டு நமக்கு வேண்டிய இடங்களில் நன்மை உண்டாகுமாறு வேண்டிக் கொள்க.

இருது சங்கமனம்

இனி முறையே இருது சங்கமனம் முதலாகவுள்ள பூர்வக் கிரியைகளைப் பற்றிக் கூறுவாம்.

இருது சங்கமனம் என்பது இருதுவாகிய பெண்ணை விவாகமானவளாயின் முதல் நான்கு நாளும் கழிந்தபின் நல்ல சுபவேளையில் முனனிரவில் நாயகனுடன் சேர்த்து வைப்பதற்காகச் செய்யும் கிரியையாகும்.

இதற்குமுன் முதல் இருதுவான மாதம், கிழமை, திதி, நக்ஷத்திரம், லக்கினம் என்பவைகளை ஆராய்ந்து அவைகள் சுபமாயின் மிக்க சுபந்தரும். அசுபமாயின் அதற்குச்

சாந்தி செய்தல் வேண்டும். சாந்தி செய்யும் பொருட்டு வீட்டு வாயிலில் பந்தலிட்டு மண்டபமமைத்து நடுவில் குடமும் சுற்றிவர கலசங்களும் வைத்து நடுக்கும்பத்தில் சிவபெருமானையும் கிழக்கு முதல் எட்டுத் திக்கிலுமுள்ள கும்பங்களில் இந்திரன் முதலிய எட்டுத் திக்கு பாலர்களையும் பூசை செய்து, கிழக்குத் திக்கில் சிவ மந்திரத்தையும் தெற்கில் அகோர மந்திரத்தையும் மேற்கில் பாசுபதாஸ்திர மந்திரத்தையும் வடக்கில் சிவாஸ்திர மந்திரத்தையும் ஐம்பது முறைக்குக் குறையாமல் செபஞ் செய்து பின்னர் முறைப்படி சிவாக்கினியை உண்டாக்கி அதில் சிவபெருமானைப் பூசை செய்து சாந்தியின் பொருட்டு வெண்கடுகு சீந்திற் கொடிவன்னி கருங்காலி நவதானியம் முதலிய ஓமப் பொருள்களை முறைப்படி ஓமஞ் செய்து பூரணகுதி கொடுத்து உத்தாபனம் பண்ணுக.

பின்னர் இருது ஸ்நானம் செய்து சுத்தமடைந்த பெண்ணை விவாகமானவளாயின் நாயகனுடன் ஒவ்வோரடையுடனும், அன்றையின் தனியாகவும் ஆசனத்தில் கிழக்கு முகமாக இருக்க வைத்து சிவகும்ப கவசதீர்த்தங்களால் ஸ்நானம் செய்து வைக்குக. இதனால் இருதுகால தோஷங்கள் நீங்கிச் சுபமுண்டாகும். பின்னர் அலங்கரிக் கப்பட்ட பெண்ணை ஆசனத்தில் கிழக்கு முகமாக இருத்தி பூர கருமமாகிய நெல் அப்பம் முதலிய பொருள்களை ஆராத்தி செய்து கழித்து முடிவில் ஆலாத்தியெடுத்தல் வழக்கத்தில் நடந்து வருகின்றது. இதுவரை இருது தோஷ சாந்தியாகும்.

இனி இருது சங்கமனம் செய்யும்போது, இருதுவான பெண் நான்காம் நாளில் ஸ்நானம் செய்தபின், சுபதின சுபமுகூர்த்தத்தில் சிவாக்கினியை யுண்டாக்கி, அதற்கு மேற்குப் பக்கத்தில் நாயகனுடன் கிழக்கு முகமாக இருக்க வைத்து ஆசாரியர் அக்கினியில் சிவத்தைப் பூசை செய்து மூல மந்திரத்தாலும் பதினொரு மந்திரங்களாலும் ஓமஞ் செய்து நாயகனால் நாயகிக்கு விபூதி தாரணஞ் செய்வித்து ஆசீர்வாதம் பண்ணுக. அன்று இரவில் நாயகனும் நாயகி

யும் பாயசம் புசித்து மகப்பேற்றைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டு சேர்ந்து இன்புறுக.

இருதுவாகி நீராடியபின் பன்னிரண்டு நாட்கள் கருப்ப காலமாகும். இவற்றில் இரட்டை நாளில் ஆணும் ஒற்றை நாளில் பெண்ணும் உண்டாம் அன்றியும் சுக்கிலம் மிகுந்தால் ஆணும் சுரோணிதம் மிகுந்தால் பெண்ணும் கருப்பாசயத்தையடைந்த விந்து வாயுவால் பிரிக்கப்பட்டால் இரட்டைப் பிள்ளையும் உண்டாம்.

இந்த இருது சங்கமனம் என்னும் கிரியை பிராமணர்களுள் ஓரளவு கைக்கொள்ளப்படுகின்றது. மற்றைப் பெரும்பாலானவர்களிடத்தில் இது அவதானிக்கப்படாது போயிற்று. ஆயினும் விவாக தினத்தில் மணமக்கள் சேர்ந்தின்புறுதற்குரிய வேளையைச் சுபமானதாகப் பார்த்துகொள்வது அறிவுடைமையாகும்.

கருப்பாதானம்

இது கருப்பமடைந்த முதல் மாதத்தில் கருப்பவதியின் சரீர வேதனை ஊக்கமில்லாது சோம்புதல் அருவருப்பு சேர்க்கையில் விருப்பமின்மை முதலிய ஏதுக்களால் கருத்தரித்தமையை அறிந்து அது நிலைபெறும் பொருட்டுச் செய்யும் கிரியையாகும்.

முற்கூறிய ஏதுக்களால் கருப்பமுண்டானமையை நிச்சயித்து, சுபமுகூர்த்தத்தில் முறைப்படி சிவாக்கினியையுண்டாக்கி அதில் சத்தியோசாத மந்திரத்தால் நூற்றெட்டு ஆகுதி செய்து கோதுமை உழுந்து இவற்றை அரைத்துப்பால், தயிர், நெய் இவைகளில் கரைத்து ஈசான மந்திரத்தால் கருப்பவதியை மும்முறை குடிப்பித்து, மீட்டும் சத்தியோசாத மந்திரத்தால் இருபத்தைந்து ஆகுதி செய்து, நாயகன் தற்புருஷ மந்திரத்தால் நாயகியின் வயிற்றைத் தடவிப் பூரணாகுதி கொடுத்து விபூதி தரிக்குக.

இந்தக் கிரியை இக்காலத்தில் செய்யப்படுவதில்லை. சிலர் பும்சவனம் சீமந்தம் செய்யும்போது இதனையுஞ் சேர்த்துச் செய்வதுண்டு.

பும்சவனம்

134633

இது ஆண் குழந்தையுண்டாகும் பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாகும். கருப்பமடைந்த இரண்டாவது அல்லது நான்காவது மாதத்தில் சுபவேளையில் விக்னேஸ்வர பூசை முதலியன செய்து சிவாக்கினியையுண்டாக்கி வாமதேவ மந்திரத்தால் நூருகுதி செய்து கோதுமையையும் உழுந்தையுமரைத்துப் பால் தயிர் நெய் கலந்து ஈசான மந்திரத்தால் கருப்பவதியைக் குடிப்பித்து, ஆல், அரசு, பலாசு, அத்தி மொட்டுக்களையரைத்து நெய், பால் சேர்த்துப் புது வஸ்திரத்திலிட்டு வாமதேவ சிவ மந்திரங்களை யுச்சரித்துக் கொண்டு, சிவாக்கினிக்கு மேற்குப் பக்கத்தில் கிழக்கு முகமாக இருக்கும் கருப்பவதியின் மூக்குத் துவாரத்தில் பிழிந்து விடுக. அப்போது அவள் காறி உமிழக்கூடாது. உமிழ்ந்தால் அக்குற்றந்தீர அகோர மந்திரத்தால் இருபத்தைந்தாகுதி செய்க. இதனைச் சீமந்தத்துடன் சேர்த்துச் செய்வதுமுண்டு.

சீமந்தம்

இது கருப்பவதியின் கூந்தலை உச்சி வகிர்ந்து முடியும் படி செய்யப்படுங் கிரியையாகும். மஞ்சல் குங்குமம் திருமங்கலியந் தரித்திருத்தலால் ஒரு பெண் விவாகமானவள் என்பது அறியப்படுவதுபோல, உச்சி வகிர்ந்து குடுமி முடிதலால் அவள் தாய்மைத் தன்மை அடைந்தவளென்பது அறியப்படும். ஆகவே முற்காலத்தில் மகளிர் உச்சி வகிர்ந்து கூந்தல் முடிதல் பிள்ளைப் பேற்றின் பின்னர்த்தான் எனத் தெரிகின்றது. சீமந்தம்—உச்சி வகிர்தல்.

கருப்பமடைந்த ஆறு அல்லது எட்டாவது மாதத்தில் சுபவேளையில் விக்கினேசுவர பூசை முதலியன செய்து

சிவாக்கினியையுண்டாக்கி அகோர மந்திரத்தால் நூற்றெட்டு ஆகுதி செய்க.

சிவாக்கினிக்கு மேற்கே கிழக்கு முகமாக இருக்கும் கருப்பவதியின் நெற்றி முதல் உச்சி வரையும் முட்பன்றி முள்ளினால். ஓம் பரமேசுவர பராய பிரமணே இருதயாய நம் என்று கூந்தலை வகிர்ந்து, பின்னும் தருப்பையினால் ஓம் சர்வயோகாதி கிருதாய வித்தியாதிபாய சிரசே சுவாகா, என்றும் அத்திக் குச்சியால் ஓம் உருத்திராணியை சிகாயை வெளஷ்டு, என்றும் கோதுமை முனையினால் ஓம் கோப்திரே புருஷாய கவசாய ஹும் என்றும் உச்சியை வகிர்ந்து, பின்பு பன்றி முள் தருப்பை அத்திக் குச்சு கோதுமை இவைகளைத் தருப்பையால் ஒன்றாகக் கட்டி அதனால், ஓம் தேச தேச சித்துருபாய நேத்திரத் திரயாய ஹும் பண் நம் என்று உச்சி வகிர்ந்து, அதனை ஓம் பிரதம பிரதம பாசுப தாஸ்திராய அஸ்திராய ஹும் பட் என்று சிரசின்மேல் வைக்குக.

பின்னர் வஸ்திராபரணங்களால் கருப்பவதியை அலங்கரித்துக் கோதுமை, உழுந்துகளை அரைத்துப் பால், தயிர், நெய் கலந்து மும்முறை குடிப்பித்து, நாயகன் நாயகியின் வயிற்றினைத் தற்புருஷ மந்திரத்தால் தடவி சிவ மூலமந்திரத்தைச் செபிக்குக.

அப்போது தம்ப்திகளின் முழந்தாள், கொப்பூழ், மார்பு, நெற்றி, உச்சி என்னும் இடங்களில் சத்தியோசாதம் முதலிய ஐந்து பிரம மந்திரங்களாலும் அறுகு அரிசி இட்டு வாழ்த்தி விபூதி அணிவிக்குக.

இந்தச் சீமந்தம் வரையுமுள்ள கிரியைகள் முதல் கருப்பத்தில் மாத்திரஞ் செய்யவேண்டியனவாகும், பின்னர்ச் செய்யவேண்டியனவல்ல.

இதனைப் பிராமணர் மட்டும் ஓரளவு கைக்கொண்டு வருகின்றனர். ஏனையோர் கைவிட்டு விட்டனர். அது முட்டோ? உச்சி பிரித்துக் கொள்வதற்கும் ஒரு கிரியை

செய்யவேண்டுமோ? எனப் பரிசீலிப்பாருமாயினர். இனி இக்கர்லத்தில் உச்சி வகிர்தல் சிறு பிராயத்திலேயே தொடங்கிவிட்டது. ஆண்களிடத்தும் கன்ன உச்சி என்று புகுந்துவிட்டது.

ஐத கருமம்

இது குழந்தை பிறந்தவுடன் செய்யப்படுவதாகும். பிரசவத்துக்கு முன் அதற்காக அமைத்த இடத்தில் எள்ளு கடுகுச் சூரணத்தை இருதய மந்திரத்தாலிட்டுத் தூபமுண்டாக்கி, அவ்விடத்தில் பிரசவமாதது துணை செய்பவள் மருத்துவ மாதது என்பவர்களைச் சேர்த்தல் வேண்டும்.

குழந்தை பிறந்தவுடன் தந்தை ஸ்நானம் செய்து விக்கி னேகவர பூசை முதலியன செய்து சிவாக்கினியையுண்டாக்கிக் காவலின் பொருட்டு அஸ்திர மந்திரத்தால் ஆகுதி செய்து, சிவபெருமானைத் தியானித்துக் கொண்டு வாமதேவ மந்திரத்தால் குழந்தையின் முகத்தைப் பார்த்து, அஸ்திர மந்திரத்தால் நாபிக் கொடியை வெட்டி, ஆறு அங்க மந்திரங்களால் குழந்தையைச் சுத்தஞ் செய்து ஈசானம் முதலிய ஐந்து மந்திரங்களையும் உச்சரித்துக் குழந்தையின் உச்சியை மோந்து, அதன் வலக் காதில் தற்புருட மந்திரத்தைச் செபித்து, தேன், நெய், வெல்லங்களைக் கலந்து பிரம முடிச் சிட்ட தருப்பையுடன் பொற்கரண்டியால் இருதய மந்திரத்தால் பிரசவ மாதனைக் குடிப்பித்து, பூரண கும்பத்தை இருதயத்தால் பூசித்துக் குழந்தையைக் காக்கும்படி வேண்டுதல் செய்து, பூரணகுதி கொடுத்து, விபூதி சாத்தி இயன்ற தான தருமங்கள் செய்க. மூன்று, ஐந்து, ஏழு, ஒன்பது ஆகிய நாட்களில் சயனங்களைச் சுத்தஞ் செய்க. பத்து இரவு வரையும் அக்கினியைப் பாதுகாத்து அஸ்திர அரி அர மந்திரங்களால் நெய் வெண்கடுகுகளை ஓமஞ் செய்க. இங்ஙனம் செய்யமுடியாவிடில் சூதக முடிவில் எல்லாவற்றையும் செய்யலாம். இக்கிரியை இப்போது எவராலும் செய்யப்படுவதில்லை.

கர்ணவேதனம்

பாலாரிஷ்ட சாந்தியின் பொருட்டும் அழகின் பொருட்டும் செய்யப்படுவதே காது குத்துதலாகும் பத்து, பன்னிரண்டு, பதினொறு, முப்பத்தொன்று என்னும் நாட்களில் சுபவேளையில் காது குத்துக. வேறு காலத்திலும் செய்யலாம். இது இக்காலத்தில் ஆண் குழந்தைகளுக்குச் செய்வது அரிதாய்விட்டது.

உத்தாபனம்

இது பிரசவ அறையிலிருந்து வெளிப்படும் பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாகும். பத்து, பன்னிரண்டு, பதினைந்து, முப்பது என்னும் இரவுகளின் பின்னால்தல், அதற்கு மேற்பட்ட தினத்திலாதல் குழந்தையையும் தாயையும் பிரசவ அறையிலிருந்து வெளியே கொணர்ந்து வீட்டில் சேர்த்தல் வேண்டும். வீடு முழுவதையும் சுத்தஞ் செய்து பிரசவப் பெண்ணும் மற்றவர்களும் ஸ்நானம் செய்து பஞ்சகவ்வியம் பருகுதல் வேண்டும். இதில் பிரதானமாகச் செய்யப்படுங் கிரியை விக்கினேசுவர பூசையும், புண்ணியாகமும், பஞ்சகவ்வியமுமாகும். இது ஓரளவில் பிள்ளைப் பேற்றுப் புண்ணியாகம் என்ற பெயரில் நடந்து வருகின்றது.

நாமகரணம்

இது பெயரிடுதற் பொருட்டுச் செய்யப்படுங் கிரியையாகும். பதினொராம் நாள் முதலான சூதக முடிவாகிய நாட்களில் ஸ்நானஞ் செய்து விக்கினேசுவர பூசை புண்ணியாகம், சிவகும்ப பூசை. சிவாக்கினி காரியம் என்பவற்றைச் செய்து, சிவமந்திரத்தால் நூற்றெட்டு ஆகுதி செய்து குழந்தைக்கு அறுகு அரிசியீட்டு ஆசீர்வதித்து, ஆண் குழந்தையாயின், மகாதேவன், மகேசுவரன், சங்கரன் விருஷபத்துவசன், சூலபாணி, காமாரி, தேவதேவன், ஸ்ரீகண்டன், ஈசுவரன், பார்வதிப் பிரியன் உருத்திரன், சிவன் என்னும்

பன்னிரண்டு திருநாமங்களிலொன்றையும், பெண் குழந்தையாயின் அம்பிகை, பார்வதி, கௌரி, பவானி, சுரார்ச்சிதை, தாக்ஷாயனி, ஐமவதி, மகாதேவி, அரப்பிரியை, உமை, சிவங்கரி, கிரிஜா. என்னும் பன்னிரண்டு திருநாமங்களுளொன்றையும் பெயராக இடுக அன்றியும் சென்ம நக்ஷத்திரத்துக்குப் பொருத்தமான பெயரையும் வழிபடு தெய்வப் பெயரையும் தம் முன்னோரின் பெயரையும் இடலாம். இது இக்காலத்தில் அரசினரின் பிறப்புப் பதிவுகாரரிடம் பெயர் கொடுத்தலளவில் முடிகின்றது. பெரும்பாலும் பெயர்களும் நவீன முறையில் யாதொரு தொடர்புமின்றி அமைகின்றன.

உபநிஷ்கிரமணம்

இது வீட்டிலிருந்து முதலில் குழந்தையை வெளியே கொண்டு செல்வதற்காகச் செய்யப்படுங் கிரியையாகும்.

நான்காம் மாதத்தில் நல்ல வேளையில் ஸ்நான சந்தியாவந்தனங்களை முடித்துக் கொண்டு, முன் கூறியவாறு விக்கினேசுவர பூசை முதல் சிவாக்கினி காரியம் வரை செய்து, தந்தை குழந்தையை அலங்கரித்து தற்புருட மந்திரத்தால் உச்சிமோந்து, வீட்டுக்கு வெளியே பசுப்படுக்குமளவான இடத்தை மெழுகி அதன்மேல் நல்ல மணலால் மேடை செய்து அதில் அரசமலை வைத்து அதன்மீது உருத்திராதித்தியனைப் பூசை செய்து குழந்தையைப் பாதுகாக்கும்படி வேண்டுகை செய்க.

பின்னர் நல்ல முகூர்த்தத்தில் தாய் மாமன் குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு சிவமந்திர ஒலியுடனும் மங்கள வாத்திய ஒலியுடனும் வெளியே கொணர்ந்து தந்தையும், தாயும், இனசனர்களும் சேர்ந்துவர மெல்லமெல்ல சிவாலயத்தையடைந்து நந்திக்குப்பின் நின்று நந்திக்குரிய காயத்திரி மந்திரத்தைக் கூறி வணங்கி, மகாதேவரையும் பரிவார தேவர்களையும் நவக்கிரக தேவர்களையும் வணங்கிக் குழந்தையைப் பாதுகாக்குமாறு வேண்டுகை செய்து, மெல்ல மெல்ல வீட்டையடைந்து சிவ சூரியனை வணங்கி உள்ளே

சென்று திருஷ்டிதோஷம் நீங்கும்படி அகோர மந்திரத்தால் நூற்றெட்டாகுதி செய்து விபூதி சாத்தி ஆசீர்வதிக்குக. மூன்றாம் மாதத்தில் சூரியனையும், நான்காம் மாதத்தில் சந்திரனையும் குழந்தைக்குக் காட்டுதல் வேண்டும். அன்னப்பிராசன காலத்திலாவது இந்த உபநிஷ்கிரமணக் கிரியையைச் செய்யலாம்.

இது இக்காலத்தில் குழந்தையைக் கோயிலுக்குக் கொண்டு போதல் என்ற அளவில் ஓரளவு நடக்கின்றது.

அன்னப்பிராசனம்

இது குழந்தைக்கு முதலில் சோறு ஊட்டும் பொருட்டுச் செய்யப்படும் கிரியையாகும்.

குழந்தை பிறந்த நாள் முதல் முப்பது நாட்கள் கொண்ட ஆறாம், எட்டாம், பத்தாம், பன்னிரண்டாம் மாதங்களில் ஆண் குழந்தைக்கும், ஐந்தாம், ஏழாம், ஒன்பதாம், பதினொராம் மாதங்களில் பெண் குழந்தைக்கும் அன்னப்பிராசனஞ் செய்தல் வேண்டும்.

அன்னப்பிராசனத்துக்குச் சொல்லப்பட்ட நல்ல முகூர்த்தத்தில் ஸ்நான சந்தியாவந்தனங்களை முடித்து முன் கூறியவாறு விக்கினேசுவர பூசை முதல் சிவாக்கினி காரியம் வரையும் செய்து நவக்கிரக பூசை செய்து குழந்தையைப் பாதுகாக்குமாறு வேண்டுதல் செய்க. பின்னர் குழந்தையை அலங்கரித்து அக்கினிக்கு மேற்கே கிழக்கு முகமாக இருத்தி, சிவமூல மந்திரத்தாலும், பிரம மந்திரங்களை ந்தாலும் நெய்கலந்த பாயசத்தை இயன்ற அளவு ஓமஞ் செய்து, சுப முகூர்த்தம் வந்ததும் சிவபீச மந்திரத்தால் குழந்தைக்குப் பாயசத்தை ஊட்டுக. பின் பூரணாகுதி செய்து விபூதி சாத்தி ஆசீர்வதிக்குக. பெண் குழந்தையாயின் அக்கினி காரியமின்றி மற்றையவற்றைச் செய்க.

இது இக்காலத்தில் கோயிலுக்குக் கொண்டு சென்றோ, அல்லது வீட்டிலோ சுபவேளையில் பால், தயிர், நெய், தேன்,

சர்க்கரை கலந்த அன்னம் ஊட்டுதல் என்ற அளவில் ஒரு வாறு நடந்து வருகின்றது.

. ரிண்டவர்த்தனம்

இது குழந்தையின் உடல் வளர்ச்சியின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் கிரியையாகும்.

அன்னப்பிராசனஞ் செய்தபின் சுபவேளையில் விக்கினே சுவர பூசை முதலியன செய்து சிவாக்கினியில் பிரம மந்திரங்களை ந்தினாலும் இயன்ற அளவு ஓமஞ் செய்து ஆண் குழந்தையாயின் வலக்கைப் பெருவிரல் முதல் ஐந்து விரல்களிலும் ஈசானம் முதலிய ஐந்து மந்திரங்களையும் அமைத்து, வலக் காதில் வியோமவியாபி என்று தொடங்கும் பத்தெழுத்து மந்திரத்தை அமைத்து, தேன், நீர், நெய், பால் கலந்த மது பாக்கத்தை ஓமஞ் செய்து பின் குழந்தைக்கு ஊட்டிப் பூரணகுதி செய்து விபூதி சாத்தி ஆசீர்வதிக்குக.

இது இக்காலத்தில் குழந்தையின் உடல் வளர்ச்சிக்கும் வலிமைக்குமாகச் சில மருந்துகளையும் சில உணவுகளையும் கொடுக்குமளவில் நடக்கின்றது.

சௌளம்

இது குடுமி வைக்கும் பொருட்டுச் செய்யப்படுங் கிரியையாகும்.

மூன்றாம் வயதில் சௌளஞ் செய்வது உத்தமம். ஐந்தாம், ஏழாம் வயதில் செய்வது மத்திமம். ஒன்பதாம், பதினொன்றாம் வயதில் செய்வது அதமமாகும். இது ஆண் குழந்தைகளுக்கு மட்டுமுரியது. தாய் கருப்பவதியாயிருக்கும்போது குழந்தைக்குச் சௌளம் செய்யக்கூடாது. ஐந்து வயதுக்கு மேலாயின் செய்யலாம்.

சௌள கருமத்திற்கு விதிக்கப்பட்ட சுபதினத்தில் நித்திய கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு, விக்கினேசுவர பூசை

முதல் சிவாக்கினி காரியம் வரை செய்து உருத்திர மந்திரத்தால் நூற்றெட்டாகுதி செய்து சிவாக்கினிக்குக் கிழக்கே குழந்தையை இருத்தி அரகர ஒலியுடன் அறுகு அரிசிகளையிட்டு, இளவெந்நீரில் தருப்பையைத் தோய்த்து மயிர் முடியில் தெளித்து நனைத்து, அஸ்திர மந்திரத்தினால் கத்தியை சுத்தி செய்து, தந்தை அல்லது குரு பிரம மந்திரங்களை நதையும் உச்சரித்துக் கொண்டு குழந்தையின் முன் சிரசு முதலாகச் சிறிதளவு செளளஞ் செய்து குழந்தையின் இடது பக்கத்தில் நிற்கும் தாயின் கையிலுள்ள பசுச் சாணமிட்ட பாத்திரத்தில் எடுத்த மயிரை வைத்தல் வேண்டும்.

பின்னர் பசுவின் முன்னாதல் தருப்பையடி அத்தி மரத்தடியிலாதல் நாவிதனால் செளளம் செய்விக்க. பின் குழந்தைக்கு ஸ்நானம் செய்து மங்கள வாசகத்துடன் இருதய மந்திரத்தால் அருக்கியந் தெளித்து விபூதி சாத்தி ஆசீர்வதிக்குக. பின்னர் தந்தை பாத்திரத்தில் இட்ட மயிரைத் தருப்பையடி அத்தி மரத்தடியிலாதலிட்டு, சுத்தியாசமனஞ் செய்து வீட்டையடைக.

குழந்தை பிறந்த நாள் முதலாக ஒரு வருஷத்துள் இரண்டு முதலிய இரட்டை மாதங்களில் ஆண் குழந்தைக்கும், மூன்று முதலிய ஒற்றை மாதங்களில் பெண் குழந்தைக்கும், பிறந்தபொழுது முதலிலுள்ள மயிர்களை நறுக்கும் ஆதிம கேச கண்டனம் உத்தராயணத்தில் சுபவேளையில் முற்பகலில் செய்யத்தக்கதெனக் காலாமிர்த்தத்தில் கூறப்பட்ட தாயினும், அங்ஙனம் ஒருமுறை செய்யுமாறு கூறப்பட்டதன்றி மேலும் மேலும் செய்யுமாறு கூறப்பட்டதன்று. பின்னர் மூன்றாம் வயது முதலிய காலங்களில் செளள கருமம் கூறப்படுதல் இதனை வலியுறுத்தும்.

இங்ஙனமாகவும் இக்காலத்தில் குழந்தை பிறந்த ஒரு மாத முதல் விரும்பியபோது குழந்தையின் தலை மயிரை நறுக்கித் தட்டையாக்கி, மேலும் மேலும் வேண்டும்போது செய்வதாக நடைபெறுகின்றது. குடும்ப இல்லாது போய் விட்டது அது அநாகரிசுமானதென இசுழவும்படுகின்றது. சைவ சந்தியாவந்தனத்தில் பெரிதும் பயின்றுவரும் பதி

னொரு மந்திரங்களில் சிகாமந்திரம் சேதிக்கப்பட்டுவிட்டது. இயல்பாக இருந்ததை நறுக்கிவிட்டு இருப்பதாகப் பாவனை செய்யப்படுகின்றது. சைவ சமயத்தில் தலை மயிரை மொட்டையாக மழித்தல் கூறப்படவில்லையோவெனில், அது துறவறத்தார்க்கன்றி இல்லறத்தார்க்குக் கூறப்பட்டதன்று. துறவறத்தாருள்ளும் சடை முடிப்பாருமுளர்.

ஆயினும், “எவ்வ துறைவ துலக முலகத்தோ—டவ்வ துறைவ தறிவு” என்னும் தேவர் குறளின்படி ஒழுகவேண்டியதாயிற்றென்க.

வித்தியாரம்பம்

ஐந்தாம் வயதில் கல்வி கற்கத் தொடங்குவதே பெருவழக்காகும். சிலர் இரண்டாம் வயதில் தொடங்குவது நல்லதென்பர். அப்படிக்கொள்வதற்கு இலக்கிய வரலாறுகள் இல்லை. இதனை அக்ஷராரம்பம் வித்தியாரம்பம் என இருவகையாகக் கொள்வர். எழுத்துப் பயிலத் தொடங்குதல் நூல் பயிலத் தொடங்குதல் என்னும் இரண்டும் இணைந்து நிகழ்வனவன்றி வேறாவனவல்ல. கல்வி பயில்வார் சில நாள் விட்டு, மீளத் தொடங்குவதே வித்தியாரம்பம் என்பாருமுளர்.

உத்தராயணத்தில் வித்தியாரம்பத்திற்குக் குறித்த சுபவேளையில் விக்கிணைசுவர பூசை, சரசுவதி பூசை செய்து வித்தியாரம்பஞ் செய்தல் வேண்டும். இது இக்காலத்தில் கோயிலிலோ வித்தியாசாலையிலோ செய்ப்படுகின்றது. சிலர் நவராத்திரியில் சரசுவதி பூசை முடிவில் விசயதசமியிலும் வித்தியாரம்பஞ் செய்கின்றனர்.

உபநயனம்

தந்தை தன் மரபிற்கும் நிலைக்கும் ஏற்ற சமய ஒழுக்கங்களைக் கைக்கொள்ள தக்க நிலையில் தன் மகளை வைத்தற் பொருட்டுப் பூணூல் தரிப்பித்து அதிகாரம் கொடுத்தற்கா

கச் செய்யப்படுங் கிரியையே உபநயனமாகும். உபநயனம்—இரண்டாவது கண் திறத்தல்; அல்லது சிறப்பாகிய கண் திறத்தல் எனப் பொருள்படும். பூணூல் தரித்தல்; பலவகை உண்மை நூல்களையும் கற்கத் தொடங்குதற்கும், கற்றறிந்தமைக்கும் அறிகுறியாகும்.

பிறந்த வருஷத்துக்கு மேல் ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது பதினாரும் வருஷங்களுள் பூணூல் தரிப்பித்தல் வேண்டும். மூன்றாம் வருணத்தவர்க்கு விவாக காலம் முதலும், நான்காம் வருணத்தவர்க்குத் தீக்ஷிப் பேறு முதலும் பூணூல் தரிக்குமாறு சொல்லப்பட்டது. நான்காம் வருணத்தாருள் நைட்டிகர் எப்போதும், ஏனையோர் கிரியை செய்யுங் காலத்தும் பூணூல் தரிக்கலாம்.

நால்வகை வருணத்துக் கன்னியர் நூற்ற நூல் உபவீதத்துக்கு உத்தமம். சுமங்கலியர் நூற்றது மத்தமம். விதவையர் நூற்றது அதமம். அதமத்தை நீக்குக. பூணூல் கொப்பூழுக்குக் கீழும் மேலும் அமையாது கொப்பூழ் அளவாக இருத்தல் வேண்டும்.

சுபமுகூர்த்தத்தில் தந்தை ஸ்நான சந்தியாவந்தனங்களை முடித்துக் கொண்டு, விக்கினேசுவர பூசை முதல் சிவாக்கினி காரியம் வரை செய்து, பூணூல், மான் தோல் துண்டு, முஞ்சிப்புற் கயிறு, தண்டம், தலைப்பா, தோள் வேட்டி, பவித்திரம் என்பவைகளை முறைப்படி அமைத்துக் கொண்டு, மகளைக் குடுமி புருவம் நீங்கக் கழுத்துக்குமேல் சவுரம் செய்வித்து ஸ்நானம் செய்துவரச் செய்து, சிவாக்கினிக்கு வலப்பக்கத்தில் வடக்கு முகமாக இருத்தி, பிரம மந்திரத்தால் முஞ்சிப்புற் கயிற்றை அரையிற் கட்டி, வாமதேவ மந்திரத்தால் பூணூலையும் அகோர மந்திரத்தால் மான் தோல் துண்டையும் இருதய மந்திரத்தால் தோள் வேட்டியையும் அஸ்திர மந்திரத்தால் தண்டத்தையும் கவச மந்திரத்தால் வலக்கை அணி விரலில் பவித்திரத்தையும் தரித்து பஞ்சகவ்வியம் பருகுவித்து, பிரம மந்திரங்களை ந்தாலும் ஓமஞ்செய்க.

காண்டோபகரணம்

வேதாகமங்களிலுள்ள மந்திரப்பகுதிகளுக்கு அதிபராகவும், அம்மந்திரங்களை விளக்குபவராகவும் உள்ள காண்ட இருடியரை மகிழ்விக்கும் பொருட்டுச் செய்யப்படும் துணைக் காரணமான கிரியையே யிதுவாகும். காண்ட இருடிகள், தேவ இருடி முதலான பத்து வகை இருடிகளுள் ஒரு பிரிவினர்.

காண்ட இருடியரின் திருப்தியின் பொருட்டு அஸ்திர மந்திரத்தால் ஓமஞ் செய்க. பிரம காயத்திரியையும் சிவ காயத்திரியையும் உச்சரித்து எவ்வெட்டாகுதி செய்து அம்மந்திரங்களை உபதேசம் பண்ணுக. சிவாஸ்திரத்தாலும் சிவகாயத்திரியாலும் பஞ்சப் பிரமங்களாலும் இயன்ற அளவு ஓமஞ் செய்து பூரணாகுதி கொடுக்க.

பூணூலிடப்பட்டவர் மூன்று நாள் விரதமனுட்டித்தல் வேண்டும். தினந்தோறும் ஸ்நானம் செய்து அஸ்திர சந்தியாவது சிவசந்தியாவது மும்முறை செய்தல் வேண்டும். சிவாக்கினியையுண்டாக்கி இருதய மந்திரத்தால் விரதாகுதி நான்கும் ஈசான மந்திரத்தால் சமிதாகுதி ஒன்பதும் செய்தல் வேண்டும். நான்காம் நாள் காண்டமோசனம் செய்க.

காண்டமோசனம்

சிவாக்கினியையுண்டாக்கி சத்தியோசாத மந்திரத்தால் நூற்றெட்டு ஆகுதிசெய்து விரதத்தை நிறைவேற்றுக. விரதமுடிவில் முன்தரித்த பூணூல் முதலியவற்றை நீக்கிப் புதியவற்றைத் தரித்துக்கொள்க. வியோமவியாபி மந்திரத்தால் நூருகுதியும் பிரசாபதயே காண்டரிஷயே சுவாகா என்று எட்டாகுதியும் செய்து காண்டமோசனஞ் செய்க.

நைட்டிகப் பிரமசரியமோ பௌதிகப் பிரமசரியமோ எதுகைக் கொள்ளப்படுவது என்பதனை நிச்சயித்துக்

கொண்டு, ஈசான மந்திரத்தால் நூருகுதி செய்து மகாதேவரை வணங்கிச் சிவபூசை விதியைக் கேட்டுப் பரமசிவனரை நாள்தோறும் பூசை செய்க.

குருவை வணங்கி அவர் மூலமாக இருக்குவேதமயம் சத்தியோசாதமாகவும், யசுர்வேதமயம் வாமதேவமாகவும், சாமவேதமயம் அகோரமாகவும், அதர்வணவேதமயம் தற்புருஷமாகவும், சகலவேதமயம் ஈசானமாகவும், ஆறங்கமயம் சிவமாகவும், சாக்ஷாத் சிவமயம் காமிகாதி இருபத்தெட்டு ஆகமங்களாகவும் அறிந்து பெற்றுக்கொண்டோதியுணர்க.

உபநயனஞ் செய்யப் பெற்றவரே வேதங்களை ஓதுதல் வேண்டும். சைவாகமங்களை ஓதுதற்குச் சிவதீக்ஷிப்பேறும் வேண்டும் வேதங்கள் லௌகிகர்களுக்கும் சைவாகமங்கள் சத்திநிபாதர்களுக்கும் இறைவரால் அருளப்பட்டவையாகும். வேதாகமங்களையோ அவற்றின் வழிவந்த வடமொழி தென்மொழி நூல்களையோ ஓதியுணர்தற்குத் தகுதியுடையவர்களே உரியவர்கள். தகுதி பிறப்பினால் மட்டும் ஏற்படுவதன்று. அவற்றையறியத்தக்க கருவி நூலறிவாற்றலும் வேண்டும்.

“பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமை யால்” என்றும்

“அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும் செந்நண்மை பூண்டொழுக லான்” என்றும்

“பெருமைக்கு மேனைச் சிறுமைக்குந் தத்தம்

கருமமே கட்டளைக் கல்” என்றும் பொய்யாமொழியார் கூறுவதால் பிறப்பினுடன் நல்லொழுக்கமும் சீவகாருண்ணியமும் உடையவரே உயர்ந்தவரென்பது புலனாகும். பிறப்பினால் உயர்ந்தோருள்ளும் தகுதியில்லாதவர் உளராவர். தாழ்ந்தவருள்ளும் தகுதியுடையவர் உளராவர். ஆதலால் யாண்டும் தகுதியே வேண்டப்படுவதாகும்.

“ஆற்றல் அழியுமென் றந்தணர்கள் நான்மறையைப்—
போற்றி எடுத்தேட்டின் புறத்தெழுதார்” என்பர். வரி வடி
வில் எழுதினால் ஆற்றல் அழியுமென்றது, வேதத்தில் எழுத்
துக்கள் தமக்குரிய ஒலி வடிவிலன்றி, உயர்த்தியொலித்தல்
தாழ்த்தியொலித்தல் உயர்த்தியுந் தாழ்த்தியுமொலித்தல்
நீட்டியொலித்தல் குறுக்கியொலித்தல் முதலாகிய ஒலி வேறு
பாடுகளையடைகின்றன; அவற்றுக்கமையப் பொருள் வேறு
பாடுமுண்டு; ஆதலால் அவற்றுக்குரிய குறியீடுகளைப்
பயின்று கைக்கொண்டு வராமையால் அவற்றைக் குரு மூல
மாகக் கேட்டுப் பயின்று வருதலினாலாகும். அதனால் வேதம்
எழுதாக் கேள்வி எனவும் சுருதியெனவும் பெயர் பெறுவ
தாயிற்று.

அங்ஙனமிருந்த வேதம் இக்காலத்தில் மிலேச்சரெனக்
கருதப்பட்ட மேலைத் தேசத்தாரிடத்து உயர்த்தியொலித்தல்
முதலிய உச்சரிப்பு வேறுபாடுகளுக்கியைந்த குறியீடுகளு
டன் சிறிதும் மாறுபாடின்றிச் சுத்தப் பதிப்பாகவும், பல்கலைக்
கழகத் தேர்வு நூலாகவும் வெளியாகியுள்ளது. பாரத நாட்
டிலும் பதிக்கப்பட்டுள்ளதாயினும் சுத்தமும் சிறந்ததுமென
மேலைத் தேசப் பதிப்பே கொள்ளப்படுகின்றது. இதனால்
எங்கு கற்கத்தக்க அறிவாற்றலும் அவாவும் உளவோ அங்கு
அது சென்று விளங்குகின்றதென்பது அறியத்தக்கது.

ஒவ்வொரு நூலுக்கும் சிறப்புப் பாயிரம் உண்டு.
அதில் “ஆக்கியோன் பெயரே வழியே எல்லை—நூற்பெயர்
யாப்பே நுதலிய பொருளே கேட்போர் பயனோ டாயெண்
பொருளும்—வாய்ப்பக்” காட்டப்படும். அவ்வெட்டனுள்
கேட்போர் என்பது அந்நூலைப் பாடங் கேட்பதற்குரிய
வரைக் கூறுவதாகும். அதில் இன்ன இன்ன அறிவாற்ற
லுடையவர் இதனைக் கற்கலாமென்று கூறுவதன்றி வேறு
கூறப்படுவதில்லை. இதனாலும் ஒரு நூலைக் கற்றற்கு வேண்
டிய அறிவாற்றலாகிய தகுதியுடைய சிறப்பாக வேண்
டப்படுவதென்பது தெளிவாகும்.

சமாவர்த்தனம்

இது இல்லற நிலையைக் கைக்கொள்வதற்காக, அதன் முன் அனுட்டித்து வந்த பிரமசரிய நிலையை விடும் பொருட்டுச் செய்யப்படுங் கிரியையாகும். இதனை விவாக தினத்திற்கு முதல் நாளாதல் வசதியான காலமுளதாயின் விவாக தினத்திலாதல் செய்தல் வேண்டும்.

குரு ஸ்நான சந்தியாவந்தனங்களை முடித்துக்கொண்டு, வீக்கினேசுவர பூசை முதல் சிவாக்கினி காரியம் வரை செய்து, பஞ்சப்பிரம ஷடங்க மந்திரங்களால் பலாச சமித்தினை ஓமஞ் செய்து சீடனை அஸ்திர மந்திரத்தால் புரோக்ஷித்துப் புது வஸ்திரத்தால் போர்த்து வியோம வியாபி மந்திரத்தைச் செபித்துக் கொண்டு மௌனமாயிருக்கும்படி செய்க.

பின்பு மூலமந்திரத்தால் நூருகுதி செய்து பிரமசரியத்தை விடுக. பின்னர் குடுமி, புருவம், முன் கை நீங்கலாகச் சவுரம் செய்வித்துக் கண்ணாடி பார்த்து மங்கள ஸ்நானம் செய்து ஈசானம் முதலிய மந்திரங்களால் நூருகுதி செய்து முஞ்சிப்புற் கயிற்றையும் பூணூலையும் நீக்கிப் புதிய இரட்டைப் பூணூல் தரித்துக் குண்டலம் முதலிய அலங்காரங்களைச் செய்து சந்தனமணிந்து சாந்துப் பொட்டிட்டுக் கண்ணாடியில் தரிசிக்குக.

பின் சர்க்கரை, பால், நெய் கலந்த மதுபர்க்கத்தைப் பருகி ஆசமனம் செய்து சிவாக்கினியை வலம் வந்து நமஸ்கரித்து குடை, பாதுகை, தண்டு, அரிசி, காய்கள் முதலிய வற்றுடன் இல்லறத்தை மேற்கொள்வதற்குக் கன்னிகையை அடையும் பொருட்டு வடக்கு நோக்கிச் செல்லுக. சுற்றத்தவர்கள் இல்லற நிலையை அடைவிப்பதாகக் கூறி அழைத்தலும் திரும்பி வந்து சமாவர்த்தன நிறைவாகப் பூரணுகுதி கொடுத்து வியாகிருதி ஓமம் நான்கு செய்து விபூதியணிந்து ஆசீர்வாதம் பெறுக.

விவாகம்

• இது இல்லற தருமத்தைக் கைக்கொள்வதற்காகத் தகுதியான கன்னிகையை முறைப்படி கைப்பிடிக்கும் பொருட்டுச் செய்யப்படும் கிரியையாகும்.

வீவாகம் எட்டு விதமாகும். அவை: பிரமம், பிராசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தருவம், ஆசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பனவாம். பிரமம்: பிரமசரிய நிலையிலுள்ள ஒருவனுக்குச் சிவாக்கினி முன் கன்னிகையைத் தத்தம் செய்து கொடுத்தல். பிராசாபத்தியம்: மணமகனின் சுற்றத்தார் பெண் கேட்க மணமகளின் சுற்றத்தார் அதற்குடன்பட்டுக் கன்னிகையை அக்கினிமுன் தத்தம் செய்து கொடுத்தல். ஆரிடம்: பசு, எருது என்பவற்றுள் இரண்டையேனும் ஒன்றையேனும் வாங்கிக் கொண்டு கன்னிகையைத் தீ முன் கொடுத்தல். தெய்வம்: வேள்வி முதலிய வழிபாடுகளால் பெற்ற கன்னிகையைத் தீ முன் கொடுத்தல். காந்தருவம்—தலைவனும் தலைவியும் தெய்வ வசத்தால் தனியிடத்தில் சந்தித்துத் தாமே மணந்து கொள்ளுதல். இது இரண்டு மாத எல்லையுள் தந்தை தாயரால் அறியப்பட்டு முறைப்படி விவாகஞ் செய்து வைக்கப்படல் வேண்டும். ஆசுரம்: சுற்றத்தவர்களுக்கு அவர்கள் வேண்டுவனவற்றைக் கொடுத்துக் கன்னிகையை விவாகஞ் செய்து கொள்வது. இராக்கதம்—சுற்றத்தவர்கள் உடன்படாதிருக்க ஒரு கன்னிகையை வலிதிற் கவர்ந்து சென்று விவாகஞ் செய்து கொள்வது. பைசாசம்—உறங்கிக் கிடப்பவனையும் மதுவால் மயங்கிக் கிடப்பவனையும் கூடுதல். இராக்கத, பைசாச மணங்கள் உயர்குடி மக்கள் செய்யும் மணங்களாக மாட்டா. இவைகளன்றிச் சுயம்வரம் விடை தழுவல், வில்வனைத்தல் முதலியவற்றாலும் விவாகம் நடப்பதுண்டு. இவற்றுள் ஒருவகை விவாகமும் சீதனம் கேட்டு வாங்குவனவாக இல்லாதிருத்தல் அவதானிக்கத் தக்கது.

ஆனால் இக்காலத்தில் சீதன மணங்களே மிகுதியாகவுள்ளன. எவ்வளவு சீதனம் மிகுகின்றதோ அந்த மணம்

விரைவில் நிறைவேறுகின்றது. விவாகப் பொருத்தம் பிரதானமன்றாக, சீதனப் பொருத்தமே பிரதானமாய்விட்டது. அதனால் அழகும், அறிவும், குண நலங்களும்மிருந்தும் சீதன மில்லாத கன்னியர் வாழ்வு பெற முடிகிறதில்லை. இது இக்காலத்தில் விவாகத்திற்கு இடையூறுகவுமுள்ளது.

இனிக் காதல் மணங்களோ ஆண்டுக் கணக்கில் நீண்டு சென்றும் கைகூடாதபோது சாதல் மணங்களாகின்றன. அப்படியாகும்போது ஒன்றை நினைக்க அஃதொழிந்திட்டொன்றாய் வாழ்வு கெடுகின்றது.

இனி இக்காலத்தில் கோயில்களில் விவாகஞ் செய்வது தலையெடுத்திருக்கின்றது. பெண் வீட்டில் அல்லது மாப்பிள்ளை வீட்டில் விவாகம் நடப்பதே இயல்பாகவுள்ளது. ஆலயத்தில் விவாகம் நடந்ததாகப் புராண இதிகாசங்களில் யாண்டும் காணவில்லை. இது கிறிஸ்தவ நடைபற்றி யுண்டாயது போலும்.

பண்டைத் தமிழ் மக்களுள் காந்தருவ விவாகமே சிறப்புற்றிருந்ததாயினும் “பொய்யும் வழுவும் புதுந்த பின்னர் — ஐயர் வகுத்தனர் கரணமென்ப” எனத் தொல்காப்பியனார் கூறுமாற்றால் காந்தருவ விவாகத்தில் தவறுகள் உண்டான பின் தந்தை தாயரால் செய்து வைக்கப்படும் கரண விவாகம் உளதாயதெனத் தெரிய வருகின்றது.

விவாகத்தில் ஜாதகப் பொருத்தம் பார்ப்பதும் வழக்கமாகும். சுத்தமாகக் கணிக்கப்பட்ட ஜாதகங்களை அனுபவம் மிகுந்த சோதிடர்கள் பார்த்து நிச்சயிப்பதனால் பெரிதும் நன்மையுண்டாகும். பெண் தருவதாக அழைத்தபோதும், பெண் தருகவென வந்து வேண்டிக்கொண்டபோதும், காதல் விவாகத்திலும், சுயம்வர விவாகத்திலும், கருப்பகாலத்தில் நிச்சயித்துக் கொண்ட விவாகத்திலும், குருவினால், தெய்வத் திருவருளால் நிச்சயிக்கப்பட்ட விவாகத்திலும், மிருகசீரிடம், மகம், சுவாதி, அனுஷம் என்னும் நான்கு நக்சுத்திரங்களொன்று பிள்ளை அல்லது பெண் நக்சுத்

திரமாயமைந்தபோதும் விவாகப் பொருத்தம் பிரதான மன்று.

தந்தை வழியில் ஏழு தலைமுறைக்குட்பட்டவளும் தாய் வழியில் ஐந்து தலைமுறைக்குட்பட்டவளும் தாய் முறை சகோதரி முறை உள்ளவளும் விவாகஞ் செய்வதற்குரியவளல்லள் மந்திரவாசம் எனப்படும் கூறை பதினான்கு முழ நீளமும் அதில் எட்டிலொரு பங்கு அகலமுமுள்ள பட்டோ, பருத்தியோ கொள்ளத்தக்கது. திருமங்கலிய மெனப்படும் தாலி பதினாறு குன்றிமணி எடை முதல் முப்பத்திரண்டு குன்றிமணி எடை வரையான பொன்னால் கணேச வடிவு, தாமரைப்பூ வடிவு, சிவலிங்க வடிவு என்பவற்றுள் ஒரு வடிவாகவும் ஐந்து குண்டுகளும் பக்கத்தில் துவாரமும் உடையதாகவும் இரட்டைப் பொற்சரடோ பட்டுநூற் சரடோ கோத்ததாகவும் அமைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இனிக் கரண விவாக முறையை நோக்குவோம். நல்லொழுக்கமும், அழகும், செல்வ வாழ்வும், சுத்த குலமும், குற்றமற்ற தாய் தந்தையரும் சகோதரரும் பந்துக்களும் உடைய கன்னிகையைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

நல்ல முகூர்த்தத்தில் ஸ்நான சந்தியாவந்தனங்களை முடித்துக் கொண்டு, முன் கூறியுள்ளவாறு சங்கல்பம், விக்கிணேசுவர பூசை, புண்ணியாகம், பஞ்சகவ்வியம், காப்புக் கட்டுதல், முளையிடுதல், சிவகும்ப பூசை, நவக்கிரக பூசை, சிவாக்கினி காரியம், நாந்தீமுகம் என்பன வரையும் செய்து கொண்டு, சிவாக்கினிக்கு மேற்குப் பக்கத்தில் மேடை அமைத்து நெற் பரப்பி ஆசனமமைத்து மணமகளை இடப் பக்கத்திலும், மணமகளை வலப் பக்கத்திலும் கிழக்கு முகமாக இருக்கும்படி செய்க. இருவருக்கும் பஞ்சகவ்வியம் கொடுத்துக் காப்புக் கட்டிய பின்னர் கன்னிகாதானம் செய்பவர் மணமகளை மகேசுவரனாகப் பாவித்துச் சந்தனம், புஷ்பம் முதலிய உபசாரங்களைக் கொடுக்கவும். அதன்பின் இருவருடைய மரபில் பிதா, பேரன், பீட்டன் என்பவர்களின் பெயர்களைப் பெண்ணின் மரபு முதலாக எடுத்து மும்முறை

முறைப்படி கூறுக. மணமகளின் தந்தையோ, சகோ தரனோ, தாய் மாமனோ அல்லது அம்மரபினரில் பிறர் ஒரு வரோ கன்னிகாதானம் செய்பவர் மணமகளின் வலக் கையில் மணமகளின் கைகளை வெற்றிலை பாக்கு பொன் என்பவைகளுடன் வைத்து, எனது மரபில் எனதும் எனக்கு முன்பத்து பின் பத்துத் தலைமுறையில் உள்ளவர்களுமான பிதிரர்கள் நித்தியமான சிவலோக வாழ்வு பெறும் பொருட் டும் எல்லா வேள்விகளின் பலன்களும் கிடைக்கும் பொருட் டும் கன்னிகாதானம் என்னும் இப்பெரிய தானத்தைச் செய்கின்றேன் என்று கூறிக் கொண்டு தீர்த்த நீரை வார்த்துத் தத்தம் செய்க.

பின்பு யாகேசுவரர்களாகிய உமா மகேசுவரர்களை வணங்கி அனுமதி பெற்று, ஆபரணம், கூறை, தாலி முதலியவைகளைச் சுத்தி செய்து சங்கிதா மந்திரங்களால் சம்பாத ஓமஞ் செய்து, சபையிற் பெரியோர்களால் தொடு வித்து, ஆபரணங்களையும் கூறையையும் கொடுப்பித்து, உமா மகேசுவர மந்திரத்தால் திருமங்கலியத்தைத் தரிப்பித்து, அதன் முடியிலும் மணமகளின் நெற்றியிலும் விபூதி சாத்துவித்து, மாலை அணிவித்து இருவரையும் வலமிடமாக மாறியிருக்கச் செய்து, உமா மகேசுவரர்களாகப் பாவித்து, சிவமூல மந்திரத்தால் நூரூகுதி செய்க.

பின் பால், தயிர், நெய், தேன், சருக்கரை, பழம் கலந்த மதுபர்க்கத்தை உண்பித்து, பூதமோதனமாகிய சாதங்கறிகளைச் சிவகாயத்திரி மந்திரத்தால் தரிசிப்பித்து, ஆசமனஞ் செய்வித்து, இருதய மந்திரத்தால் நூரூகுதி செய்து, இருதய மந்திரத்தால் பசுக் கன்றைத் தரிசிப்பித்து, சிவாக்கினிக்கு வடக்கில் ஏழிடத்தில் இடப்பட்டுள்ள நெல்லின்மீது மணமகன் மணமகளின் வலக்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ஏழடி நடந்து சென்று, அதனால் மணமகளைத் தன் மரபிற் குரியவளாகச் செய்து, அவ்விடத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ள அம்மியில் மணமகளின் வலக்காலை இரு கைகளாலும் பிடித் தெடுத்து வைத்துச் சிவகாயத்திரி மந்திரத்தால் அம்மி

மிதிப்பித்து, அதனால் இல்லற வாழ்க்கையிலுளவாகும் எவ்வித தாக்கங்களையும் பொறுத்து நிலைக்கும் தன்மை உளதாக்கி, சிவாக்கினியை வலமாகச் சுற்றிவந்து இருவரும் கூப்பிய கைகளால் நெற்பொரியை அக்கினியில் சொரிக. இவ்வாறு நெல்லின்மீது ஏழடி நடத்தல், அம்மி மிதித்தல், நெற்பொரி சொரிதல் என்பனவற்றை மும்முறை செய்க.

பின் உமா மகேசுவரர்களை வணங்கி, வியோம வியாபி மந்திரத்தால் பிராயச்சித்தமாக நூற்றெட்டு ஆகுதி செய்து பூரணகுதி கொடுக்குக. ஆசீர்வாதம் அறுகரிசியிட்டு வாழ்த்துதல் முதலியன ஆனபின் மணமகளின் வலக்கையைப் பற்றிக்கொண்டு கிருகப் பிரவேசஞ் செய்க. மூன்று நாள் வரை காலை மாலைகளில் சங்கிதா மந்திரங்களால் உபாசனை ஓமஞ் செய்க. நான்காம் நாள் எண்ணெயிட்டு ஸ்நானஞ் செய்து, இரவு அருந்ததி தரிசனஞ் செய்து வணங்கிப் பத்தினிக்குப் பதிவிரதா தருமத்தை எடுத்துக் கூறிக் கிருகப் பிரவேசஞ் செய்க. ஐந்தாம் நாள் பத்தினியுடன் தன் மனைக்குச் செல்லுக. இவையனைத்தும் ஒரே நாளில் செய்வது இப்போது பெருவழக்காகவுள்ளது.

தீசுக்ஷ

இஃது உபநயனத்தையடுத்துக் கூறவேண்டியதாயினும் மிகவும் விரிவுடைமையாலும் எல்லா வகை மக்களுக்கும் உரியதாதலாலும் இங்கே தனியே கூறவேண்டியதாயிற்று. சைவ சமய தீசுக்ஷ பெறுதற்குரிய காலம் ஏழு வயது முதல் பதினாறு வயதளவான காலமாகும்.

தீசுக்ஷ என்பது உண்மை அறிவை உபதேசித்துப் பொய்யறிவை நீக்குவதாகும். இத்தீசுக்ஷ சைவாகமத்திலேயே மிக விரிவாகக் கூறப்படுவதாகும். இதனால் விடுபெறு கிடையாதென்பது சைவாகமத் துணிபாகும். இது வைதிகத்தில் விரசா தீசுக்ஷ, சிரோ விரதம், பாசுபத விரதம், அத்தியாச்சிரமம் என்னும் பெயர்களால் ஓரளவு கூறப்படுகின்றது.

இத்தீக்ஷை நிராதார தீக்ஷை, சாதார தீக்ஷை என இரு வகைப்படும். நிராதார தீக்ஷை சிவபெருமானால் விஞ்ஞான கலர், பிரளயாகலர் என்னும் இருவகை ஆன்மாக்களுக்கும், சகல வர்க்கத்தான்மாக்களுள் அதிதீவிர பக்குவமுடையவர்களுக்கும் தாமே குருமூர்த்தியா யெழுந்தருளியிருந்து செய்யப்படுவதாகும். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சகல வர்க்கத்துள் அதிதீவிர பக்குவமுடைய அணுக்கன் தொண்டராதலின் இறைவர் தாமே குருமூர்த்தியாய் வலிய எழுந்தருளி வந்து தீக்ஷை செய்தருளியமை அறிக. சாதார தீக்ஷை பொதுவான சகல வர்க்கத்தான்மாக்களுக்கு இறைவரால் குருமூர்த்தியை யதிட்டித்து நின்று செய்யப்படுவதாகும். இதுவே சைவ உலகில் மிகுதியாக நிகழ்வதாகும்.

இனி அத்தீக்ஷையானது: ஓளத்திரி தீக்ஷை, சாம்பவி தீக்ஷை, பரிச தீக்ஷை, வாசிக தீக்ஷை, மானச தீக்ஷை, சாத்திர தீக்ஷை, யோக தீக்ஷை என ஏழு வகைப்படும்.

ஓளத்திரி தீக்ஷையாவது: ஆசாரியன் குண்டம், மண்டலம், அக்கினி முதலியவற்றை அகத்திலோ புறத்திலோ விதிப்படி அமைத்து, ஆகுதி முதலிய கிரியைகளைச் செய்து, சீடனது பாசங்களைக் கெடுத்து, உண்மை அறிவையுண்டாக்கி, அவனை மேல் நிலையடையச் செய்வதாம்.

சாம்பவி தீக்ஷையாவது: மாந்திரிகன் தனக்குக் கைவந்த கருடபாவனையினாலே பாம்பு தீண்டப்பட்டவனைப் பார்த்து விடந் தீர்ப்பது போல ஆசாரியன் தனக்குக் கைவந்த சிவோகம் பாவனையினாலே சீடனைப் பார்த்துப் பாசந் தீர்ப்பதாம். இது சக்ஷு தீக்ஷை எனவும், விஞ்ஞான தீக்ஷை எனவும், நயன தீக்ஷை எனவும் சொல்லப்படும்.

பரிச தீக்ஷையாவது: பரிசன வேதியினாலே தாமிரம் முதலிய லோகங்களைப் பரிசித்துக் களிம்பை நீக்கிப் பொன்னுக்குவது போல, ஆசாரியன் சிவஹஸ்த பாவனையுற்ற தன் கையை அங்ஙனம் சிவனது கரமாக அருச்சித்துச் சீடனது

சிரசில் வைத்து எங்கும் தடவி மும்மலங்கனையும் நீக்கிச் சிவ னுக்குவதாம். இது சிவஹஸ்த மத்தக சம்யோசனம் என வும்படும்.

வாசிக தீக்ஷயாவது : சீடனது மரபுக்கும் நிலைக்கும் பொருந்தப் பதினொரு மந்திரங்களையும் பஞ்சாக்கர மந்திரத் தையும் உபதேசிப்பதாம்.

மானச தீக்ஷயாவது : ஆசாரியன் சீடனது ஆன்மா வைத் தன் இருதயத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் சிவபெரு மாஸிடத்தில் சேர்த்துச் சுத்தி செய்து, சுத்தி செய்யப்பட்ட சீடனது தேகத்தில் மீளத் தாபிப்பதாம். இது பாவனா தீக்ஷை எனவும் பெயர் பெறும்.

சாத்திர தீக்ஷயாவது : சைவாகமம் முதலிய சிவ சாத்திரங்களைச் சீடனுக்குப் போதிப்பதாம்.

யோக தீக்ஷயாவது : நிராதார சிவயோகத்தைச் சீடனுக்கு அப்பியாசம் செய்து வைப்பதாம்.

இந்த ஏழு வகையான தீக்ஷைகளுள் ஒளத்திரி தீக்ஷை யொழிந்த மற்றைய ஆறு தீக்ஷைகளும் சீடர்களுள் அவ்வவர் தகுதிக் கேற்றவாறு தனித் தனியாகவும் ஒளத்திரி தீக்ஷைக்கு அங்கமாகவும் செய்யப்படுவனவாம். அவை ஒவ்வொன்றே யாம். பாகுபாடு உடையனவல்ல.

இனி ஒளத்திரி தீக்ஷை ஞானவதி, கிரியாவதி என்றிரு வகைப்படும். அவற்றுள் ஞானவதி : குண்டம், மண்டலம் முதலியவற்றை அகத்தே மனத்தாற் சங்கல்பித்துக் கொண்டு செய்யப்படுவது. இது சத்தி தீக்ஷை எனவும் பெயர் பெறும். கிரியாவதி : குண்டம், மண்டலம் முதலியவற் றைப் புறத்தே அமைத்துக் கொண்டு செய்யப்படுவது. இது மாந்திரி தீக்ஷை எனவும் பெயர் பெறும்.

இன்னும் இந்த ஞானவதி, கிரியாவதி என்னும் இரண் டும் தனித்தனி நிர்ப்பீச தீக்ஷை, சபீச தீக்ஷை என்றிரு வகைப்படும்.

அவற்றுள் நிர்பீச தீக்ஷயாவது : மலபரிபாகமுடைய ராயினும் தீக்ஷ பெற்றபின் நியமமாக வழவின்றி அநுட்டிக்க வேண்டிய நித்தியம், நைமித்திகம், காமியம் என்னும் பிரிவுகளையுடைய சமயாசாரங்களை அநுட்டிக்கும் அறிவும் ஆற்றலும் இல்லாத சீடர்களுக்கு மல மாயா சஞ்சித ஆகாமிய கன்மங்களுடன் சமயாசார கன்மங்களையும் ஆகுதியால் முறைப்படி சுத்தி செய்து ஒழித்து. நித்திய கன்மத்தில் மாத்திரம் இயன்றமட்டும் அதிகாரங் கொடுத்துச் செய்யப்படுவதாம். ஆயினும் சமயாசாரங்கள் மூன்றினும் அதிகாரங் கொடாமையால் இது நிரதிகார தீக்ஷ எனவும் பெயர் பெறும். நிர்பீச தீக்ஷ — மல மாய சஞ்சித ஆகாமிய சமயாசார கன்மங்களின் வித்தும் இன்றிச் சுத்தி செய்து செய்யப்படுவது.

இத்தீக்ஷ : சமயமும், விசேடமும், நிருவாணமும் என மூவகைப்படும். அவற்றுள் சமயமும், விசேடமும் ஒவ்வொன்றேயாம். இவை தனியேயும் நிருவாண தீக்ஷக்கு அங்கமாகவும் செய்யப்படும். நிருவாணம் : சத்தியோ நிருவாணமும், அசத்தியோ நிருவாணமும் என இருவகைப்படும். சத்தியோ நிருவாணம் செய்த உடனேயே முத்தி கொடுப்பது. கொற்றங்குடி உமாதிபதி சிவாசாரியரால் பெற்றான் சாம்பானுக்கும் முள்ளிச் செடிக்கும் செய்யப்பட்டு உடனே முத்தி கொடுத்தது இச்சத்தியோ நிருவாண தீக்ஷையேயாகும். நிருவாணம் — மோக்ஷம், அசத்தியோ நிருவாணம் பிராரத்த கன்ம முடிவில் முத்தி கொடுப்பதாகும் இந்த நிர்பீச நிரதிகார சமய விசேட நிருவாண தீக்ஷகளே ஆசாரியரல்லாத மற்றையோர்களுக்குச் செய்யப்படுவனவாம்.

சமய தீக்ஷ மாத்திரம் பெற்றவர் சமயி எனவும் அதுனுடன் விசேட தீக்ஷயும் பெற்றவர் சாமானிய புத்திரர் எனவும் அவற்றோடு நிருவாண தீக்ஷயும் பெற்றவர் விசேட புத்திரர் எனவும் பெயர் பெறுவர்.

இனிச் சபீச தீக்ஷயாவது : மலபரிபாகமாகிய பக்கு வத்துடன் கற்றறிவும் ஆற்றலும் குரு பரம்பரிய முறைமை களும் மிகவும் உடையராயினார்க்கு மல மாயா சஞ்சித ஆகா மிய கன்மங்களை ஆகுதியாற் சுத்தி செய்து ஒழித்து, நித் தியம், நைமித்திகம், காமியம் என்னும் மூவகைச் சமயாசா ரங்களிலும் பேரதிகாரமுடையவராகச் செய்யப்படுவதாகும். சமயாசாரங்களில் அதிகாரங் கொடுக்கப்படுவதால், இது சாதிகார தீக்ஷை எனவும் பெயர் பெறும். மல மாயா கன் மங்களின் வித்துச் சுத்தி செய்யப்படினும் சமயாசாரங்களின் வித்துடைமையால் இது சபீச தீக்ஷை எனப்பட்டது. இத் தீக்ஷைப் பேறுடையார் தாம் பெறும் சமஸ்கார வேறுபாட் டால் சாதகரும் ஆசாரியரும் என இருதிறப்படுவர். சமய விசேட அங்கங்களோடு கூடிய சபீச சாதிகார நிருவாண தீக்ஷையும் சாதகாபிஷேகமும் பெற்றவர் சாதகராவர். சமய விசேட அங்கங்களோடு கூடிய சபீச சாதிகார நிருவாண தீக்ஷையும் ஆசாரியாபிஷேகமும் பெற்றவர் ஆசாரியராவர். சபீச சாதிகார நிருவாண தீக்ஷைக்கு அங்கமாகச் செய்யப் படும் சமய விசேடங்கள் தனியே செய்யத்தக்கனவல்ல. இந்தச் சபீச சாதிகார நிருவாண தீக்ஷையே விசேட தகுதி வாய்ந்த சாதகாசாரியர்களுக்குச் செய்யப்படுவதாகும்.

இன்னும் இத்தீக்ஷையானது : உலோகதருமிணியும் சிவதருமிணியும் என இருவகைப்படும். இவை முறையே பௌதிக தீக்ஷை நைஷ்டிக தீக்ஷை எனவும் பெயர் பெறும்.

உலோகதருமிணி : சிவதத்துவ புவனபோகங்களுடன் அணுக்கர்களாகிய கிரியையாளர்க்குத் திரோதான சுத்திருப மாகிய சிகாச்சேதம் இன்றிச் செய்யப்படுவதாகும். இத் தீக்ஷைப் பேறுடையவரே ஆதி சைவர், மகா சைவர், அனு சைவர், அவாந்தர சைவர் என்னும் நால்வருள் இல்லறத் தோடு கூடியிருக்கும் கிரியா குருமாராவர். இக்குருமாருள் அவாந்தர சைவக் குருமார் பலர் சிகையின்றி முண்டிதராயே இருக்கின்றனர். இங்ஙனம் இருத்தற்குக் காரணம் யாதென வினவில், தாம் பெற்ற தீக்ஷைதானும் இன்ன

தெனத் தெரியாது திகைக்கின்றனர் இல்லறத்தோடியைந்த கிரியா குருமார் முண்டிதராயே இருக்கவேண்டுமென்பதற்குப் பிரமாணமுளதாயின் அறிவிற் சிறந்த பெரியோர் அதனை வெளியிட்டருள்க.

அவாந்தர சைவர்க்கு ஞாஞ்சாரியத்துவம் மாத்திரமே உண்டு. கிரியாசாரியத்துவமின்று; எனக் காமிகாகமத்தில் கூறப்படுதலால் அவாந்தர சைவாசாரியர் முண்டிதராயே இருக்கவேண்டுமெனக் கூறின்; அது பொருந்தாது, என்னை? அன்னவர் பெற்றது உலோகதருமிணி தீக்ஷயா? சிவதருமிணி தீக்ஷயா? சிவதருமிணி தீக்ஷயெனின்; இல்லறத்தோடியைந்திருத்தல் பொருந்தாதே? உலோகதருமிணி தீக்ஷயெனின்; அதற்குச் சிகாச்சேதம் விதிக்கப்படவில்லையே? என்க.

இனி: சுப்பிரபேதம், சிந்திய விசுவம், கந்தகாலோத்தரம் முதலிய ஆகமங்களில் அவாந்தர சைவர்க்குக் கிரியாசாரியத்துவமும் உண்டு எனக் கூறப்படுதலால், காமிகாகமப் பிரமாணம் முழுவதுஞ் செல்லுமாறு இல்லையென்க. அங்ஙனமாயின் சைவாகமங்கள் தம்முள் மாறுபடுமோ? எனின்; காமிக விதி: நைஷ்டிகப் பிரமசரியம் வழுவாது அநுஷ்டிப்போர் பலருளராகப் பெற்ற முன்னைய காலங்களுக்கும், சுப்பிரபேதம் முதலிய ஆகம விதி: நைஷ்டிகப் பிரமசரியம் வழுவாது அநுஷ்டிப்போர் மிகவும் அரியராகப் பெற்ற பின்னைய காலங்களுக்கும் கொள்ளத்தக்கனவாதலின், சைவாகமங்களுள் மாறுபாடின்மை தெளியப்படுமென்க. நைஷ்டிகப் பிரமசரியத்தை விட்டு, பழி பாவங்களுக்குப் பயப்படாது. நைஷ்டிகப் பிரமசரிய வேடம் மாத்திரம் தரித்துக்கொண்டு கூடாவொழுக்கம் பூண்டு வேண்டியவாறெல்லாம் ஒழுகி வழுவி நிற்கும் அநாசாரியரை ஆசாரியராகக் கொள்வதும், பிறர் மனைவியரையும் வரைவின் மகளிரையும் விரும்பாது பழி பாவங்களுக்குப் பயந்து நல்லறமாகிய இல்லற வாழ்க்கையில் ஒழுகும் ஆசாரியரை அநாசாரியரெனத் தள்ளுவதும் உய்தியில் குற்றமாமென்க.

இனிச் சிவதரும்ணியாவது: பரமுத்தியை விரும்பும் நைஷ்டிகப் பிரமசாரிகளாகிய ஞானிகளுக்குத் திரோதான சூத்திரோபமாகிய சிகாச்சேதத்துடன் செய்யப்படுவதாகும். இத்தீக்ஷைப் பேறுடையவரே ஆதி சைவர் முதலிய சைவர்களில் நைஷ்டிகப் பிரமசரியம் வழுவாதிருக்கும் ஞானசாரியர்களாவர். இத்தகையோர் இக்காலத்தும் திருவாவடு துறை முதலிய தலங்களிலுள்ள மடாலயங்களில் ஞான தேசிகமூர்த்திகளா யெழுந்தருளியிருக்கின்றனர்.

அநாதி சைவராகிய சிவபெருமான் அருளிய சைவாக மங்களில் கூறப்பட்ட சிவதீக்ஷை பெற்றவர்களாகிய சைவர்கள்: ஆதி சைவர், மகா சைவர், அநுசைவர், அவாந்தர சைவர், பிரவர சைவர், அந்திய சைவர் எனத் தத்தம் மரபு பற்றி ஆறு வகைப்படுவர். ஆதி சைவராவார்: அநாதி சைவராகிய சதாசிவமூர்த்தியின் ஐந்து திருமுகங்களிலும் தோன்றிய கௌசிகர் முதலிய இருடிகள் ஐவரின் மரபில் உதித்த சிவப் பிராமணருள் சிவதீக்ஷை பெற்றவராவர். மகா சைவராவார்: வைதீகப் பிராமணருள் சிவதீக்ஷை பெற்றவராவர். அநுசைவராவார்: அரசர், வணிகருள் சிவதீக்ஷை பெற்றவராவர். அவாந்தர சைவராவார்: வேளாளருள் சிவதீக்ஷை பெற்றவராவர். பிரவர சைவராவார்: அநுலோமர் அறுவருள் சிவதீக்ஷை பெற்றவராவர். அந்திய சைவராவார்: மற்றைய மரபுகளிலுள்ளவருள் சிவதீக்ஷை பெற்றவராவர். அநுலோமராவார்: அந்தணர் முதலிய மூவரும் தத்தம் மரபிற் கீழுள்ள மரபுக் கன்னியரை மணஞ் செய்து பெற்ற பிள்ளைகள் அறுவருமாம்.

இந்த அறுவகைச் சைவர்களுள் முன்னுள்ள நால் வருமே ஒளத்திரி தீக்ஷைக்கு உத்தம தகுதியுடையர். பிரவர சைவரும் மத்திமமாகக் கொள்ளப்படுவர். மற்றையோர் சாம்பவி முதலிய ஆறனுள் அவ்வவர் தகுதிக்கேற்ற தீக்ஷை செய்யப்பெறுவர்.

வேளாளர் சுத்தர், அசுத்தர் என இருவகைப்படுவர். இவர்கள் முறையே உழுவித்துண்போர்; உழுதுண்போர்

எனவும் கூறப்படுவர். மிருதி நூலார் சுத்த வேளாளர்; அந்தணர்க்கு வேளாண் கன்னியர்பால் உதித்தவரென்பர். அவர் அநுலோமராவரன்றிச் சுத்த மரபினராகாரென்க. பிராமணர், ஷுத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் நாற் பெருஞ் சுத்த மரபினரையும் தொல்காப்பியனார், அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் எனத் தமிழாக்கஞ் செய்துள்ளனர். அதனால் சூத்திரரே வேளாளர் ஆகின்றனர். வேளாளரை உழுவித்துண்பார், உழுதுண்பார் என இரு வகைப்படுத்தி, உழுவித்துண்பாரை வணிகரோடு இயைவித்து ஓதலும், வேட்டலும், ஈதலும், உழவும், நிரைகாத்தலும், வாணிகமும் ஆகிய அறுவகைத் தொழில் கூறுவர். இன்னும் “மேலோர் மூவர்க்கும் புணர்த்த கரணம்—கீழோர்க்காகிய காலமு முண்டே” என்னுஞ் சூத்திரத்தால், அந்தணர் முதலிய மூவர்க்கும் உரியவாகக் கூறப்பட்ட சடங்குகள் அம்மூவர்க்கும் மகட் கொடைக்குரிய வேளாண் மாந்தர்க்கும் உரியவாகியிருந்த காலமும் உண்டு என்பர். உயர்ந்த வேளாளர் அரசராற் சிறப்புப் பெற்று அவர்க்கு மகட் கொடுத்தலும், அமைச்சராதலும், மண்டல மகிபராதலும் தண்டத் தலைவராதலும், வேளரசு என உரிமை பெற்றோராதலும், பகைமேற் செல்லுதல், நாடு காத்தல், சந்து செய்தல் உடையராதலும் பெறுவர் என்பர். இவற்றால் வேளாளர் மற்றைய மரபினரோடு ஒத்த தகுதியினரே என்பது தெளிவாகும்.

இனி ஓளத்திரி தீக்ஷையின் வகை இரண்டனுள் ஒன்றாகிய சபீச சாதிகார நிருவாண உலோகதருமிணி தீக்ஷையினையோ, சிவதருமிணி தீக்ஷையினையோ பெற்று ஆசாரிய ராவதற்குத் தகுதியுடையவர்: ஆதி சைவர், மகா சைவர், அநுசைவர், அவாந்தர சைவர் என்னும் நால்வருமேயாம். அநுசைவர்களாகிய அரசர் வணிகருள் ஆசாரியர் இக்காலத்திலரென்க. அவருள்ளும் பிரமசாரிகள், கிருகத்தர் என்னும் இருவகை ஆச்சிரமத்தாருமே தகுதியுடையர். பிரமசாரிகள்: பௌதிகப் பிரமசாரி, நைஷ்டிகப் பிரமசாரி என இரு வகைப்படுவர். இவருள் மரணபரியந்தம் விரத

நியமித்துத் துறவிகளாயிருக்கும் நைஷ்டிகப் பிரமசாரிகளே ஞானசாரியர்களாகலாம். கன்னிகா கல்யாண பரியந்தம் விரத நியமித்திருக்கும் பௌதிகப் பிரமசாரிகள் கல்யாணத்தின் பின் அன்றி அதற்கு முன் ஆசாரியராதல் பொருந்தாது. பொருந்துமெனில், அவர் கிரியாசாரியராவரா? ஞானசாரியராவரா? கிரியாசாரியராவரெனில், கிருகத்தரல்லர் என்க. ஞானசாரியராவரெனில் நைஷ்டிகப் பிரமசாரியல்லரென்க. ஆதலின் பௌதிகப் பிரமசாரிகள் ஆசாரியராதல் பொருந்தாமை காண்க.

இன்னும் ஞானசாரியர், கிரியாசாரியர் என்னும் இரு வகையினரும் பாரம்பரியமாக அமைவர். அன்னவர்க்கே பாரம்பரியமான சீடருமுளராவர். அச்சீடர்களுக்கு ஆசாரியராயிருந்தவர் தமக்குப் பின் அவர்களுக்கு ஆசாரியராயமைதற்கேற்ற கற்றறிவாற்றல் நல்லொழுக்கம் மந்திர தந்திர பாவனா கிரியா ஞானம் பாரம்பரிய சம்பிரதாயம் முதலியன உடைய ஒருவரை ஆசாரியராக்கி அதிகாரங் கொடுத்து நியமிப்பர். இங்ஙனமன்றி இடையே சீவனோபாயமாகிய விருத்திப் பொருட்டு ஆசாரியாபிஷேகம் செய்வித்துக் கொண்டவரும், பொருள் வாஞ்சை முதலிய ஏதுக்களால் அவர்க்கு ஆசாரியாபிஷேகஞ் செய்து வைத்தவரும் துன்ப உலகடைவர்.

இன்னும் ஆதிசைவ சிவாசாரியர்களே பரார்த்தப் பிரதிஷ்டை, நித்திய பூசை, உத்சவம் முதலியவற்றைச் செய்வதற்கும், மகா சைவர், அநுசைவர் அவாந்தர சைவர் என்னும் மூவர்க்கும் ஓளத்திரி தீக்ஷை செய்து ஆசாரியராயிருத்தற்கும், வேண்டும்போது அம்மூவருள் தகுதியுடையோரை ஆசாரியராக்குவதற்கும் பேரதிகாரமுடையவராவர். ஆதிசைவ சிவாசாரியர் கிடையாதபொழுது மகா சைவாசாரியர் முதலியோரும் பரார்த்தப் பிரதிஷ்டை முதலியன செய்யலாம். இக்காலத்து வேண்டுமிடங்களில் எங்கும் ஆதிசைவ சிவாசாரியர் கிடைக்கப் பெருமையால் இது உலகியலாய் வழங்குவதாயிற்று.

அன்றியும், உலகத்தில் சைவாசாரிய பரம்பரைகள் யாவும் அநாதி சைவராகிய சதாசிவப் பெருமானார் வாயிலாகவும் தென்முகத் தெய்வப் பரமாசாரியர் வாயிலாகவும் கௌசிகர் முதலிய ஆதி சைவர்களிடத்தும் சனகர் முதலிய நால்வரிடத்தும் அவர்கள் வாயிலாக ஒவ்வோர் மூல புருஷரை முன்னிட்டு ஏனைய மகா சைவர், அநுசைவர், அவாந்தர சைவர் என்பவர்களிடத்தும் அமைந்துள்ளனவாகும். ஆதலால் ஆதிசைவ சிவாசாரிய பாரம்பரியமே மற்றைய சைவாசாரியர்களிடத்தும் உளதாதலின் பரார்த்தாதிகாரமும் ஓரளவு உளதாயதெனவும் கொள்ளலாம்.

இன்னும் ஆதி சைவர் முதலிய அந்தணர்கள் தமக்கும் மற்றைய மூன்று மரபினர்க்கும், அரசர் தமக்கும் மற்றை இரு மரபினர்க்கும், வணிகர் தமக்கும் மற்றொரு மரபினர்க்கும், வேளாளர் தம் மரபினர்க்கு மட்டும் ஆசாரியராகலாமெனக் கூறப்பட்டிருக்கவும் அந்தணர்களாகிய சைவாசாரியர்கள் மற்றை மரபினர்க்குப் பூர்வம், அபரம் என்னும் இரு வகைக் கிரியைகளையும் செய்து வைப்பதில் மிகுதியாகப் பின்னிற்கின்றனர். அஃது அன்னவர்க்குச் சைவாசாரியத்துவத்தைக் கொடுத்த சைவாகம விதிக்கு மாறுபாடாகும். இதனால் சைவரொருவர் தமது சைவக் கிரியைகளில் சிலவற்றிற்கு ஒரு ஆசாரியரையும் மற்றும் சிலவற்றிற்கு வேறொரு ஆசாரியரையும் கொள்ளவேண்டிய சங்கடமுளதாகின்றது. ஒருவர்க்குச் சைவ சமய குரு ஒருவரேயன்றிப் பலராக யாண்டும் கூறப்படவில்லை. தாம் கொண்ட குருவை விட்டு மற்றொருவரைக் குருவாகக் கொள்ளுதல் முறைமையாகாது.

இந்த நியதிகள் கிரியா குருமாரைப் பற்றியனவாம். ஞானகுருமாரைப் பற்றியோவெனில், தம் குரு கிரியா பாத்மன்றி ஞானபாதங் கைவந்திலரேல் அதில் வல்ல ஞான குரவரைத் தேடிச் சென்றடையலாம். தமது மரபில் ஞான குரவரிலராயின் தமக்குக் கீழ்ப்பட்ட மரபிலுள்ள ஞான குரவரையும் அடையலாம். இது குற்றமாகாது. ஞான குரவருக்கு முன் மரபு கொள்ளப்படுவதின்றாகும். பிரம இருடி

களாகிய துருவாசர் முதலியோர் சூத்திரராகிய விதுரரிடத்து ஞானோபதேசம் பெற்றனரெனப் பாரத பாகவதங்களிற் கூறப்படுதலாலும், திருத்துறையூர் அருணாநதி சிவாசாரியர் தமது சீடர் மரபிலுதித்த வேளாளராகிய மெய்கண்ட தேவரிடத்து ஞானோபதேசம் பெற்றதாகச் சைவ சித்தாந்த சாத்திரத்து அறியப்படுதலாலும் அது குற்றமாகாமை தெளியப்படும்.

இனி ஒரு சாரார் தீக்ஷை உயிருக்கன்றி உடலுக்கன்று; அதனால் தீக்ஷை பெறுதற்கு முன்னுள்ள மரபு தீக்ஷையால் மாறுபடாதென்பர். உடலுடன் கூடிய உயிருக்கே தீக்ஷை செய்யப்படுவதாலும், காணப்படாத உயிரைத் தூய்மை செய்யும் தீக்ஷை, காணப்படும் உடலைத் தூய்மை செய்ய மாட்டாதெனல் பொருதாமையாலும், தீக்ஷை பெறுவதற்கு முன்னுள்ள மரபு பின்னர்க் கொள்ளப்படாதெனச் சைவ பூஷணத்துள் கூறப்படுதலாலும், அவாந்தர சைவரில் தீக்ஷைகளின் பேறுபற்றி இருபத்தைந்து, இருபது, பதினைந்து, பதினொன்று என்னும் நாட்களினளவான சூதகாசௌசங்கள் கூறப்படுவதாலும், நிருவாண தீக்ஷை பெற்ற எல்லா மரபினர்க்கும் சூதகாசௌசக் குறைவு கூறு மிடத்துச் சுயம்பாகிக்குச் சூதகாசௌசமே இல்லையென்றும் பரபாகிக்கு மூன்று நாளென்றும் கூறப்படுதலாலும் தீக்ஷையில் சாத்தியுத்தாரண (மரபை மேற்படுத்தும்) ஓமங் கூறப்படுதலாலும், சீடனது உயிரைக் கிரகித்துச் சிவாக்கினியிடத்தும் தனது இருதய கமலத்தினிடத்தும் உள்ள சிவத்துடன் சேர்த்துச் சமரசீபாவம் (ஒப்புமைத் தன்மை) செய்து சுத்தம் செய்யப்பட்ட உடலில் மீளப் பதித்து வைக்கும் கிரியை ஒன்று தீக்ஷையில் கூறப்படுதலாலும், தீக்ஷையினால் உயிர் மாத்திரமன்றி உடலும் தூய்மையும் உயர்வும் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை யென்க. அங்ஙனமாயின் ஆதிசைவர் முதலிய பிரிவுகள் மரபு பற்றி வந்தனவல்லவோ? எனில்; அது பலவகை மரபினரும் சைவராகுமாறு பற்றிக் கூறப்பட்டதென்க.

ஆனால், மிருதிசாரமான அகநிர்ணய நூலில் கலியுகத்தில் சூதகாசௌசங்களைக் குறைக்கும் கௌணசௌசங்கொள்ளத்தக்கதன்று எனக் கூறப்பட்டிருத்தலால், தீக்ஷையினால் குறைக்கப்படும் கௌணசௌசங்கொள்ளக்கூடாது; மரபு பற்றிய முக்கியாசௌசமே கொள்ளவேண்டியதெனில்; அந்நூலிலேயே கூறப்பட்ட பிரமசாரி வானப்பிரத்தன் சந்நியாசி என்பவர்களுக்குச் சூதகாசௌசங்களில்லை யென்பதும் நிலைமைபற்றி வந்த கௌணசௌசமாதலால் அதுவும் கொள்ளப்படக் கூடாததாகும். அவ்வாறன்றி அது கொள்ளப்படுவதால், தீக்ஷையாலுளதாகும் சூதகாசௌசக் குறைவும் கொள்ளத்தக்கதே யென்க.

சைவ சமய முறைப்படி எல்லா மரபினரும் தத்தம் தகுதிக்கேற்றவாறு தீக்ஷை பெற்று அதனால் ஞானங்கைவந்து வீடுபேறு அடையலாமென்பதில் யாதும் தடையில்லை. வீடுபேறு ஒரு மரபினர்க்கு மட்டும் உரியது ஒன்று அன்று. எல்லா உயிர்களுக்கும் உரியதேயாகும்.

சந்தியாவந்தனம்

இது தீக்ஷை பெற்றவர் காலை, உச்சி, மாலை, என்னும் மூன்று காலங்களிலும் செய்யவேண்டிய வழிபாடாகும். சமய தீக்ஷை பெற்றவர் காலைச் சந்தியாவந்தனமாகிய ஒன்றுக்குக் குறையாமலும், விசேட தீக்ஷை பெற்றவர் காலை மாலையாகிய இரு சந்திக்குக் குறையாமலும், நிருவாண தீக்ஷை பெற்றவர் காலை, உச்சி, மாலையாகிய மூன்று சந்திக்குக் குறையாமலும் நியமமாகச் செய்து வருதல் வேண்டும். தீக்ஷை பெற்றவர் தம்மாலியன்ற அளவில் சந்தியாவந்தனஞ் செய்யாதொழியின் தாம் பெற்ற தீக்ஷையினால் பெரிதும் பயன் பெறமாட்டார். நாம் பெற்றது சமயாசார சுத்தியோடு கூடிய நிரதிகார தீக்ஷைதானே ஆதலால் சந்தியாவந்தனஞ் செய்யாதொழியினும் குற்றமில்லையே என்று எண்ணி விட்டுவிடாது இயன்ற அளவு சந்தியாவந்தனஞ் செய்தே வருதல் வேண்டும். அவ்வளவு அதிகாரம் தீக்ஷையின்போது கொடுக்கப்படுவதுண்டு.

சந்தியாவந்தனத்தில் செய்யப்படுங் கிரியைகளாவன : தானசுத்தி, கணபதி குரு வணக்கம், சலசுத்தி, ஆசமனம், சிதாடுமிடந் தொடுதல், விபூதி சுத்தி, முக்குறி தரித்தல், பிராணாயாமம், அமிர்தத்தாபனம், மார்ச்சனம், அகமருஷணம், தருப்பணம், அமிர்தொடுக்குதல், சகளீகரணம், முலமந்திர செபம், தோத்திரம், திக்குவந்தனம், சிவத்தியானம், நமஸ்காரம், சிவசூரிய தரிசனம் என்பனவாம்.

தானசுத்தி : அமைதியாக இருந்து சந்தியாவந்தனஞ் செய்யும்பொருட்டு அமைந்துள்ள இடத்தை அஸ்திர மந்திரத்தால் சலந் தெளித்துச் சுத்தமாக்குதலாம்.

கணபதி குரு வணக்கம் : தொடங்குங் காரியம் இடையூறின்றி இனிது முடியும்படி கணபதியையும் தீக்ஷை செய்த குருவையும் தியானித்துக் குட்டிக் கும்பிடுவதாம்.

சலசுத்தி : சந்தியாவந்தனத்துக்காக எடுத்துக் கொண்ட சலத்தைப் பார்த்தல், தெளித்தல், தட்டுதல், அமைத்தல் என்னும் நால்வகைச் சுத்திகளை மந்திரத்தோடு செய்து அந்தச் சலத்தால் தன்னையும் சுத்தி செய்து கொள்ளுதலாம்.

ஆசமனம் : ஆன்மதத்துவம், வித்தியாதத்துவம், சிவதத்துவம் என்னும் மூவகைத் தத்துவங்களையும் சுத்தம் செய்யும் பொருட்டு அந்த மந்திரங்களால் ஒவ்வொரு முறை சிறிது சலம் உறிஞ்சிப் பருகுதலாம். இது சந்தியாவந்தனத்துள் மூன்று முறைக்குக் குறையாமல் இடையிடையே வரும்.

தொடுமிடந் தொடுதல் : மோவாய் முதல் உச்சி முடிவான பன்னிரண்டு இடங்களிலுள்ள தேவர்களைத் தான் செய்யும் சந்தியாவந்தனத்தில் எதிர்முகமாக இருக்கும்படி மந்திரத்தால் தொட்டு அருட்டுவதாம்.

விபூதி சுத்தி : அணிந்து கொள்வதற்காக எடுத்துக் கொண்ட விபூதியை நால்வகைச் சுத்தி செய்து சம்கிதா மந்

திரங்களைச் செபித்து, இராக்கதரால் இடையூறு வாராமல் தென்மேற்கில் சிறிது தெறித்து, சிவசத்தி வடிவான விபூதியால் தன்னையும் உச்சி முதல் எங்கும் சுத்தஞ் செய்து கொள்வதாம். விபூதி சுத்திக்குச் சம்கிதா மந்திரங்கள் பதினொன்று மல்லாமல் கலா மந்திரங்களை ந்தும் ஸ்தல மிதிபஸ்ம முதலிய பஞ்சபூத மந்திரங்களை ந்தும் உரியனவாகும்.

முக்குறி தரித்தல் : சுத்தஞ் செய்யப்பட்ட விபூதியை நீர் சேர்த்துக் குழைத்து உச்சி, நெற்றி, மார்பு, கொப்பூழ், முழந்தாள் முதலிய உறுப்புகளில் பிரம மந்திரங்களை ந்தினாலும் முறையே மூன்று குறி பொருந்துமாறு தரித்து, மிகுந்த விபூதியைச் சிறிது சலஞ் சேர்த்து அந்த மந்திரங்களால் தன்மீது தெளித்துக் கொள்வதாம். விபூதியானது ஆணவம் முதலிய மும்மலங்களின் நீக்கத்துக்கும் சிவத்துவப் பேற்றிற்கும் அறிகுறியாகத் தரிக்கப்படுவதாகும்.

பிராணாயாமம் : இது பிராண வாயுவை ஒழுங்குபடுத்திச் செவ்விதாகச் சுவாசிக்கும் பொருட்டும், அதனைக் கட்டுப்படுத்தி நோயற்ற வலிய உடல் நிலையைப் பெறும் பொருட்டும், பதினொரு மந்திரத்துடன் உள்ளே உள்ள பிராண வாயுவின் கழிவுப் பகுதியை வெளியே நீக்கியும், சுத்தமான பிராண வாயுவை உள்ளே இழுத்தும், அதனை உள்ளே அடக்கியும் செய்யும் கிரியையாம். சந்தியாவந்தனத்தில் பிராண ஆயாமம் (உயிர்ப்புக காற்றை ஒழுங்குபடுத்துதல்) பிரதானமாக உள்ளதாகும். இது சந்தியாவந்தனத்துள் இரு முறைக்குக் குறையாமல் உண்டு.

அமிர்தத்தாபனம் : கட்புருவ மத்தியிலுள்ள விந்து அக்கினியினால் இளகியுள்ள அமிர்தத்தை மந்திரத்தால் எடுத்துச் சந்தியாவந்தனத்துக்குரிய சலத்துள் மந்திரத்தால் வைத்துப் பாவனை செய்வதாம். இதனால் அந்தச் சலம் மிக்க தூய்மையடையும்.

மார்ச்சனம் : அமிர்தமயமான சலத்தில் சிறிதையிடக் கையில் கொண்டு கீழே சிந்துஞ் சலத்தைச் சம்கிதா மந்தி

ரங்களை உச்சரித்து வலக்கையால் தன்மீது தெளித்துக் கொள்வதாம். அலகினால் பெருக்கித் தூய்மை செய்வது போல, அமிர்தசலத்தால் தெளித்துத் தூய்மை செய்வதே மார்ச்சனமாகும். மார்ச்சனம்—சுத்தஞ் செய்தல்.

அகமருஷணம் : செய்த பாவங்களை நீக்கும் பொருட்டுச் செய்யும் கிரியையாகும். அக மருஷணம்—பாவங்களை நீக்குதல். அமிர்தமயமான சலமானது இட நாசியால் உள்ளே சென்று பாவங்களைக் கரைத்துக் கொண்டு வல நாசியால் வெளியே வந்ததாகப் பாவிப்பதாம். இதனை மனப்பூர்வமாகவும் விசுவாசத்துடனும் நாள்தோறும் செய்வதால் பாவ நீக்கமுளதாகு மென்க.

தருப்பணம் : இது சம்கிதா மந்திர தேவர்களையும் செபமூல மந்திர தேவர்களையும் மகிழ்விக்கும் பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாகும். சம்கிதா மந்திரங்கள் பதினொன்றையும் சுவாகா என்பது அந்தமாக உச்சரித்து ஒவ்வொரு தரத்துக்குக் குறையாமலும், செபமூல மந்திரங்களைச் சுவாகா என்பது அந்தமாக உச்சரித்து, மும்முன்று தரத்துக்குக் குறையாமலும் இரு கைகளாலும் சலஞ் சொரிந்து தருப்பணஞ் செய்தல் வேண்டும்.

அமிர்தொடுக்குதல் : முன்னர் சலத்தில் வைத்த அமிர்தத்தை மந்திரத்தால் எடுத்துப் புருவ நடுவில் வைத்தலாகும்.

சகளீகரணம் : எங்கும் நிறைந்து அருவமாயுள்ள இறைவர் உயிர்களுக்கு அருள் செய்யும் பொருட்டுச் சத்தியின் கலைகளாகிய மந்திரங்களின் திருவுருவம் அமைந்துள்ளனர். அவரது மந்திரத் திருவுருவத்தை நமது சரீரத்திலும் அமைத்துக் கொள்வதே சகளீகரணமாகும். அங்ஙனம் அமைத்தலால் நமது சரீரம் தூய்மையடைந்து உயிர் சிவமாந் தன்மைப் பெருவாழ்வைப் பெறுதற்குத் தகுதியுடையதாகும்.

உருவமில்லாத இறைவரை உயிர்கள் தியானித்து வழிபடுதற்கு இலகுவாக மந்திர உருவமுடையராகப் பாவிக்கும் சகளீகரணம் : கரநியாசம், அங்கநியாசம் என இருவகைப்படும். கரநியாசம், சிவபெருமானையும் அவருடைய பிரம அங்கங்களைந்தையும் மற்றைய அங்கங்கள் ஆறையும் சிவசத்தியையும் இரு கைகளிலும் அம்மந்திரங்களால் முறைப்படி அமைத்தலாகும். அங்கநியாசம், அம்மந்திரங்களைச் சரீரத்தில் முறைப்படி அமைத்தலாம். இச்சகளீகரணம் விசேஷ நிருவாண தீக்ஷை பெற்றவரும் சாதக ஆசாரியாபிஷேகங்கள் பெற்றவரும் அவசியம் செய்தல் வேண்டும்.

மூலமந்திர செபம் : சிவமூல மந்திரத்தையும் பரிவார தேவர்களான விநாயகர் முதலியோருடைய மூலமந்திரங்களையும் பத்துத் தரத்துக்குக் குறையாமல் இறை தொடர்பு செபமாலை கொண்டோ எண்ணிச் செபஞ் செய்தலாம். மூலமந்திரத்தை எவ்வளவு அதிகமாக மன ஒருமையுடன் உருவேற்றுகின்றோமோ அவ்வளவு விரைவில் இறைவர் அருளைப் பெறலாம். உருவேறத் திருவேறும் என்பது முதுமொழி.

தோத்திரம் : செப முடிவில் தேவார திருவாசக முதலிய திருவருட் பாக்களையும் மற்றும் பக்திப் பாடல்களையும் உச்சியில் அல்லது மார்பில் குவித்த கைகளுடனிருந்து மனங் கசிந்துருகிப் பாடுதல் வேண்டும். இதனால் அவ்வளவு நேரமும் ஆவது மனம் இறைவரிடத்திலேயே பொருந்தி நிலைபெறும். இவ்வித பயிற்சியினால் "நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும் நினை—என்றும் சிவன்தாள் இணை" என்ற பெரியாரது ஆணைப்படி இறைவரை எப்போதும் நினைக்குந் தன்மை வாய்க்கும்.

திக்குவந்தனம் : கிழக்கு முதல் எட்டுத் திக்கிலும் இந்திரன் முதலிய லோக பாலகர்களை நினைந்து வணங்குவதாம்.

சிவத்தியானம்: சமய தீக்ஷை பெற்றவர் பார்வதி பரமேசுவரரையும், விசேஷ தீக்ஷை பெற்றவர் ஈசுவரி ஈசுவரரையும். நிருவாண தீக்ஷை பெற்றவரும் அதற்கு மேலுள்ள சாதக ஆசாரியாபிஷேகங்களைப் பெற்றவரும் மனோன்மனி சதாசிவரையும் மன ஒருமையுடன் தியானித்து நமஸ்காரஞ் செய்தல் வேண்டும்.

சிவசூரியதரிசனம்: சிவசூரியமூர்த்தியைத் தரிசித்து அம்மண்டலத்துள்ள சிவத்தை வணங்குவதாகும். இங்கே கூறப்பட்ட சந்தியாவந்தனக் கிரியைகள் யாவும் அடிக்கடி இறைவரை நினைவூட்டிச் சதா தியானித்தற்கு ஏதுவாதல் காண்க. மானுடப் பிறவியின் பயன் கல்வி, செல்வங்களோடு கூடிய உலக வாழ்வு மட்டும் அன்று. இவ்வுலக வாழ்வு எவ்வளவு உயர்ந்ததாயினும் நிலையானதன்று. ஆதலால் நிலையான பேரின்ப வாழ்வைப் பெறுதற்கும் இங்கு வாழும்பொழுதே ஏற்ற வழிவகைகளைச் செய்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

சிவபூசை

விசேஷ நிருவாண தீக்ஷை பெற்றவரும் சாதக ஆசாரியாபிஷேகம் பெற்றவரும் நாள்தோறும் நியமமாகச் சிவபூசை செய்தல் வேண்டும். ஆன்மார்த்த சிவபூசையை நாள்தோறும் மூன்று அல்லது இரண்டு அல்லது ஒரு காலமாயினும் செய்க. “அருப்போடு மலர் பறித்து இட்டு உண்ணாவுரும்” எனவும் “உண்பதன் முன் மலர் பறித்து இட்டு உண்ணாராகில்” எனவும் அப்பரடிகள் அருளிச் செய்திருத்தலையும், “தமக்கருகம் ஒருருவில் பூசை சமையார்—தமக்குத் துணையாதோ தான்” என்னும் சைவ சமய நெறித் திருக்குறளையும் கருத்தூன்றி நோக்குக.

சிவபூசைக்குரிய லிங்கங்கள் பரார்த்தலிங்கமெனவும் இஷ்டலிங்கமெனவும் இரு வகைப்படும் அவற்றுள் பரார்த்தலிங்கம்: தானே தோன்றிய சுயம்புலிங்கமும் விநாயகர் முதலிய தேவர்களால் தாபிக்கப்பட்ட தைவிகலிங்கமும்

இருடிகளால் தாபிக்கப்பட்ட ஆரிஷலிங்கமும் மனுடரால் தாபிக்கப்பட்ட மானுடலிங்கமும் கணங்களால் தாபிக்கப்பட்ட காணலிங்கமும் என ஐந்து வகைப்படும்.

இஷ்டலிங்கம் : பச்சை மண், சுட்ட மண், மரம், கல், செம்பு முதலிய லோகங்கள், இரத்தினம், மாணிக்கம், இரதம், படிகம் என்பவற்றாலாகிய லிங்கமும் வாணலிங்கமும் எனப் பத்து வகைப்படும். ஆசாரியன் சிவதீக்ஷை செய்து, இவரைப் பூசிப்பாயாகவெனக் கொடுக்கக் கொண்டு தான் விரும்பி நாள்தோறும் பூசித்துவரும் இஷ்டலிங்கம் ஆன்மார்த்தலிங்க மெனவும் பெயர்பெறும்.

ஆன்மார்த்தலிங்கம் பத்துவகையுள் வாணலிங்கம் பரார்த்தமாகவும் தாபிக்கப்படும். இப்பத்தனுள் முன்னுள்ள வற்றினும் பின்னுள்ளவை விசேஷமுடையன. மண்ணாலாகிய லிங்கம் கணிகலிங்கமெனப்படும். அக்கணிகலிங்கம் : மண், அரிசி, அன்னம், ஆற்று மணல், கோமயம், வெண்ணெய், உருத்திராக்கம், சந்தனம், கூர்ச்சம் பூமாலை, சருக்கரை, மா எனப் பன்னிரண்டு வகைப்படும். பூசித்து முடிந்தவுடன் கைவிடப்படுவதால் இவை கணிகலிங்க மெனப்பட்டன. ஆகவே மண்ணொழிந்த மரம், கல், லோகம் முதலிய வற்றாலாக்கிக் கொள்ளப்பட்ட லிங்கங்களும் வாணலிங்கமும் ஆகிய இஷ்டலிங்கங்கள் எப்போதும் சாவதானமாக வைத்திருந்து பூசிக்கப்பட வேண்டியனவாகும். வாணலிங்கம் வாணன் என்னும் அசுரனால் பூசிக்கப்பட்டமையின் அப்பெயர் பெற்றது. சிவபக்தியிற் சிறந்தவனாகிய வாணசுரன் நாள்தோறும் மிகப் பலவாகிய லிங்கங்களை அமைத்து லிங்காத்திரி, காளிகாகர்த்தம், ஸ்ரீகிரி, கன்னிகாச்சிரமம், கன்னியா தீர்த்தம், நேபாளம், மகேந்திரகிரி, அமரேசம் முதலிய தலங்களில் சிவபூசை செய்து கங்கை, யமுனை, நருமதை முதலிய தீர்த்தங்களில் அச்சிவலிங்கங்களை இட்டு வைத்தனன். அப்புண்ணிய தீர்த்தங்களில் கண்டெடுக்கப்படும் லிங்கமே வாணலிங்கமாகும். இது வாணலிங்கந்தரணை என்பது அதனைத் தராசில் மூன்று முறை நிறுத்தால்

சுமமாயிராமல் ஒவ்வொரு முறையும் வெவ்வேறு அளவு நிறையாக இருப்பதனால் துணியப்படும். வாணலிங்கத்தில் இறைவர் எப்போதும் நீங்காமல் எழுந்தருளியிருப்பர். ஆதலால் அது சிவபூசைக்கு மிகவும் விசேஷமுடையதாகும்.

ஆன்மார்த்த பூசை : சுத்தம், கேவலம், மிச்சிரம் என மூவகைப்படும். சுத்தம் : சிவலிங்கத்தை மாத்திரம் பூசிப்பதாகும். கேவலம் : சிவலிங்கத்துடன் உமையம்மை, விநாயகர், கந்தர், இடபதேவர் என்பவரையுஞ் சேர்த்து ஐவராகப் பூசிப்பதாகும். மிச்சிரம் : சூரியன், விநாயகர் முதலாக, சண்டேசுவரர் முடிவாக விரித்துப் பூசிப்பதாகும். இவற்றுள் சுத்த பூசை துறவறத்தார்க்கும் கேவல பூசை இல்லறத்தார்க்கும் மிச்சிர பூசையும் மற்றிரண்டு பூசையும் ஆசாரியர்க்கும் உரியனவாம்.

இப்பூசனை முடிவில் சண்டேசுவர பூசை செய்தல் வேண்டும் கணிகலிங்க பூசையாயினும் சண்டேசுவர பூசையுண்டு. சண்டேசுவர பூசை செய்யாதவர் சிவபூசையின் பலத்தையடையமாட்டார். சண்டேசுவரரே சிவபூசையின் பலத்தைக் கொடுப்பவராவர்.

சிவபூசைக்கு வேண்டிய உபகரணங்களை யெல்லாம் அமைத்துக் கொண்டு, சிவபூசைக்காக நியமித்துள்ள இடத்தில் சுகாசனமாக இருந்து மன ஒருமையுடனும் மௌனமாகவும் சாந்தமாகவும் பூசை செய்தல் வேண்டும். சிவபூசையில் ஆன்மசுத்தி, தானசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திர சுத்தி, லிங்க சுத்தி என்னும் ஐந்து சுத்திகளுண்டு. இவை மந்திரத்துடன் செய்யப்படுவனவாகும்.

ஆன்மசுத்தி : பஞ்சபூத மயமான உடம்பினைச் சுத்தஞ் செய்து, இருதய கமலத்தில் இறைவரைத் தியானித்து உட்பூசை செய்து, தனது உயிரைச் சிவமாகப் பாவனை செய்வதாம். தானசுத்தி : சிவபூசைக்குரிய இடத்தைச் சுத்தஞ் செய்வதாம். திரவிய சுத்தி : சிவபூசைக்குரிய உபகரணங்களைச் சுத்தஞ் செய்வதாம். மந்திரங்கள் : மானதம்,

உபாஞ்சு, வாசகம் என்னும் மூவகையால் உரைக்கப்படும். மானதம் : மனத்தில் நினைத்தல் உபாஞ்சு : தன் காதுக்கு மட்டும் கேட்க உரைத்தல். வாசகம் : அயலிலுள்ளார்க்கும் கேட்க உரைத்தல். வாசகத்தினும் உபாஞ்சு விசேஷம். உபாஞ்சினும் மானதம் விசேஷமென்க. மந்திரங்களுக்கு முன் அவற்றுக்குரிய பீசங்களும் பிரணவமு முண்டு. ஒவ்வொரு மந்திரமும் நம என்பது முதலிய ஏழு விதமான முடிபுகளையுடையன. அதனால் அவை எழுகோடி மந்திரங்கள் எனப்படும். இவற்றையறிந்தும் எம் மந்திரத்தை எக்காரியத்தில் எம்முடிபுடையதாக உரைக்க வேண்டுமென்பதை யறிந்தும் எம்மந்திரம் மிக்க பயன் தரத்தக்கதென்பதை யறிந்தும் எம்மந்திரம் தனக்குப் பொருத்தமுடைய தென்பதை யறிந்தும் உபயோகிப்பதே மந்திர சுத்தியாம். இது நெற்றியில் கண்ணமைப்பது போலாகச் சந்தனத்தால் பொட்டிட்டுக் கொண்டு, சிரசில் பூவினை வைத்து, பஞ்சப் பிரம ஷடங்க மந்திரங்களையும் சிவமூல மந்திரத்தையும் முறைப்படி மானதமாக உச்சரித்தலால் உண்டாவதாகப் பாவிக்கப்படுகின்றது. லிங்கசுத்தி : பூசனைக்குரிய சிவலிங்கத்தைச் சுத்தி செய்தலாம். இந்த ஐவகைச் சுத்தியும் செய்தே சிவபூசை செய்தல் வேண்டும். அந்தர்யசனம் எனப்படும் உட்பூசை முன்னர் ஆன்ம சுத்தியுள் கூறப்பட்டுள்ளது.

சிவபூசை தொடங்குமுன் மேற்கு வாயிலில் கணபதி, சரசுவதி, இலக்குமி, நந்தி, கங்கை, மகாகாளர், யமுனை என்னும் எழுவரையும் உள்ளே ரேகளியில் அஸ்திரத்துவாரபாலகர், வாஸ்துவதிபதிபிரமா, என்பவரையும் பூசை செய்க. சிவபூசையும் யாகமண்டப பூசை போன்று குறித்த காலத்து மாத்திரம் பூசித்து முடிக்கப்படுவதாதலால் மேற்கு வாயிற் பூசை அமைவதாயிற்று. சிவலிங்கமூர்த்தி கிழக்கு முகமாக இருப்பவும் மேற்கு வாயிலில் துவார பூசை செய்வது அம்முறை பற்றியேயாகும். சிவசூரியனைத் தென் கிழக்கில் பூசிப்பதும் அதுபற்றியே யென்க. வடமேற்கில் கணபதியும், வடக்கில் மகாலக்குமியும், வடகிழக்கில் சதாசிவர்

முதலிய குரவர் எழுவரும் பூசிக்கப்படுவர். அதன் பின் னரே சிவலிங்க பூசை தொடங்கப்படும்.

அதிலும் 'கணிகலிங்கமல்லாத' மற்றைய 'லிங்கங்கள்' யின் அபிஷேக வேதிகையில் அறுவகையாசன பூசையும் பிரதான வேதிகையில் பூமி முதல் வான்வரையான திராசன பூசையும் உண்டு. கணிகலிங்கத்துக்கு அபிஷேக வேதிகையும் அதிற் பூசையும் இல்லை. திராசன பூசை பஞ்சாசன பூசை எனவும் சொல்லப்படும். பஞ்சாசன பூசையின் பின் தண்டபங்கி, முண்டபங்கி, வக்திரபங்கி, கலாபங்கி, முப்பத் தெட்டுக் கலாநியாசம், மாத்திரிகாநியாசம், காயத்திரிநியாசம், மூலமந்திரநியாசம், தியானம். பிராணப் பிரதிஷ்டை முதலியன செய்து மூர்த்தி ஆவாகனம் முதலியவற்றால் தாபிக்கப்படும். இவையெல்லாம் செய்வதற்கு அசத்தர் களும் அதிகாரிகளல்லாதவரும் தமக்கியன்றன செய்வர்.

அதன்பின் ஐந்து வகை ஆவரண பூசை செய்யப்படும். ஆவரண பூசை என்பது வரிசையான சுற்றுப் பரிவார பூசையாகும். முதல் ஆவரணத்தில் பஞ்சப் பிரம சடங்கு மந்திர மூர்த்திகளும், இரண்டாமாவரணத்தில் அநந்தர் முதலிய வித்தியேசுவரர் எண்மரும், மூன்றாமாவரணத்தில் நந்தி முதலிய கணர்கள் எண்மரும், நான்காமாவரணத்தில் இந்திரன் முதலிய திக்குபாலகர் பதின்மரும், ஐந்தாமாவரணத்தில் திக்குபாலகர் பதின்மரின் ஆயுதங்களாகிய வச்சிரம் முதலிய பத்து ஆயுத தேவர்களும் பூசை செய்யப்படுவர். அசத்தர்கள் முதலாவரணம் வரையாயினும் மூன்றாமாவரணம் வரையாயினும் பூசனை செய்வர். கணிகலிங்க பூசையில் பாநீயம், பழம், கற்கண்டு, சருக்கரை, தாம்பூலம் என்பவற்றுள் ஒன்றாவது நிவேதித்தல் வேண்டும். மற்றைய லிங்கங்களின் பூசையில் அன்னம் நிவேதிக்க வேண்டும்.

பூசை முடிவில் தோத்திரம் நமஸ்காரங்கள் செய்து ஒரு காலத்துடன் முடிப்பதாயின் இரண்டாங்கால பூசையாக அஷ்ட புஷ்பம் சாத்தி, மூர்த்தியை இருதய கமலத்தில் ஓடுக்கி, சண்டேசுவர பூசை செய்தல் வேண்டும். சிவபூசை

ஒருவாறு சுருக்கமாக இங்கே கூறப்பட்டது. இதன் விரிவான முறைகளைச் சிவபூசை எழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக் கொள்ளும்போது ஆசாரியர் மூலமாக அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

சிவாச்சிரமம்

வைதிகத்தில் எங்ஙனம் பிரமசரியம். கிருகத்தம், வானப் பிரத்தம், சந்நியாசம் என நால்வகை ஆச்சிரமங்களுண்டோ அங்ஙனமே சைவத்திலும் சிவதீக்ஷையின் பின் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என நால்வகைச் சிவாச்சிரமங்களுண்டு. ஆச்சிரமம் — நிலை. இந்நால்வகை ஆச்சிரமங்களுள் முன்னைய இரண்டும் இல்லறத்தாருக்கும் பின்னைய இரண்டும் துறவறத்தாருக்கும் உரியனவாகப் பொதுவகையாற் கொள்ளப்படும்.

இச்சரியை முதலிய சிவாச்சிரமங்கள் நான்கும் சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை, சரியையில் யோகம், சரியையில் ஞானம் என்பன முதலாகப் பதினாறு பிரிவினவாகவும் விரித்துரைக்கப்படும். அவையெல்லாம் இங்கே விரித்துரைக்கப்படவில்லை.

சமய தீக்ஷை மாத்திரம் பெற்ற சமயிகள் சரியாபாதத்திற்குரிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்வர். சரியைத்தொண்டுகளாவன : அன்பினோடும் சிவபெருமானுக்குச் சாத்துதற்குரிய பூக்களையும் பத்திரங்களையும் கொய்து கொள்வதற்கு மரங்கள், கொடிகள், செடிகள், வில்வம், பன்னி, வன்னி, பச்சை முதலியவற்றைத் திருநந்தன வனத்தில் வைத்து எருவிட்டு நீர்பாய்ச்சிப் பாதுகாத்தல், அத்திருநந்தன வனத்திலுள்ள பூப்பத்திரங்களை உரிய முறைப்படி உரிய காலத்தில் கொய்து எடுத்தல், எடுத்த பூப்பத்திரங்களைத் திருமலை மண்டபத்தில் வைத்துக் கொண்டு சிவத்தியானத்துடன் மௌனமாக இருந்து ஆரம், புயமலை, இண்டை. தலை மலை முதலிய மலை விகற்பங்களைக் கட்டிப் பூசைக்குரிய காலங்கள் தோறும் சுவாமிக்குச் சாத்துதற்கும்

அநுச்சனை செய்வதற்கும் கொடுத்தல், திருக்கோயிலில் கூட்டுதல், மெழுகுதல், கழுவுதல், ஆராத்திரிகத்துக்குரிய தீபம் தூபம் முதலிய உபகரணங்களைத் தூய்மை செய்தல், திருவிளக்கிடுதல், தூபமிடுதல், வீதியிற் புற் செதுக்குதல், பசு மடம் அமைத்துப் பசுக்களைப் பாதுகாத்துப் பால் முதலியவைகளை அபிஷேகம் முதலியவற்றுக்குக் கொடுத்தல், தேவார பாடசாலை வேதாத்தியயன பாடசாலைகளை அமைத்துப் பூசைக் காலங்களிலும் திருவிழாக் காலங்களிலும் தேவாரம் முதலியவைகளையும் வேதங்களையும் ஒதுவித்தல், திருவிழாக் காலத்தில் வாகனந் தாங்குதல், குடை, கொடி முதலிய உபசாரங்களைப் பிடித்தல், தீவர்த்தி பிடித்தல், திருவருட் பாடல்களை மனங் கசிந்துருக இனிய இசையோடு பாடுதல், ஆனந்தக் கூத்தாடுதல், பரவசமடைதல், சிவபுராணங்களைப் படித்தல், கேட்டல், சிவனடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்தல் முதலியனவாம். இத்திருத்தொண்டுகளைச் செய்பவர் இம்மையில் இன்பத்தோடியைந்த நல்வாழ்வினைப் பெற்று, மறுமையில் சிவலோகத்தையடைந்து இன்புற்றிருப்பார்.

சமய விசேஷ தீகைப் பெற்ற புத்திரரும் அவற்றோடு நிருவாண தீகைப் பெற்ற விசேஷ புத்திரரும் கிரியாபாதத்துக்குரிய தொண்டுகளைச் செய்வார். கிரியாபாதத்துக்குரிய தொண்டுகளாவன: சிவலிங்க வகைகளுள் தமது தகுதிக்கும் ஆற்றலுக்கும் இயைந்த சிவலிங்கத்தை ஆசாரியர் மூலமாக எழுந்தருளப்பண்ணுவித்துக் கொள்ளுதல், சுத்தம் முதலிய மூவகைப் பூசைகளுள் ஒன்றனைத் தமது வசதிக்குத் தக நியமஞ் செய்து கொள்ளுதல், பூசைக்குரிய தட்டுமுட்டுக்கள், தீப தூபங்கள், பத்திர புஷ்பங்கள், சந்தனம், நைவேத்தியம், திருமஞ்சன தீர்த்தம் முதலியவைகளை அமைத்துக் கொள்ளுதல், பூதசுத்தி (ஆன்மசுத்தி), தானசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி, லிங்கசுத்தி என்னும் ஐவகைச் சுத்திகளையும் செய்தல். புறத்தே பூசை செய்யுமுன் இருதய கமலத்தில் இறைவனை ஆவாகனஞ் செய்து செய்யும் உட்பூசையினைச் செய்தல், (இது ஆன்மசுத்தியுள்ளும் அமைந்தது).

பின்னர்ப் புறத்தே பூசை செய்தல், தோத்திர பிரதக்ஷிணி நமஸ்காரங்கள் செய்தல், சிவாக்கினியில் இறைவனை ஆவா கித்து ஓமஞ் செய்து வழிபடுதல், அதற்கு வசதியும் அதி காரமும் இரண்டு காஸப் பூசை செய்யும் தகுதியும் இல்லை யாயின் அஷ்ட புட்பஞ் சாத்தியருச்சித்தல், இறைவன் திரு வரூள் வழியிலொழுகுதல் முதலியனவாம். இந்த நல்ல கிரியாபாதத்துக்குரிய தொண்டுகளைச் செய்பவர் இம்மையில் இவ்வுலக இன்ப வாழ்வினைப் பெற்று, மறுமையில் சிவலோ கத்தையடைந்து சிவபெருமானது திருமுன்னிலையில் இன் புற்றிருப்பர்.

சமய விசேஷ நிருவாண தீக்ஷைகளுடன் சாதகாபிஷே கமும் பெற்ற சாதகர்கள் யோகத்துக்குரிய சாதனைகளைச் செய்வர். மாறிமாறி வந்துகொண்டிருக்கின்ற சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம் என்னும் மூன்று குணங்களையும் அடக்கி ள்ந்த நேரமும் சுத்த சாத்துவிக குணமே உளதாகக் தக்க வாறு உண்டி சுருக்கல், நல்லாரிணக்கம் பெறுதல், மெய், வாய் கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐந்து பொறிகளையும் அவை வேண்டியவாறு ஊறு, சுவை, ஒளி, நாற்றம், ஒலி என்னும் ஐந்து புலன்களிடத்தும் செல்லவொட்டாது தடுத் தல், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் உட்கருவி கள் நான்கையும் அடக்கிச் சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத் தல், இடை, பிங்கலை, சுழுமுனை என்னும் நாடிகள் மூன்றினும் மாறிமாறி ஓடிக்கொண்டிருக்கின்ற பிராண வாயுவைக் குரு உபதேசித்த முறை வழியில் நின்று அடக்கிச் சுத்தமாகச் சுழுமுனை வழியில் ஓடத்தக்கதாகச் சாதனை செய்தல், அந்தச் சாதனையின் உதவியால் உயிரினை உச்சிக்குமேல் பன்னிரண் டங்குல உயரத்திலுள்ள துரியாதீதம் என்னும் நிலையில் அமைந்த சிவபெருமானிடத்து அமைத்துச் சிவோகம் பாவனையால் தம்மைச் சிவமாகப் பாவித்தல், முதலியனவாம். இந்தச் சாதனைகள் கைவரப் பெற்றோர் மறுமையில் சிவ லோகத்தையடைந்து சிவபெருமானது திருவருவத்தைப் பெற்று இன்புற்றிருப்பர். அணுசதாசிவர், உருத்திரகணத் தவர் ஆகிய சாரூப பதவியைப் பெறுவரென்பதாம்.

மேற்கூறிய சரியை முதலியவற்றிலிருந்து படிமுறையாக மேல் நிலையடைந்தவரும் ஞானசாரியரும் ஞானபாத நிலையின்கண் எய்திச் சாத்தியமான சிவஞானமாகிய உண்மைப் பேரறிவொன்றே உடையராய்ச் சீவன்முத்தராவர். அந்த ஞான நிலையினர்களின் இயல்புகளாவன : அறுபத்து நான்கு கலை ஞான நூல்களும் வேத சிவாகமங்களும் அவற்றின் வழிவந்த பலவேறு வகைப்பட்ட சமய நூல்களும் பல வகைப்பட்ட பொருளியல்புகளை உரைப்பனவாயினும் அவற்றின் முடிந்த பொருள் இறை, உயிர், உலகு என்னும் முப்பொருட்கூறுகளைக் கூறுவதேயாகுமென, அளவைகளானும் பொருந்துமாற்றானும் பொருட்டன்மையானும் தெரிந்து தேர்ந்து தெளிந்தவராவர்; தாம் பூமியிற் பிறந்து வளர்ந்த போது உளதாகிய சிற்றறிவும் அதற்குரிய சிறு தொழிலும் முழுவதும் நீங்கப்பெற்றிருப்பர்; அந்தச் சிற்றறிவினும் எத்துணையோ மடங்கு பரந்து விரிந்த சிவஞானமொன்றே என்றும் நிலைபெறப்பெற்றிருப்பர்; அச்சிவஞானமாகிய பேரறிவினால் இறைவன் திருவருள் வழியில் செயற்கருஞ் செயல்களைச் செய்பவராவர்; அதனால் தாம் பெற்ற இன்பம் மற்றை உலகினரும் பெறவேண்டுமென்னும் தண்ணாளியினால் இறை, உயிர், உலகு, கட்டு, வீடு என்பன பற்றிய அறிவுரைகளைச் செய்யுள் நடையிலும், உரைநடையிலும் உபதேச முறையிலும் அருளிச் செய்வர்; பிராரத்த கன்ம முடிவில் அந்தமிலின்பத்தழிவில் வீடாகிய சிவசாயுச்சியத்தைப் பெற்று என்றும் இன்புற்றிருப்பர். இவர் பெறும் வீடுபெற்று நிலை பொருட்டன்மையால் வேறாயும், கலப்பினால் என்றும் பிரிவற்ற ஓனராயும் அமைந்த சுத்தாத்துவித சைவ சித்தாந்தப் பரமுத்தி நிலையாகும்.

இனி இந்த ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியை என்னும் நால்வகைச் சிவாச்சிரமங்களுடன் பெரிதும் ஒத்தனவாய் இறைவனை யடைதற்குரியனவாய் நன்றாய் நான்கு மார்க்கங்களுண்டு. அவை : சன்மார்க்கம், சகமார்க்கம், சற்புத்திர மார்க்கம், தாசமார்க்கம் என்பனவாம். இவற்றுள் சன்மார்க்கம் : இறைவனைக் குருவாகவும், தன்னைச் சீடனாகவும்

பாவித்து வழிபடும் முறைமையாகும். இம்முறைமையில் வழிபாடாற்றி இறைவனையடையும் நெறியினை எங்களுக்கு அருளியவர் மாணிக்கவாசக சுவாமிகளாவர். சகமார்க்கம்: இறைவனைத் தனது ஆப்த நண்பனாகிய தோழனாகப் பாவித்து வழிபடும் முறைமையாகும். இம்முறைமையில் வழிபாடாற்றி இறைவனையடையும் நெறியினை எங்களுக்கு அருளியவர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளாவர். சற்புத்திர மார்க்கம்: இறைவனைத் தந்தையாகவும், தன்னை மைந்தனாகவும் பாவித்து வழிபடும் முறைமையாகும். இம்முறைமையில் வழிபாடாற்றி இறைவனையடையும் நெறியினை எங்களுக்கு அருளியவர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளாவர். தாசமார்க்கம்: இறைவனை ஆண்டானாகவும், தன்னை அடிமையாகவும் பாவித்து வழிபடும் முறைமையாகும். இம்முறைமையில் வழிபாடாற்றி இறைவனையடையும் நெறியினை எங்களுக்கு அருளியவர் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளாவர். இதனால் இந்நால்வரும் சைவ சமய ஆசாரிய சுவாமிகளாகப் போற்றப்படுவாராயினர்.

பூர்வக் கிரியை முற்றுப் பெற்றது.

அபரக் கிரியை

ஆன்மார்த்தக் கிரியை வகைகள் இரண்டனுள் பூர்வக் கிரியைகள் இதுவரை ஆராயப்பட்டன. இனி அபரக் கிரியைகளை ஆராய்வோம்.

அபரக் கிரியைகள் : உத்கிராந்திக் கிரியை, தேகாந்த சூர்ணோத்சவம், அந்தியேஷ்டி, நிவாபாஞ்சலி தருப்பணம், நக்கினதானம், துர்மரணப் பிராயச்சித்தம், புனர்த்தகனம், அத்திசஞ்சயனம், பாஷாணத்தாபனம், இடபதானம், ஏகோதிஷ்டம் பஞ்சதசமாசிகம், சோதகும்ப சிராத்தம், சபிண்டகரணம், மாசிகங்கள், ஆப்திகம், வருஷ சிராத்தம், மகாளயம், அமாவாசை தருப்பணம் என்னும் பிரிவுகளை யுடையனவாம். இவற்றை முறையே ஆராய்வோம்.

உத்கிராந்திக் கிரியை

சிவ தீக்ஷைகளுள் சமய தீக்ஷை மாத்திரம் பெற்ற சமயி ஒருவர் உடலை விட்டு நீங்கும் நிலையினையடையின் அதனைக் குறிகளால் அறிந்து புதல்வன் முதலியோர் தேவாரம் முதலிய திருவருட் பாக்களை அவர் முன் ஒதுதலும் ஒதுவித்தலும் வேண்டும். புண்ணிய தலங்களின் சிவப்பிரசாதங்களை அணிதல் வேண்டும். இயன்றவாறு கோதானம் முதலிய தான தருமங்களைச் செய்தல் வேண்டும். பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தையும் பஞ்சப் பிரம சடங்கமாகிய பதினொரு மந்திரங்களையும் அவர் செவியில் கூறுதல் வேண்டும். உத்கிராந்திக் கிரியை — உயிர் உடலைவிட்டு மேற்செல்லும்போது செய்யும் கிரியையாகும்.

விசேஷ தீக்ஷையும், நிருவாண தீக்ஷையும், சாதகாபிஷேகமும் ஆசாரியாபிஷேகமும் பெற்ற சாமானிய புத்திரர், விசேஷ புத்திரர், சாதகர், ஆசாரியர் என்போர் உடலை விட்டு நீங்கும் நிலைமையை அடையின் அவர்கள் தினந்தோறும் பூசை செய்து வந்த சிவலிங்கத்தை அது சலலிங்கமாயினும் (சலலிங்கம் — வைத்திருந்து பூசை செய்வது)

கணிகலிங்கமாயினும் (கணிகலிங்கம்—பூசை முடிவில் விடப் படுவது) அவர்களுடைய புதல்வரோ, சீஷரோ, ஆசாரியரோ ஒருவர் ஆக்கினேய ஸ்நானம் (விபூதியால் செய்யும் சுத்தி) செய்து அச்சிவலிங்கத்தை அஷ்ட புஷ்பங்களால் அருச்சித்து, அன்னவரையும் ஆக்கினேய ஸ்நானம் செய்வித்து, அவரது இருதயத்தில் சிவலிங்கத்தை எழுந்தருளச் செய்து, அவரைக் கொண்டு சிவலிங்கத்தைத் தொடுவித்து, அஷ்ட புஷ்பம் சாத்துவித்து, சிவபூசையின் உத்தியாபனமாகச் சிவபூசையின் பலத்தை அப்பெருமானிடத்திலேயே சமர்ப்பித்து, ‘சுவாமீ! சிவபூசை செய்யும் பேறுடையவரும் சிவாஞ்ஞையைப் பரிபாலிப்பவரும் ஆகிய இவருடைய ஆன்மாவைச் சபிண்டகரணத்தின் மேல் சிவமாந் தன்மைப் பெருவாழ்வடையச் செய்தருளுக’ என்று விண்ணப்பஞ் செய்து, சிவலிங்கத்தில் பூசிக்கப்பட்ட சிவத்தை அவரது இருதய கமலத்திலொடுக்குக. பின்னர்ச் சிவலிங்கத்தை உரிய இடத்தில் சேர்க்க. இந்த உத்கிராந்திக் கிரியைகள் ஒரு முறையன்றிப் பலமுறை செய்யவும் நேரலாம். உயிர் உடலை விட்டு நீங்கியபின் உடலை இயன்றவாறு சுத்தி செய்து தரையை மெழுகித் தருப்பை பரவித் தெற்கே தலையாகப் படுக்க வைக்க.

தேகாந்த சூர்ணோத்சவம்

இது பிரேத ஸ்நானத்தின் பொருட்டும் இறந்தவரது நைஷ்டிகக் குறைவு நீங்கும் பொருட்டும் மேற்கதிச் செலவிலுள்ள தடை நீங்கும் பொருட்டும் தூலதேக முடிவாகிய அமங்கலத்தை மங்கலமாக்கும் பொருட்டும் தூலதேகம் நீங்கியபின் உயிர் சூக்கும தேகத்துடன் சஞ்சரித்தலைக் குறிக்கும் பொருட்டும் செய்யப்படுவதாகும். இறந்தவர் நைஷ்டிகராயின் இது செய்யவேண்டியதில்லை.

ஆலயங்களில் உத்சவ முடிவில் தீர்த்த ஸ்நானத்திற்கு முன் சூர்ணோத்சவம் செய்துகொண்டு சுவாமி தீர்த்தத்திற்கு எழுந்தருளச் செய்வதை உற்று நோக்கின் இங்கேயும்

சுண்ணாமிடித்த பின்பே பிரேதத்திற்குக் குளிப்பாட்ட வேண்டுமென்பது இனிது விளங்கும். ஆனால் அதற்கு மாறாகவே பெரும்பாலும் நடந்து வருகின்றது. இவ்வழக்கம் எப்படி ஏற்பட்டதோ தெரியவில்லை. வழக்கமாய் ஏற்பட்டுவிட்டபடியால் உண்மையை அறிந்தவர்களும் ஒன்றுஞ் செய்யமுடியாமல் சங்கடப்பட வேண்டியுள்ளது. அதனால் சுண்ணாமிடிப்பதன் முன் பிரேத சுத்திக்காக ஒன்பது கும்பங்களைப் பூசை செய்து முடித்துப் பிரேத ஸ்நானஞ் செய்து கொண்டு வந்தபின் சுண்ணத்தின் பொருட்டு ஒரு கும்ப மமைத்துப் பூசித்துச் சுண்ணாமிடித்தபின் சுண்ணத்தைக் கும்ப சலத்துடன் சேர்த்துத் தெரித்து ஸ்நான பாவனை செய்யவேண்டி ஏற்படுகின்றது. எந்தக் கிரியையையும் செய்து வைக்கும் குருவும் செய்யும் கருத்தாவும் இது எதற்காகச் செய்யப்படுவது? எப்படிச் செய்யவேண்டியது? என்பவைகளை நன்றாக அறிந்து கொண்டால் இவ்வித மாறுபாடுகள் உளவாகா.

இனி இந்தச் சூர்ணோத்சவக் கிரியை அச்சிடப்பட்டுள்ள அகோர சிவாசாரியர் பத்ததி அபரக் கிரியையினும் குருக்கள்மாரிடத்துள்ள கையெழுத்துப் பிரதிகளினும் உள்ளதன்றி, அச்சிடப்பட்டுள்ளதும் நிருமலமணி வியாக்கியானத்துடன் கூடினதுமான அபரக் கிரியையில் சொல்லப்படவில்லை. ஆனால் வியாக்கியானத்தில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கும் சைவாகம வசனங்களால் பிரேத ஸ்நானம் செய்யவேண்டிய முறையும் அதனை வீட்டிலாவது மயானத்திலாவது செய்யலாமென்பதும் அறியத்தக்கனவாகவுள்ளன. சைவ பூஷணம் என்னும் நூல் அபர சூர்ணோத்சவக் கிரியைகளைக் கூறி, அதில் பேரிதானஞ் செய்யும்போது கூறவேண்டிய சுலோகங்களையும் கூறுகின்றது. ஒரு பத்ததி காரரும் அச்சுலோகங்களைத் தமது பத்ததியில் அபர சூர்ணோத்சவத்தில் சேர்த்து எழுதிக்கொள்ளவில்லை. விஷய மறிந்த சில குருமார் கிரியை செய்யும்போது அச்சுலோகங்களைச் சேர்த்துக் கூறுகின்றனர். ஆலய விஷய சூர்ணோத்சவத்திற்கு உரிய சுலோகங்கள் தேக அந்திய சூர்ணோத்

சுவத்திற்குப் பொருந்தா என்பது பற்றியே சைவ பூஷண நூலுடையார் வேறு சுலோகமியற்றியுள்ளார் என்பது அறியவேண்டியதாகும். ஒரு பத்ததி ஏட்டில் சூர்ணைத் சுவத்தைக் கூறுமிடத்தில் இது வேறு பத்ததியிலிருந்து எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது எனக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இவைகளை நோக்குமிடத்து அபர சூர்ணைத் சவம் செய்யவேண்டியதே என்பது தெளிவாகும். ஆனால் அதற்குரிய முறையை அபர பத்ததியிற் சேர்த்துக் கொண்டவர்கள் ஆலய விஷயத்தில் சொல்லப்பட்ட முறையையே அடியொற்றி எழுதிக் கொண்டனர். அதனால் ஆலய விஷயத்தில் சொல்லப்படும் சுலோகங்களை அபர சூர்ணைத் சவத்திலும் சொல்லுகின்றனர். தமிழரையுடன் அகோர சிவாசாரியர் பத்ததியை வெளியிட்டவர் அச்சுலோகங்கள் அபர சூர்ணைத் சவத்திற்குப் பொருந்தாமை கண்டு, “இது பொது விதியாதலின் இங்ஙனம் கூறப்பட்டது” எனச் சமாதான மெழுதியுள்ளனர். ஆலய விஷயத்தில் சுண்ணமிடிக்கும்போது ஆசாரியர் எஜமானர் உருத்திர கணிகையர் உலக்கையில் எவ்வெவ்விடங்களில் பிடிக்கவேண்டுமெனக் கூறப்பட்டுள்ளது. உத்தசவ ஆரம்பத்திலேயே அவர்கள் யாவரும் சங்கல்பம் காப்புக் கட்டுதல்களால் தொடர்பு உடையவர்களாதலால் அங்ஙனம் கூறப்பட்டதாகும்.

அபர சூர்ணைத் சவத்தில் இறந்தவருக்குக் கிரியை செய்பவரே கர்த்தாவன்றிக் குரு கர்த்தாவல்லர். குரு அதனைச் செய்வித்து வைப்பவரே. அங்ஙனமாகவும் குருவும் கர்த்தாவும் எழுந்து நின்று உலக்கையைப் பிடித்துக் கொண்டு சுண்ணமிடிப்பது பொருந்தாதாகும். அது பொருந்துமாயின் கர்த்தா செய்யும் பிரேத ஸ்நானம், தானம், வாய்க்கரிசியிடல், கொள்ளி வைத்தல், குடமுடைத்தல், கல்லில் தருப்பணஞ் செய்தல், பிண்டமிடல் முதலிய எல்லாக் கிரியைகளும் குருவும் சேர்ந்து செய்யவேண்டுமே! அங்ஙனம் செய்யாமையால், சுண்ணமிடிக்கமட்டும் குருவும் சேர்ந்து இடிக்க வேண்டுமென்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்?

இனித் தேகாந்த சூர்ணைத்சவக் கிரியை செய்யும் முறை: இறந்தவரது வீட்டு வாயிலில் பந்தலிட்டு அலங்கரித்து மெழுகிக் கிழக்கு மேற்காக மூன்று மண்டலங்களமைத்து மாவினால் கோலமிட்டுத் தானியங்களைப் பரப்பி மேற்கு மண்டலத்தில் நடுவில் பிரதான கும்பமும் சூழ்வர எட்டுக் கும்பங்களும் வைத்து, நடு மண்டலத்தில் உரல் உலக்கையை அலங்கரித்து வைத்து உரலில் மஞ்சல் மாவும் அறுகுமிட்டு, கிழக்கு மண்டலத்தில் பேரிசை அல்லது பூசை மணியை அலங்கரித்து வைத்து, உரலைச் சூழ வரவாவது வேருகவாவது எண்ணெய் முதலிய பிரேத ஸ்நானத்துக் குரிய பொருள்களைப் பாத்திரங்களில் வைத்துக்கொண்டு, கர்த்தா ஸ்நானம் செய்து சந்தியாவந்தனம் முடித்துக் கொண்டு, குரு மூலமாகச் சங்கல்பஞ் செய்து, கிரியைகளை முடித்தல் வேண்டும்; என்பதாம்.

ஒன்பது கும்பங்களில் பூசை செய்யும்போது இறந்தவர் பெற்ற தீக்ஷைக்குத் தக்கவாறு சமய தீக்ஷிதருக்கு உருத்திர மூர்த்தியையும் விசேட தீக்ஷிதருக்கு ஈசுவரமூர்த்தியையும் நிருவாண தீக்ஷையும் சதாகாபிஷேகமும் ஆசாரியாபிஷேகமும் பெற்றவர்க்குச் சதாசிவ மூர்த்தியையும் நடுக் கும்பத்தில் பூசித்தல் வேண்டும். மற்றைய கும்பங்களில் ஈசானம் முதலாக எட்டுத் திக்கு பாலகர்களையும் பூசித்தல் வேண்டும். நடுவில் பூசிக்கப்படும் மூர்த்தி, சத்தியாகிய வர்த்தனி கும்ப பூசையின்றியே பூசிக்கப்பட வேண்டுமெனக் காமிகாகமத்தில் கூறப்பட்டிருக்கவும் சிலர் உருத்திராணி என ஒரு சத்தி கும்பம் வைத்துப் பூசிக்கின்றனர். இதனை அறியாமை என்பதா? பொருளவா என்பதா? இனி ஒன்பது கும்பமின்றி ஒரு கும்பமாயின் அதில் பாசுபதாஸ்திர மூர்த்தியைப் பூசித்தல் வேண்டும்.

சிலர் சூர்ணைத்சவத்திலும் அந்தியேஷ்டியிலும் பிரேத சுத்திக்காகவும் மண்டப சுத்திக்காகவும் அமைக்கப்பட்ட பஞ்சகவ்வியத்தைக் கொடுத்துக் கர்த்தாவைப் பருகச் செய்கின்றனர். அதனால் கர்த்தா அடையும் சுத்தியாதோ? ஒருபோது ஆசௌசமே இல்லாது போய்விடுமோ! அப

ரக் கிரியையில் ஆசௌச முடிவிலன்றிக் கர்த்தாவுக்குப் பஞ்ச கவ்வியப் பிராசனம் சொல்லப்படவில்லை.

சுண்ணமிடிக்கும்போது திருப்பொற் சுண்ணமும் தேவார முதலிய திருவருட் பாடல்களும் ஓதப்படுகின்றன. ஆலயத்தில் தீர்த்தந்திற்கு முன் சுண்ணமிடிக் கப்படுதலைத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டே, அதற்கு உபயோகிக்கத்தக்க தாகத் திருப்பொற் சுண்ணத்தினை மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச் செய்தனராதலின் அதனை இங்கே ஓதுவது பொருந்தாதெனச் சிலர் கூறுகின்றனர். அங்ஙனமாயின் தேவாரம் முதலிய திருவருட் பாடல் ஒன்றும் அந்தியக் கிரியைகளில் ஓதப்படக்கூடாதனவாகும். அம்மட்டோ! அத்திருவருட் பாடல்களால் போற்றப்படும் பரமசிவனாரும் அவரது பஞ்சாக்ஷர மகாமந்திரமும் பஞ்சப் பிரமசடங்க மந்திரங்களும் பூசைகளும் அந்தியக் கிரியைகளில் சேர்த்துக் கொள்வதும் பொருந்தாதனவாகும். அதனால் அந்தியக் கிரியைகளே செய்ய முடியாமற்போகும். ஆதலால் தேவாரம் முதலிய திருவருட் பாடல்களில் அவ்வவ்விடங்களுக்கு இயைந்தவைகளை ஓதுவது தவருகாதென்க.

இந்தச் சூர்ணைத் சைவக் கிரியை அந்தியேட்டிக்கு அங்கமாக அதற்கு முன்னர்ச் செய்யப்படுவதாகும். இறந்தவர் தீக்ஷையில்லாதவராயினும் அதனைப் பெறுதற்குரிய வயதும் சிவ சின்னங்களை அணிவதும் சிவ வழிபாடும் உடையராயின் சூர்ணைத் சைவம் முதலிய அந்தியக் கிரியைகளைச் செய்யலாமெனவும் அவர் சிவகதியடைய வேண்டுமென விரும்பும் மக்கள் முதலியோர் அவரது அந்தியக் கிரியையைச் செய்யவேண்டுமெனவும் சைவ நூல்கள் கூறுகின்றன. “தீக்ஷிதாநாம் அதாந்யேஷாம் சிவசாதந தாரிணாம் அந்யேஷ்டியாஞ்சயதா யோக்யம் ராத்ரி சூர்ணாஞ்சைவயுத்” என்கும் காமிகாகமத்தினாலும் அது விளங்கும்.

இனி எவர் ஓளத்திரி தீக்ஷைக்குரியவரோ அத்தீக்ஷையைப் பெற்றவரோ ஆயின் அவருக்குச் சூர்ணைத் சைவத்தை அங்கமாகவுடைய அந்தியேஷ்டியைச் சரீரத்திலேயே

செய்யவேண்டும். ஆனால் மாமிசம் புசிப்பவர்களுக்குச் சரீரத்தில் அந்தியேஷ்டி செய்யாது பின்னர் தருப்பையாலாகிய பிரதி சரீரத்தில் அந்தியேஷ்டி செய்யும் முறைமை பெரியோர்களால் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அது மாமிசம் புசிப்பவர்களை அதனை விடுத்து உயர்வடையச் செய்யவேண்டுமென்னும் நல்ல நோக்கத்துடன் அமைக்கப்பட்டதாகும். அதனால் மாமிசம் புசிப்பவர் இறந்தபோது சூரனோத்சவத்துடன் சிவாக்கினி காரியஞ் செய்து சிவாக்கினியால் பிரேதத்தைத் தகனம் செய்வித்துப் பின்னர் ஆசௌச முடிவில் அந்தியேஷ்டியைப் பிரதி சரீரத்தில் செய்து புனர்த்தகனஞ் செய்வித்துக் கிரியை நடத்தும் வழக்கம் வழங்குவதாயிற்று. மாமிசம் புசியாதவர்களும் புசிப்பவர்களுடன் இனமுறைமையால் சிலபோது போசனக் கலப்பு அடைவதால் தாங்களும் மாமிசம் புசிப்பவர்கள் போலவே ஆசௌச முடிவில் அந்தியேஷ்டியை நடத்தும் வழக்கமுடையவர்களாக உள்ளனர்.

இனி ஒருவர் இறந்தபோது அவருடைய அந்தியக் கிரியையைச் செய்தற்குரியவராகப் பலர் கூறப்பட்டுள்ளனர். அவராவார்: மகன், மனைவி, கணவன், மகள், தம்பி, தமையன், அவர் மகன், தந்தை, தாய், மகன் மனைவி, சகோதரி, சகோதரி மகன், சபிண்டன், சமாநோதகன், தாயின் சபிண்டன், சமாநோதகன், சீடன், குரு, மகள் கணவன், தோழன், அரசன் என்பவர்களாம். வேறொரு வகையாகவும் கூறப்பட்டுள்ளனர்; அவர்: மகன், அவன் மகன், அவன் மகன், மகள் மகன், அவன் மகன், தத்த புத்திரன், அவன் மகன், பொருளையடையும் மகள் மகன், மனைவி, கணவன், சககளத்தி மகன், மகள், தம்பி, தமையன், அவர் மகன், தந்தை, தாய், மகன் மனைவி, மகன் மகள், மகள் மகள், பௌத்திரன் மனைவி, பௌத்திரன் மகள், தத்தன் மகள், தங்கை, தமக்கை, அவர் மகன், சபிண்டன், சமாநோதகன், தாயின் சபிண்டன், சமாநோதகன், அந்த வம்மி சத்தவன், சீடன், நியமிக்கப்பட்டவன், வேலைக்காரன், குரு, ஆசிரியன், கூடப் படித்தவன், மகள் கணவன், தோழன்,

தன் மனைவியை யடைபவன், அரசன் என்பவர்களாம். இவர்களில் முன்னவர் முன்னவர் இல்லாதவிடத்து அல்லது அன்னவர்க்கு அபரக் கிரியையில் அதிகாரமில்லாவிடத்து அடுத்த அடுத்தவர் அந்தியக் கிரியையைச் செய்யவேண்டியவராவர். அவருள்ளும் நல்லொழுக்கமும் சிவதீக்ஷிப்பேறும் உடையவரே சைவக் கிரியைகளைச் செய்வதற்குச் சிறந்த அதிகாரமுடையவராவர்.

பிள்ளையில்லாத மனைவியிறந்தபொழுது கணவனே தந்தை தாயுள்ளவனாயினும் கிரியை செய்யவேண்டியவனெனச் சிலர் கொள்கின்றனர். அவ்வாறே செய்கின்றனர். அதற்குப் பிரமாணமுங் கூறுகின்றனர். அங்ஙனமாயின் தமையனிறந்தவிடத்தும் தம்பி தந்தை தாயுள்ளபோதும் கிரியை செய்யவேண்டியவனாவதாலும், தந்தை தாயுள்ளபோதும் மகள் மகன் தாயின் தந்தை தாய்க்குக் கிரியை செய்யவேண்டியவனாவதாலும், இங்ஙனஞ் செய்தல் எங்கள் தேச வழக்கமாகிய பெரியோர் கொள்கையல்லாமையாலும் அது பொருந்தாதென்க.

சோபன நாந்தி சிராத்தத்தைத்தானும் தந்தை தாயுள்ளவர் செய்யக்கூடாதென விலக்கும்போது, மனைவிக்குக் கிரியை செய்யலாமெனக் கொள்வது சிட்டாசார விரோதமாகும். இன்னும் கந்தாதி ஈசாத்ருபமான பிதிர் தேவர்களைப் பூசிக்கு மதிகாரமில்லாத ஒருவர் தம் மனைவியின் பிரேதரூபமான நிமித்த பிண்டத்தை அதே பிதிர் தேவரூபமான பிண்டத்துடன் சேர்க்கும் ஏகோத்திட்ட விதானமான சபிண்டியும் செய்ய முடியாதவரேயாவரென்க.

இன்னும் மகன் மனைவியும் மாமனுக்குக் கிரியை செய்யலாமெனக் கூறப்பட்டிருக்கும்போது, மாமன் மருமகனுக்குக் கிரியை செய்யக்கூடாதென விலக்குவது எங்ஙனம் பொருந்தும்? மகன் மனைவியாருமின்றி யிறந்தவிடத்து மாமன் இருப்பின் அவர் மருமகனுக்குக் கிரியை செய்யக்கூடாதென்பார்கள் போலும்! தந்தை உயிருடனிருக்கப் பெற்றவன் தாய்க்குத் தருப்பணஞ் செய்யக்கூடாதென்றும்,

தாய்க்கு மகாளயஞ் செய்யக்கூடாதென்றும், தன் மக்களுக்கும் கிரியை செய்யக்கூடாதென்றும் விலக்கியிருக்கவும் தன் மனைவிக்குக் கிரியை செய்யலாமென்பது எங்ஙனம் பொருந்தும்? காமிக ஆகமத்தில், “புதல்வன் இன்றி இறந்தவளுக்குக் கணவன் சபிண்டியைச் செய்க” என விதிக்கப்பட்டுள்ளதேயெனின்; அவ்விதியினைப் பொருந்துமாறுபற்றித் தந்தையை யிழந்தவற்கே உரியதெனக் கொள்ளவேண்டுமென்க அங்ஙனமாயின், காமிகாம வசனத்துக்கு முக்கியமாகிய பொருள் கொள்ளாது, பொருந்துமாறுபற்றிய கௌணப் பொருள் கொள்வது குற்றமாகாதோவனின்; ஆதிசைவ மகாசைவ அந்தண ஆசாரியர்களே நால்வகை மரபினர்க்கும் ஆசாரியராயிருக்கவேண்டுமென அறுதியிட்டுக் கூறியிருப்பவும், அன்னவர் எல்லோரும் அதனைக் கைக்கொள்ளாமையாலும், சிலர்க்கு விதிக்கப்பட்ட மூன்று நாள் ஆசௌசம் பெரும்பாலும் கொள்ளப்படாமையாலும் சைவாகம விதிகள் சில நெகிழவிடப்படுகின்றன; ஆதலின், காமிகாம விதிக்குக் கௌணப் பொருள் கொள்வது குற்றமாகாதென்க. இவ்வாராய்ச்சி இவ்வளவில் அமைக.

சூர்ணைத்சவம் செய்தபின் பிரேதத்தைத் தைலம், சூர்ணம் முதலியவைகளினாலும் சுத்த சலத்தினாலும் பஞ்சகவ்வியத்தினாலும் சத்தியில்லாத நவகலச ஸ்நபன கும்பங்களினாலும் நன்றாகக் குளிப்பாட்டி, வஸ்திரம், விபூதி, சந்தனம், புஷ்பங்களினால் அலங்கரித்து, யாகத்துக்குரிய அல்லது குற்றமில்லாத மரங்களால் அமைக்கப்பட்ட பாடையில் வைத்து விசித்திர விமானத்திலேற்றி, தம் மரபினராவது பிறராவது தூயவர் சுமந்துவர, வாத்தியம் சங்கம் ஒலிக்க முன்னே முக்சாலியுறியில் வைத்து எடுக்கப்பட்ட புகை நெருப்புடனும் பின்னே குனிந்த தலையுடன் வருகின்ற இனசனங்களுடனும் வடக்கு, வடகிழக்குத் திசையிலோ வேறு திசையிலோ உள்ள மயானத்தை நோக்கிக் காற்பக்கம் முன்னாகக் கொண்டு சென்று நீர்க்கரையை யடுத்ததும் தென்புறந்தாழ்ந்ததுமான அவ்விடத்தில் தெற்கே சிரசாக வைத்தல் வேண்டும்.

அந்தியேஷ்டி

அந்தியேஷ்டி என்பது : தூலதேக முடிவில் ஆன்ம சபிண்டிகரணத்தின் பின் பரகதியடையும் பொருட்டுச் செய்யப்படும் யாகம் எனப் பொருள்படும். சமயாசாரங்களில் உளவாகிய குறைகள் மாறுபாடுகள் செய்யப்படாதவைகள் என்பவற்றைச் சுத்தி செய்வதே அந்தியேஷ்டியின் நோக்கமாகும்.

அவ்வந்தியேஷ்டி சமய அந்தியேஷ்டி, விசேஷ அந்தியேஷ்டி, நிருவாண அந்தியேஷ்டி என மூன்று வகைப்படும். சமய அந்தியேஷ்டி சமய தீக்ஷை மாத்திரம் பெற்றவருக்கும், தீக்ஷை பெருவிடினும் சிவ சின்னந் தரித்தலும், சிவ வழிபாடு செய்தலும் உடையவர்களுக்கும் செய்யப்படுவதாகும். விசேஷ அந்தியேஷ்டி சமய விசேட தீக்ஷைகள் பெற்றவருக்குச் செய்யப்படுவதாகும். நிருவாண அந்தியேஷ்டி சமய விசேஷ நிருவாண தீக்ஷைகள் பெற்றவருக்கும் அவற்றோடு சாதகாபிஷேக ஆசாரியாபிஷேகங்கள் பெற்றவருக்கும் செய்யப்படுவதாகும். அந்தியேஷ்டி மூன்று வகைப்படினும் மண்டப கும்ப அமைப்புக்களிலும் பூசையிலும் வேறுபாடில்லை. இறந்தவர் விஷயமான கிரியையிலேயே வேறுபாடுளதாகும்.

மயானத்தில் ஒன்பது முதல் குறைந்தது ஐந்து வரையான முழ நீள அகலங் கொண்ட சதுரமான மண்டபம் அமைக்க வேண்டும். பதினாறு பன்னிரண்டு நான்கு கால்களேனும் இருக்கவேண்டும். மண்டபத்தை ஒன்பது பதமாக்கி நடுப் பதத்தில் ஓம குண்டமும், வடமேற்குப் பதத்தில் சிவகும்ப வேதிகையும், வடகிழக்குப் பதத்தில் பாசுபதாஸ்திர கரக வேதிகையும், தென் கிழக்குப் பதத்தில் சிதாவாஸ்து காதமும், தென்மேற்குப் பதத்தில் பஞ்சகவ்விய மேடையும், மண்டபத்தின் சுற்றுப்புறத்தில் திரிகூலம் முதலிய பத்து ஆயுத கும்பங்களின் பொருட்டுச் சுற்று வேதிகையும் நான்கு வாயிலும், தெற்கில் பிரதான வாயிலும் பொருந்

தும்படி அமைத்து விதானம், தோரணம், மாலைகளால் அலங்கரித்துச் சாணத்தால் சுத்தி செய்தல் வேண்டும்.

மண்டபத்தை அரிசி மாவினால் கோலமிட்டு, சிதா வாஸ்துகாத பதத்தை வடக்குத் தெற்காக நீண்ட சதுர மாக்கி ஆறு அல்லது எட்டு அங்குல ஆழமாகச் செய்து அதனுள் வடக்குத் தெற்காகவும், கிழக்கு மேற்காகவும் ஆறு ஆறு ரேகைகள் கீறி அதனை இருபத்தைந்து பதமாக்கி, நடு ஐந்து பதங்களில் மஞ்சல் மா இட்டு ஒன்றாகச் செய்து அதில் பிருதுவிதத்துவத்தையும், தென் மேற்கில் நான்கு பதங்களில் அரிசி மா இட்டு ஒன்றாகச் செய்து அதில் அப்பு தத்துவத்தையும், தென்கிழக்கில் நான்கு பதங்களில் செங்கல் மா இட்டு ஒன்றாகச் செய்து அதில் தேயு தத்துவத்தையும், வடமேற்கில் நான்கு பதங்களில் கரி மா இட்டு ஒன்றாகச் செய்து அதில் வாயு தத்துவத்தையும், வடகிழக்கில் நான்கு பதங்களில் பச்சிலை மா இட்டு ஒன்றாகச் செய்து அதில் ஆகாச தத்துவத்தையும், வடக்கு, மேற்கு, தெற்கு, கிழக்குத் திக்குகளிலுள்ள ஒவ்வொரு பதங்களில் முறையே செங்கல் மா, அரிசி மா, கரி மா, மஞ்சல் மாக்களையிட்டு, அவற்றில் முறையே குபேரன், வருணன், யமன், இந்திரன் என்னும் பெருந்திசை காவலர் நால்வரையும் அமைத்து கும்பங்களையும் முறைப்படி தானியங்களின் மீது வைத்தல் வேண்டும்.

இறந்தவரது தீக்ஷைக்குத் தக்கவாறாக சமய விசேட நிருவாண அந்தியேஷ்டிகளுள் ஏற்ற அந்தியேஷ்டியைக் குரு மூலமாகச் சங்கல்பஞ் செய்து செய்வித்தல் வேண்டும். சாதக ஆசாரியரல்லாதவர்களுக்குச் செய்யப்படுந் தீக்ஷை நிரதிகார தீக்ஷையேயாயினும் தீக்ஷைக்குப் பின் இயன்ற மட்டும் அநுஷ்டிக்க வேண்டிய சமய ஆசாரங்களில் அறியாமையாலுளதாய குறைவினதும் அறியாமையாற் செய்யப்படாத பிராயச் சித்தத்தினதும் சமய ஆசார விகல்பத்தினதும் குற்றம் நீங்கும் பொருட்டும் பிரேதத்தை முறைப்படி தகனம் செய்யும் பொருட்டும் சபிண்டகரணத்தின்பின்

ஆன்மா சிவத்துவப் பேறடையும் பொருட்டுமே அந்தியேஷ்டி செய்யப்படுவதாகும். அங்ஙனமாயின் தீக்ஷை பெறுதவருக்கு அந்தியேஷ்டி இல்லையே? எனின்; “சமயம் முதலிய தீக்ஷைகளைக் கேள்வியாலறிந்தவரும் தீக்ஷை பெறுதற்குரிய காலங் கழியப் பெற்றும். அதனைப் பெறுதவரும். சைவத் தந்தை தாயருக்குப் பிள்ளையாயுள்ளவரும், சைவ சாதனங்களை யுடையவரும், சைவாலய வழிபாடு செய்பவரும் ஆகிய ஒருவர் இறந்தவிடத்து அவருக்கு மறுமை நற்பேறு ஒன்றும் இல்லையாய் விடுமாதலால் அவருக்கும் நற்பேறு உண்டாகும் பொருட்டு அந்தியேஷ்டி செய்க” எனக் கூறப்பட்டுள்ளது என்க. இதனைக் கருதியே தீக்ஷையில்லாதவருக்கும் சூர்ணோத்சவமும், அந்தியேஷ்டியும் செய்யலாமெனக் காமிகாகமத்தல் விதிக்கப்பட்டதாகும்.

அந்தியேஷ்டியில் செய்யப்படுங் கிரியைகளாவன : ஸ்நான சந்தியாவந்தனம் முடித்த ஆசாரியர் அஸ்திரவர்த்தனியை எடுத்துக் கொண்டு இடப்புறமாக மண்டபத்தைச் சுற்றி வந்து தெற்கு வாயிலினால் உள்ளே புகுந்து இடமாகச் சென்று சிவகும்ப வேதிகைக்குத் தெற்கில் வடக்கு முகமாக இருத்தல். சங்கல்பம். கரநியாசம், அங்கநியாசம், சாமானிய அர்க்கியம், பூதசுத்தி, அந்தர்யாகம், விசேஷார்க்கியம், மந்திர சுத்தி சிவஹஸ்தம் ஞானகட்கதாரணம் என்பவைகளைச் செய்தல், வர்த்தனிசயத்தைப் பத்திர புஷ்பங்களால் அருச்சித்து அஸ்திர மந்திரஞ் செபித்துத் தெளித்தல், பஞ்சகவ்வியம் அமைத்தல் அதனால் தெளித்து மண்டப சுத்த செய்தல், நெற்பொரி முதலியவற்றை மண்டபத்துள் அஸ்திரத்தால் தூவுதல், அவற்றின் சேஷத்தை ஈசானத்தில் பாசுபதாஸ்திர வர்த்தனியாசனத்தில் இடுதல், சிதாவாஸ்து பூசை, பாசுபதாஸ்திர பூசை, தசாயுத பூசை, தசாயுத தேவர்களிடம் யாக முடிவுவரை பாதுகாக்கும் சிவாஞ்ஞையைத் தெரிவித்தல். சிவகும்ப பூசை சிவாக்கினிகாரியம். பிராயச்சித்த செபம், சிதாவாஸ்துளில் விசேடக்கிரியை பிரேத சுத்தி தத்துவ பூசை, மகாசாலப் பிரயோகம், நாடிசந்தானம், சந்நிதானாகுதி, ஆசார வைகல்ய சுத்தி

ஓமம், தானகரணம், ஆத்மயோசனை, மண்டப விசர்ச்சனம், பவிகரணம், பிரேதத்தைச் சிதையில் வைத்தல், சிவகும்ப கடச்சேதனம் வாய்க்கரிசியிடல், சவாகுதி, கொள்ளி வைத்தல், குடமுடைத்தல், பிரேத தகனம் என்பவைகளாம்.

பெரும்பான்மையான மக்கள் ஒருவரிற்றந்தபோதே அந்தியேஷ்டியைச் செய்யாது ஆசௌச முடிவிலேயே அதனைச் செய்வதால் அதற்கு அங்கமாகச் செய்யப்பட்ட சூர்ணைத் சவம் பலநாள் இடையீடுபட்டு விட்டமையால் மீட்டும் அச்சூர்ணைத் சவத்தைச் சுருக்கமாகச் செய்துகொள்ளும் வழக்கமுளதாயது. அன்றியும் இறந்தபோது சூர்ணைத் சவம் செய்யப்படாவிடின் அந்தியேஷ்டி செய்யும்போது அதனைச் செய்யவேண்டியதாகின்றது. ஆதலால் அந்தியேஷ்டிக்கு முன் சூர்ணைத் சவம் செய்தே குருமார் அந்தியேஷ்டியைத் தொடங்குகின்றனர்.

இக்கிரியைகளில், அஸ்திர வர்த்தனி என்பது பாசுபதாஸ்திர கரகம் என்றே அநேக குருமார் எண்ணி அதனையே எடுத்துக்கொள்கின்றனர். பூர்வயாகத்தில் சிவகும்பத்தினைச் சீடன் பின்னே கொண்டுவர, குரு வர்த்தனி கரகத்தினை எடுத்துக் கொண்டு அதன் நாசியால் சலஞ்சிந்த மண்டபத்துள் வலமாகச் சுற்றி வந்து, அவைகளை முன்னிருந்த இடத்தில் வைக்க; எனச் சொல்லப்பட்டுருத்தலை எண்ணியே இங்கேயும் அங்ஙனஞ் செய்கின்றனர் போலும். இங்கே அஸ்திர வர்த்தனியென்பது பாசுபதாஸ்திர கரகமாயின் அதனை அதற்குரிய இடத்தில் வைக்க; எனவும் சொல்லப்படும்; அங்ஙனஞ் சொல்லப்படாமையாலும், அஸ்திர மந்திரத்தால் வர்த்தனி சலத்தைச் செபித்து அதனால் மண்டப திரவியங்களைச் சுத்தி செய்க; எனக் கூறப்படுதலாலும் 'வர்த்தநீம் உதக பூர்ணம்' (வர்த்தனி நீர் நிறைந்த பாத்திரம்) எனக் காமிகாமத்தில் கூறப்படுதலாலும், பத்ததி வியாக்கியானசாரர் 'அஸ்திர வர்த்தனி' என்பதோடு 'சலபூர்ணம்' என்பது சேர்க்கப்படவேண்டுமெனக் கூறுதலாலும், அதனால் வர்த்தனியென்பது சலம் நிறைந்த பாத்திரம் எனப் பொருள் கொள்ளத்தக்கதாக

MS. 19

இருத்தலாலும் பாசுபதயஸ்திர கரகத்தைக் கொள்ளுதல் பொருந்தாமை காண்க.

சிதா வாஸ்து காதம் என்பதில், சிதா என்பது தகனத்துக்குரிய விறகடுக்கு, வாஸ்து என்பது இருபத்தைந்து பதங்கனையுடையதும் வேதாள நாமத்தையுடையதுமாகிய வாஸ்து. அவ்வாஸ்துவே தகனத்துக்குரிய விறகடுக்குமிடமாகும். காதம் என்பது ஆழம். சிதா வாஸ்து பூசையில் ஐம்பெரும் பூதங்களும் ஒடுக்கக் கிரமத்தில் கூறப்பட்டிருத்தலால், நாற்பெருந்திசை காவலரையும் வடக்கு முதலாக அப்பிரதக்ஷிணமாகவே பூசித்தல் வேண்டும். சிதா வாஸ்து, பிரேத சரீரத்தை அதற்குக் காரணமாகவுள்ள பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் என்னும் ஐம்பெரும் பூதங்களிலும் மந்திரத்துடன் ஒடுக்கும் பொருட்டு, அமைத்துக் கொண்ட தகனத்துக்குரிய இடமாகும்.

சிவகும்ப பூசையில், அங்கே தொடங்கப்படுவது சமய விசேஷ நிருவாண அந்தியேஷ்டிகளுள் எதுவோ அதற்கியைந்தவாறாக உருத்திர, ஈசுவர, சதாசிவமூர்த்திகளுள் இயைந்த மூர்த்தியைப் பூசிக்க வேண்டுமென்பர் சிலர். அது பொருந்தாது; சமய விசேஷ நிருவாண தீக்ஷைகள் எல்லாவற்றிலும் சிவமண்டல பூசையில் சதாசிவமூர்த்தியே பூசிக்கப்படுவதாலும் காரணேசுவரர்களில் சதாசிவமூர்த்தியே தலைவராதலாலும் அவரது அனுக்கிரகத்தினாலேயே ஆன்மா எந்தப் பதவியையும் அடையுந் தகுதி பெறுதலாலும் எல்லா அந்தியேஷ்டிகளிலும் சதாசிவமூர்த்தியைப் பூசிப்பதே பொருத்தமாமென்க.

தத்துவ பூசையில், தருப்பை முதலியவற்றால் செய்யப்பட்ட பிரதி தேகத்தில் மாத்திரமே அப்பூசை செய்தல் வேண்டும்; நிச தேகத்திலானால் அது செய்யவேண்டிய தில்லையென்றே அநேகர் கொள்கின்றனர். தத்துவ பூசை எதற்காகச் செய்யப்படுவது என்பதையும் எந்தத் தேகத்திலிருந்து தத்துவங்களையும் தத்துவ பதிகளையும் கொணர்ந்து பிரதி தேகத்தில் பூசிக்குமாறு கூறப்பட்ட

தென்பதையும் ஆராயும்போது இறந்த ஆன்மாவின் சூக்கும தேகத்திலிருந்தே கொணருமாறு கூறப்படுதலாலும் தத்துவங்களும் தத்துவ பதிகளும் உயிர் உடலில் வசிப்பதற்கு உறுதுணையாய் உதவுவன ஆதலாலும் இறந்த நிச தேகத்தில் அத்தத்துவம் முதலியன இல்லையென்பது தெளியப்படும்.

மிருதக தீக்ஷை என்பது: உயிரை வசிக்கச் செய்யும் பொருட்டு நிச தேகத்திலோ பிரதி தேகத்திலோ செய்யப்படும் தத்துவ பூசையாகும். நிருவாண தீக்ஷை பெற வேண்டுமென விரும்பியிருந்த ஒருவர் இறந்தபோது அவரது நிச தேகத்தில் மிருதக தீக்ஷையாகிய தத்துவ பூசை கூறப்படுகின்றது. நிருவாண தீக்ஷையை விரும்பிய ஒருவர் தேசாந்தரத்தில் இறந்துவிட்டால் பிரதி தேகத்தில் மிருதக தீக்ஷையாகிய தத்துவ பூசை கூறப்படுகின்றது. அதன்பின்னரே நிருவாண அந்தியேஷ்டி செய்யுமாறு கூறப்படுகின்றது. இவற்றால் நிச தேகத்திலும் தத்துவ பூசையுண்டென்பது தெளிவாகும்.

இறந்தவரது தேகத்தில் தத்துவங்களும் தத்துவ பதிகளும் உண்டாயின் ஆன்மாவும் அங்கேயுண்டு; அஃதின் மையால். ஆன்மாவினை நிச தேகத்திலோ பிரதி தேகத்திலோ வசிக்கச் செய்து அந்தியேஷ்டியினால் தூய்மையடைவித்து சிவகதியிற் சேர்க்கும் பொருட்டே தத்துவ பூசை செய்யப்படுவதாதலின் தத்துவ பூசை நிச தேகத்திலும் செய்ய வேண்டியதேயென்பது கிரியைகளின் உண்மைகளை யுணர்ந்த சிறந்த ஆசாரியர்களின் கருத்தாகும்.

மகாசாலப் பிரயோகம் என்பது: ஆன்மாவைப் பற்று தற்குரிய நாதசத்தியாகிய பெருமை பொருந்திய மந்திர வலையை உபயோகித்தலாம். இதனால் ஆன்மாவைச் சூக்கும தேகத்திலிருந்து கொணர்ந்து தூல தேகத்தில் சேர்த்துச் சுத்தி செய்யுமாறு கூறப்படுதலால். அதற்குமுன் அதிலுள்ள தத்துவங்களையும் தத்துவ பதிகளையும்

கொணர்ந்து தூல தேகத்தில் அமைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டுமென்பதும் போதரும்.

ஆத்தம யோசனை என்பது: ஆன்மாவைத் தீக்ஷைக்குத் தக்கதாக உரிய மூர்த்தியிடத்தில் சேர்த்தலாகும். அங்ஙனம் உரிய மூர்த்தியிடத்தில் சேர்த்தபின், கல்லில் பூசித்தல் முதலாகச் சபிண்டகரணம் வரையும் செய்யுங் கிரியைகள் எதன் பொருட்டுச் செய்யப்படுவன? எனின்; அந்தியேஷ்டியில் சமயாசார வேறுபாடுகளின் சுத்தியும் மல கரும மாயா பாசங்களின் சுத்தியும் செய்து சிவத்துவப் பேறு உண்டாவதற்குத் தக்கதாக ஆன்மாவைத் தகுதியடையச் செய்வதே ஆத்தம யோசனையின் தாற்பரியமென்க. “சமிண்டகரண தூர்த்துவம் சிவலோகஞ்ச கச்சதி” என்னும் காமிக வசனம் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும்.

சிவகும்ப கடச்சேதம் என்பது: அந்தியேஷ்டியின் முடிவில் மண்டப விசர்ச்சனம் செய்தபின் செய்வதாகும். அஃதாவது: கர்த்தா பிரேதத்தைச் சிதையில் வைத்தபின் சிவகும்ப கடத்தையெடுத்து இடத் தோளில் வைத்துக் கொண்டு கடத்தின் பக்கத்திலிருந்து சலமொழுகச் செய்து சிதையை இடப்புறமாக மும்முறை சுற்றி வந்து தலைப் பக்கத்தில் வைத்து அதன் கழுத்துவரை உடைத்தெடுத்து விட்டு அந்தச் சலத்தில் அரிசியை நனைத்துக் காசுடன் தப்புருஷ மந்திரத்தால் வாய்க்கரிசியிட்டு சிவாக்கினியை எடுத்துத் தலைப் பக்கத்தில் வைத்துக் குரு மூலமாகச் சவாகுதி செய்து, பின்பு கர்த்தா அந்தக் கடத்தையும் கொள்ளியையும் எடுத்துக் கொண்டு முன்போலச் சிதையை ஒரு முறை சுற்றிவந்து தலைப் பக்கத்தில் தெற்கு முகமாக நின்று பின்புறமாகக் கொள்ளியைப் பிரேதத்தின் தலையில் வைத்துக் கடத்தை முன்புறமாக உடையும்படியிட்டுத் திரும்பிப் பாராது நீர்க்கரையை அடைவதாம்.

நிவாபாஞ்சலி தருப்பணம்

நீர்க் கரையை யடைந்து கழுத்துக்குமேல் சவுரம் செய்வித்து ஸ்நானஞ் செய்து சலக்கரையில் நிவாபாஞ்சலி தருப்பணஞ் செய்க. பிதிரர் பொருட்டு இரு கைகளாலும் செய்யப்படுஞ் சல தருப்பணம் என்பது அதன் பொருளாகும். இது சபிண்டகரணத்தின் பின் ஆன்மாவுக்குக் கிடைப்பதாகிய கந்தாதி-ஈசாதி ரூபமான பிதிர் தேவ சிவத்துவ சித்தியின் பொருட்டு ஒவ்வொன்றற்கும் மும்மூன்று தருப்பணஞ் செய்து உவப்பிப்பதாகும். சமயி புத்திரர்களுக்கு கந்தர் சண்டர் கணாதீசர் பிதிர் தேவர்; விசேஷ புத்திரர் சாதகர் ஆசாரியருக்கு ஈசர் சதாசிவர் சாந்தர் பிதிர் தேவராகும். இதனைப் பாஷாண உத்தியாபனத்திலும் செய்யலாம்.

சவுரம் கருமாங்க சவுரம், சுத்தி சவுரம், அலங்கார சவுரம் என மூவகைப்படும். அவற்றுள் கருமாங்க சவுரம் செய்யத் தொடங்கும் கருமத்துக்கு அங்கமாகக் கழுத்துக்கு மேல் செய்விப்பதாகும். சுத்தி சவுரம் மரண ஆசௌச முடிவில் மரணசௌசிகள் எல்லோரும், செனன சூதக முடிவில் தந்தை மாத்திரமும் சர்வாங்கமும் செய்வித்துக் கொள்வதாகும். அலங்கார சவுரம் வாரத்துக்கு ஒரு முறையோ இரு முறையோ இரு வாரத்துக்கு ஒரு முறையோ குற்றமற்ற நாளில் செய்வித்துக் கொள்வதாகும். இங்கே சொல்லப்பட்ட கருமாங்க சவுரத்தை வீட்டில் சூர்ணோத்சவக் கிரியை தொடங்குமுன் செய்வித்துக் கொள்ளலாமெனவும் சைவ பூஷணங் கூறுகின்றது.

நக்ன தானம்

இறந்தவரின் நிருவாணம் பசி தாகம் இருள்களை நீக்கும் பொருட்டுக் குடும்பத்தரான தீக்ஷிதருக்குத் தகன முடிவில் வஸ்திரம் அரிசி முதலியவைகளைத் தானமாகக் கொடுக்க வேண்டுமெனக் காழிகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

துர்மரணப் பிராயச்சித்தம்

இது பொதுவாக எல்லாருக்கும் செய்யப்படும் அபரக் கிரியையன்றியினும், பின்னர்ச் சொல்லப்படும் புனர்த்தகனத்தோடு தொடர்புடையதாதலின் இங்கே கூறப்பட்டதாகும்.

துர்மரணம் அறிந்து செய்வது அறியாது உளதாவது என இருவகைப்படும். அறிந்து செய்வது தானே தன்னை மாய்த்துக் கொள்வது. அது நஞ்சுண்டல், நீரில் நெருப்பில் மலையில் மரத்தில் வீழ்தல், நான்று கொள்ளுதல், ஆயுதங்களால் தாக்கிக் கொள்ளுதல் முதலியவற்றால் வருவது. இதில் அப்போது பிரேதத்தைச் சாமானிய அக்கினியால் தகனஞ் செய்க. ஒரு வருடம், ஆறு மாதம், மூன்று மாதமாவது சென்றபின் இறந்த திதியில் வைரவ சாந்தி செய்து தருப்பை முதலியவற்றாலான பிரதி தேகத்தில் அந்தியேஷ்டி செய்க. மூன்று நாள் ஆசௌசம் காத்து ஏகோத்திட்டம் முதலியவற்றைச் செய்க. இந்த மரணத்தில் ஞாதிகளுக்கு அப்போது ஆசௌசமில்லை. பின்னர்க் கிரியை செய்யும் போது மூன்று நாளுண்டு. தம்மைத் தாமே மாய்த்துக் கொண்டவர் பைசாச உருவத்துடன் அலைந்து திரிவராதலால் அப்பைசாச புவனத்துக்கு அதிபதியாகிய வைரவ மூர்த்தியை வழிபட்டுப் பைசாச வடிவத்தை நீக்குவிக்கும் பொருட்டே வைரவ சாந்தி செய்யப்படுவதாகும்.

அறியாது உளதாகும் துர்மரணத்தில் சாதாரண மரணத்திற் போலவே கிரியையும் ஆசௌசமுங் கொள்ளப்படும். தேகம் பின்னப்பட்டுவிட்டதாயின் அப்போது சாமானிய அக்கினியால் தகனஞ் செய்துவிட்டு, ஆசௌச முடிவுள் பிரதி தேகத்தில் கிரியைகளை முடித்துப் புனர்த்தகனம் செய்க. அறிந்து செய்யும் துர்மரணத்தில் எங்ஙனம் வைரவ சாந்தி செய்து கிரியை தொடங்கப்படுகின்றதோ அங்ஙனமே அறியாதுளதாகும் துர்மரணத்திலும் வைரவ சாந்தி செய்தே கிரியை தொடங்க வேண்டுமென்பது பெரியோரது கொள்கையாகும். சிலர் அறியாதுளதாகும் துர்

மரணத்தில் வைரவ சாந்தி செய்யவேண்டியதில்லை யென்பார். அங்ஙனமானால் அறிந்துளதாயதோ அறியாதுளதாயதோ என்று நிச்சயிக்க முடியாத துர்மரணத்தில் யாது செய்வது? ஆதலால் பொதுவாகத் துர்மரணத்தில் சாந்தி செய்து கிரியை தொடங்குவதே கொள்ளத்தக்கதாகும்.

புனர்த்தகனம்

தேசாந்தரத்தில் மரணமாகிக் கிரியை முடிக்கப் பெருதவருக்கும், அறிந்து துர்மரணமானவருக்கும். அறியாது துர்மரணமானவரில் தேகம் பின்னப்பட்டவருக்கும், அறிந்துளதாயதோ, அறியாதுளதாயதோ என்று நிச்சயிக்க முடியாது துர்மரணமானவருக்கும், கூயம், குஷ்டம், வைசூரி முதலிய நோய்களினால் இறந்து தேகம் பின்னப்பட்டவருக்கும், ஆசௌச முடிவுள் சபிண்டியொழிந்த கிரியைகள் செய்யப்படாதவருக்கும், பிரதி தேகத்தில் கிரியை முடித்துப் புனர்த்தகனம் செய்தல் வேண்டும். புனர்த்தகனம்—பின்னரும் சுடுதல். துதியை, சத்தமி, துவாதசித் திதிகளுள் ஒன்றும், செவ்வாய், வியாழன், வெள்ளி வாரங்களுள் ஒன்றும், கார்த்திகை உத்தரம், உத்தராடம், புனர்பூசம் விசாகம், பூரட்டாதி நகூத்திரங்களுள் ஒன்றும் சேர்ந்த திரிபுஷ்கரமென்னும் குற்றநாளில் இறந்தவருக்கும் புனர்த்தகனம் செய்யவேண்டுமென விதிக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விதி ஆசரணையில் இல்லை. இன்னும் மது மாமிச போசனிகளுக்கும் புனர்த்தகனம் செய்வது சிட்டாசாரமாக நிகழ்ந்து வருகின்றது. சைவ தீக்ஷைப் பேறுடையவருக்கு நிச தேகத்தில் அந்தியேஷ்டி செய்வதற்குத் தடையாதெனச் சிலர் விவாதிக்கின்றனர். தீக்ஷை பெற்றவர் அதன் பின்னும் மது மாமிசம் உண்பவராயின், தாம் பெற்ற தீக்ஷையினால் உயர்வுப் பயனுமுடையவராகார். ஆதலால் அவர் அசுத்த வேளாளர் தன்மையும் சைவாசாரத்தை விடுத்த குற்றமும் உடையவராகின்றார். ஆகவே அப்படியானவருக்கும் பிரதி தேகத்தில் கிரியை முடித்துப் புனர்த்தகனம் செய்வதாகப் பெரியோர் கைக்கொண்ட வழக்கம் பொருத்தமுடையதேயாகும்.

மந்திரமில்லாமல் தகனஞ் செய்யப்பட்டவருக்குப் புனர்த்தகனம் விதிக்கப்பட்டமை சைவாசாரத்தை விடுத்தவரையும் மிகுதியும் கருதியேயாகும்.

அத்திசஞ்சயனம்

தகனம் செய்த அன்றேனும், மூன்றும், ஐந்தாம், ஏழாம், ஒன்பதாம் நாளேனும் என்பு பொறுக்குதல் வேண்டும். தகன அக்கினி அவிந்துவிட்டால் அவ்விடத்தில் முறைப்படி சிவாக்கினியை யுண்டாக்கிப் பிராயச்சித்த ஓமஞ் செய்து பின்னர் தததுவ ஓமஞ் செய்து அக்கினியை உத்துவாசனஞ் செய்க. பின் பால் முதலியவைகளால் அபிஷேகஞ் செய்து கால், கொப்பூழ் மார்பு, நெற்றி, தலை என்னுமிடங்களிலுள்ள என்புகளைச் சத்தியோசாதம் முதலிய ஐந்து பிரம மந்திரங்களாலெடுத்துப் பாலும் நீருமுள்ள பாண்டத்தில் ஒலியுண்டாகாமல் வைத்துக் கொண்டு, சாம்பலையும் அள்ளி விட்டு, அவ்விடத்தைச் சுத்தி செய்து பண்படுத்தித் தானியம் விதைத்து, நெற்பொரி, மா அடை, தாம்பூலம், பழம் முதலியவைகளைப் பூதப் பிரேத பைசாசங்களின் பொருட்டுப் பலியாக இட்டு அத்தியையும், சாம்பலையும் சமுத்திரம் முதலிய தீர்த்தங்களில் இடுக.

பாஷாணத்தாபனம்

அந்தியேஷ்டி முடித்து வீட்டில் வந்து வீட்டினுள்ளே யாயினும், வாயிலிலாயினும், வெளியிலாயினும் நான்கு முழச்சதுரத்தில் மண்டபமும் வடக்கே மாத்திரம் வாயிலும் மண்டபத்துள் தெற்குப் பக்கத்தில் வேதிகையும் அதற்கு முன் குழியும் அமைத்து வேதிகையில் கும்பமும் குழியில் பாத்திரத்தில் கல்லும் வைத்துப் பூசித்தல் வேண்டும். முதல் நாளாவது, மூன்றும், ஐந்தாம், ஏழாம், ஒன்பதாம் நாளாவது, ஆசௌச முடிவு நாளாவது கல்லு வைத்துப் பூசிக்கலாம். முதல் நாள் முதலிய தினங்களில் கல்லு வைத்தால் ஆசௌச முடிவு நாளாவது பூசிக்கவேண்டும்.

கல்லு வைத்துப் பூசிப்பதும் வாச உதகம், குச உதகம், தில உதகம் ஆகிய தருப்பணங்கள் செய்வதும் ஆசௌச நாட்கணக்கான பிண்டமிடுவதும் நைவேத்தியம் கொடுப்பதும் உருத்திர பலியிடுவதும் பிரபூத பஸி படைப்பதும் ஆகியவைகளைச் செய்வது தேகம் தகனஞ் செய்யப்பட்ட ஆன்மாவின் வெப்பம், பசி, தாகங்கள் நீங்கும் பொருட்டும், சூக்குக தேகம் விருத்தியடையும் பொருட்டும், அத்தேகத்தில் பதினொரு மந்திரங்கள் அமைக்கப்படுதலால் அது மந்திர தேகமாகும் பொருட்டும், பிரேத வடிவம் நீங்கும் பொருட்டும், ஆன்மாவின் பலவகை உணவு விருப்பங்களைத் திருப்தி செய்யும் பொருட்டுமாகும்.

வேதிகையில் வடக்கு முகமாக ஒரு சும்பம் வைத்து அதில், இறந்தவர் பெற்ற தீக்ஷைக்குத் தக்கவாறு உருத்திரர், ஈசுவரர், சதாசிவர் என்பவருள் ஏற்ற மூர்த்தியைப் பூசித்தல் வேண்டும். குழியில் பாத்திரத்தில் கல்வினைக் கூர்ச்சங்கட்டி வடக்கு முகமாக வைத்து அதில், கர்த்தாவைக் கொண்டு கோத்திர நாம தீக்ஷா நாமங்களுடன் ஆன்ம மந்திரத்தால் ஆன்மாவை ஆவாகனஞ் செய்வித்து, எண்ணெய், அரிசி மா, மஞ்சல் மா, முதலியவைகளால் அபிஷேகஞ் செய்வித்துத் தருப்பை கூர்ச்சம் சேர்த்துக் கட்டிய வஸ்திரத்தைக் கைகளில் மடக்கி வைத்துக் கொண்டு, வாச உதகம் முதலிய மூவகைத் தருப்பணங்களையும் மூன்றாவது முதல் நாள் மூன்று இரண்டாம் நாள் நான்கு என்ற முறைப்படி நாளொன்றுக்கு ஒவ்வொன்று கூட்டியாவது ஆசௌச முடிவு நாள்வரை சங்கிதா மந்திர பீசங்களால் தருப்பணஞ் செய்வித்து வஸ்திரம் விபூதி சந்தனம் புஷ்பங்களால் அலங்கரித்து ஒவ்வொரு நாளுக்கு ஒவ்வொருக ஆசௌச தினக் கணக்கான பிண்டம் இடுவித்தல் வேண்டும்.

கல்லெடுக்கு முன் இறந்தவரைக் குறித்து ஒற்றித்த தினங்களில் புதிதாகச் செய்யப்படும் நவச்சிராத்த தானத்தையும் மூன்று முதல் நாள்தோறும் ஒவ்வொன்று கூட்டி ஆசௌச முடிவு நாள் வரை செய்யப்படுவதாகிய ஏகோத்திர விருத்தி தருப்பண திருப்தியின் பொருட்டுச் செய்யும்

ஏகோத்தர விருத்தி சிராத்த தானத்தையும், மந்திர தேகத்தையுண்டாக்கும் பொருட்டு உபயோகித்த பதினொரு மந்திர தேவ திருப்தியாகிய சங்கீதா சிராத்த தானத்தையும் முறைப்படி செய்தல் வேண்டும் தானமாவது அத் கென அழைக்கப்பட்டவருக்குக் கொடுப்பதாகும். தாமே வந்தவருக்குக் கொடுப்பது தானமாகாது; தருமமேயாகும்.

சைவக் கிரியைகளில் தானத்துக்கு அழைக்கப்படுவோர் சைவ தீக்ஷை பெற்றவராயே இருத்தல் வேண்டும். அத்தகையவர் கிடையாதபோது சைவ தலங்களில் எழுந்தருளியிருக்கும் மூர்த்திகளில் விரும்பியவர்களைக் கூர்ச்சத்தில் பூசித்துத் தானத்தைக் கொடுத்துத் தானப் பொருளை அத்தலத்தில் சேர்த்தல் வேண்டும். புரோகிதர் சைவ தீக்ஷை பெற்றவராயே இருத்தல் வேண்டும் அங்ஙனம் இருந்தாலேயே அன்னவர் சைவக் கிரியைகளைச் செய்து வைக்கும் அதிகாரமும், அறிவும், பயிற்சியும், அபிமானமும், ஆற்றலு முடையவராவர்.

தானங்கள் முடிந்த பின் நீர்க் கரையில் உருத்திர பலியிடுதல் வேண்டும். உருத்திர பலி பிரேத வடிவத்தை நீக்குவிக்கும் பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாகும். அது: பிரதான நீலகண்ட உருத்திரரை நடுவிலும் சுற்றிவர வடகிழக்கு முதல் மகாதேவர் முதலான பதினொரு உருத்திரர்களையும் பூசித்து அரிசிப் பலியிடுவதாகும். இதனைச் சுருக்கிப் பிரதான உருத்திரரை மட்டும் பூசித்துச் செய்வதுமுண்டு.

உருத்திர பலி முடிந்தபின், பிரபூத பலி எனப்படும் பேருணவுப் படையல் படைத்து நிவேதித்துத் தீபாராதனை தோத்திர நமஸ்காரங்கள் செய்து கல்லில் பூசித்த ஆன்மாவைக் கும்பமூர்த்தியிடத்திலும் கும்பமூர்த்தியை அதற்குரிய இடத்திலும் ஒடுக்கிக் கும்பம், கல், பிண்டங்களை எடுத்துக் கொண்டு வாத்திய ஒலியுடன் சென்று சமுத்திரம் முதலிய தீர்த்த நீரில் விடுக. ஆசௌச முடிவு தினத்துக்கு முன் கல்லு வைத்துப் பூசிக்கும் முறையில் ஆசௌச முடிவில் கல்லினை நீரில் விட்டபின் ஆசௌச சுத்திக்காகவும் பின்

னர்ச் செய்யப்படும் இடபதானம் முதலியவைகளுக்கு அங்க மரகவும் கர்த்தா சவுரம் செய்வித்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இடபதானம்

ஆசௌசம் முடிந்த அடுத்த தினத்தில் வீடு முதலிய வற்றைச் சுத்தஞ் செய்து ஸ்நான சந்தியா வந்தனங்களை முடித்துப் புண்ணியாகஞ் செய்து இடபதானஞ் செய்க. இடபதானத்தின் நோக்கம், இறந்தவருடைய தானதரும பலங்களைத் தரும வடிவான இடபத்தின் மூலம் சிவபெருமானிடத்தில் சேர்த்து ஆன்மாவை இறைவரது திருவருள் வழியின்கண் நிற்குமாறு செய்தலாம். அங்ஙனஞ் செய்யாத போது ஆன்மா தான் செய்த தான தரும பலங்களை இன்ப உலகங்களிற் சென்று அனுபவித்து மீட்டும் பூமியில் வந்து பிறக்கும். அதனால் தான தருமங்களும் மீளப் பிறவிக் கேதுவாகின்றன. அவ்வாறு மீளப் பிறவியுண்டாகாது பாதுகாப்பது, தானதரும பலங்களை இறைவர்பாற் சேர்த்து அவர் திருவருள் வழியில் நிற்பதேயாகும்.

ஏகோத்திட்டம்

இது இறந்தவர் ஒருவரை மட்டும் குறித்துச் செய்யப்படுந் தானமாகும். இறந்தவர் இவ்வுலக வாழ்வில் பலவிதமான அனுபவங்களையும் விரும்பியிருக்கலாம். அவ்விருப்பங்களை யெல்லாம் இயன்றமட்டும் திருப்தி செய்யும் பொருட்டே பலவிதமான உபசாரங்களுடன் ஏகோத்திட்டஞ் செய்யப்படுகின்றது. இதனால் அந்த ஆன்மா உலக வாழ்வில் ஓரளவு திருப்தியடையுமென்பதாம்.

பஞ்சதச மாசிகங்கள்

இறந்த திதிக்குரிய மாசிகமே ஏகோத்திட்டம் என்னும் பெயரால் முன்னர்ச் சொல்லப்பட்டதாகும். அஃதொழிந்த

இரண்டாம் மாத திதி முதலிய பதினொரு மாத திதிகளும், இருபத்தேழாம், முப்பதாம் நாட்களுக்கிடையில் குற்றமற்ற நாளில் செய்யப்படும் ஊன மாசிகமும், நாற்பதாம், ~~நா~~ பத்தைந்தாம் நாட்களுக்கிடையில் செய்யப்படும் ஊனத்திரிபக்ஷ மாசிகமும், நூற்றெழுபதாம், நூற்றெண்பதாம் நாட்களுக்கிடையில் செய்யப்படும் ஊனசாண் மாசிகமும், முந்நூற்று ஐம்பதாம், முந்நூற்று அறுபத்தைந்தாம் நாட்களுக்கிடையில் செய்யப்படும் ஊன ஆப்திக மாசிகமும் ஆகிய பதினைந்து மாசிகங்களையும் அவ்வவற்றுக்குரிய காலங்களிற் செய்து வருஷ முடிவில் சபிண்டகரணஞ் செய்வதே முறையாயினும், கர்த்தாவின் தேக அநித்தியம் முதலிய இடையூறுகளால் அவர் தொடங்கிய கிரியை முடிவடையாமல் தடைப்படவுங் கூடுமாதலால் பதினைந்து மாசிகங்களையும் ஒன்று சேர்த்து ஏகோத்திட்ட முடிவில் செய்வதும் முறையாகும். இவைகளும் இறந்தவரை மட்டுங் குறித்துச் செய்யப்படுவனவாதலால் ஏகோத்திட்டங்களேயாகும். இவைகளாலும் இறந்தவரின் உலக வாஞ்சைகள் நீங்கிவிடுமென்பதாம். ஊன மாசிகங்கள் நான்கும் மாசம் மூன்று பக்ஷம் ஆறு மாசம் வருஷம் என்பவைகளின் குறையில் அவைகளை நிறைவு செய்யுமாறு செய்யப்படுவனவாம். ஊனம் — குறைவு.

சோதகுர்ப சிராத்தம்

இது இறந்த நாள் தொடக்கம் வருஷ முடிவு வரையுள்ள முந்நூற்று அறுபத்தைந்து தினங்களிலும் அந்த ஆன்மா தாகம் தீர்த்துக் கொள்ளும் பொருட்டுச் செய்யுந்தானமாகும். இதுவும் முன் கூறப்பட்ட இடையூறுகளால் தடைப்படாமல் பொருட்டுச் சபிண்டிக்கு முன் செய்து முடிப்பதும் முறையாகும். இதில் நீர் நிறைந்த பாத்திர தானம் பிரதானமாகும். சோதகும்ப சிராத்தம் — நீர் நிறைந்த பாத்திரத்துடன் செய்யும் சிராத்தம்.

அபரக் கிரியை

சபிண்டகரணம்

தேவ நூலகப் பிரிவு
மாநகரா நூலகச் சென்னை
பாழிப்பாளையம்.

ஏகோத்திட்டம், நான்கு ஊன மாசிகங்கள், மாதந்தொறும் இறந்த திதியில் செய்யப்படும் பதினொரு மாசிகங்கள், சோதகும்ப சிராத்தங்கள் என்பவைகளை உரிய காலங்களில் செய்து வருஷ முடிவில் சபிண்டகரணஞ் செய்வதே உத்தமமாயினும் கர்த்தாவின் தேகாதி அநித்தியங்களினால் இடையூறு அடையவும் கூடுமென்பதை யெண்ணிப் பன்னிரண்டாம் நாள் முதலிய ஆசௌச முடிவு நாட்களிலும் திரிபக்ஷம் முதலிய வேறு காலங்களிலும் சபிண்டகரணஞ் செய்யலாமெனக் கூறப்பட்டுள்ளது. அங்ஙனஞ் செய்யும்போது அதற்கு முன் செய்யவேண்டிய மாசிகம் முதலியவைகளைச் செய்தே செய்தல் வேண்டும்.

சபிண்டகரணம், பார்வண விதானம், ஏகோத்திட்ட விதானம் என இரு வகைப்படும். பார்வண விதானம் பிதிர் தேவர் மூவரைக் குறித்துச் செய்யப்படுவது. ஏகோத்திட்ட விதானம் குறித்த பிதிர் தேவர் ஒருவரைக் குறித்துச் செய்யப்படுவது.

தந்தை, தாய், தந்தையுடன் பிறந்தான், அவன் மனைவி, தந்தையின் தந்தை, தந்தையின் தாய், தாயின் தந்தை, தாயின் தாய் என்பவர்களுக்குச் செய்யும் சபிண்டியிலேயே பார்வண விதானம் அமையும். மனைவி, கணவன், உடன் பிறந்தான், மகன், மகள், மாமன், மாமி முதலானவர்களுக்குச் செய்யும் சபிண்டி ஏகோத்திட்ட விதானமாகவே அமையும்.

சைவ சாபிண்டியத்தில், பிதிர் தேவர் மூவரில் மேற்படியிலுள்ளவரைச் சுவர்க்கபாதேயஞ் செய்து நீக்கி, இரண்டாம் படியிலுள்ளவரை மேற்படியிலும் முதற்படியிலுள்ளவரை இரண்டாம் படியிலும் நிமித்தரை (இறந்தவரின் பிதிரை) முதற்படியிலும் அமைத்துக் கிரியை செய்தலும், நிமித்த பிண்டத்தை மூன்று கூடுக்கிப் பிதிரர் மூவருடைய பிண்டங்களுடன் தனித்தனி ஒவ்வொரு கூற்றினைச் சேர்த்து

ஒன்றாகும் பிண்ட கண்டனமும் சொல்லப்படவில்லை. ஆதலால் அங்ஙனஞ் செய்வது சைவ சிராத்த சபிண்டிகரணமாகாது. நிமித்த பிண்டத்தைச் சிறிது நீளமாகப் பித்திர தேவ பிண்டங்கள் மூன்றற்கும் கிழக்கில் இட்டு, அது அம்மூன்று பிண்டங்களிலும் தொடும்படி செய்தலும், பிரேத ரூபமான நிமித்தரை முதற்படியிலுள்ள அதே பெயருடைய பித்திர தேவருடன் சேர்த்துப் பூசித்துத் தேவரூபமாக்குதலுமே சொல்லப்பட்டுள்ளது. அன்றியும் வடக்குத் தெற்காக மூன்று பாத்திரங்களும் அவற்றுக்குக் கிழக்கில் ஒரு பாத்திரமும் வைத்து அவற்றில் முறைப்படி பித்திரதேவர் மூவரையும் நிமித்தரையும் பூசித்து அருக்கியம் அமைத்து நிமித்தருக்குரிய அருக்கிய சலத்தைப் பித்திரதேவர் மூவருக்கு முரிய அருக்கிய சலங்களுடனும் சேர்த்தலாகிய அருக்கிய சம்யோசனமும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

சிராத்தம், அன்னசிராத்தம், ஆமசிராத்தம், இரணிய சிராத்தம், தருப்பணரூப சிராத்தம் என நால்வகைப்படும். இவற்றுள் அன்ன சிராத்தமே சிறப்புடையதாகும். அதில் தம் மரபிலோ தம்மிலுமுயர்ந்த மரபிலோ உள்ள தீக்ஷை பெற்றவரை அழைத்துத் தானத்தில் இருத்திக் குறித்த தானத்துக்குரியவராகப் பாவித்துப் பூசித்து அமுது படைத்து உண்பித்தல் வேண்டும். இதற்குத் தகுதியானவரையும் உடன்படுபவரையும் பெற்றுக் கொள்ளுதல் அரிதாகும். ஆதலால் அரிசி காய்களைப் படைத்துச் செய்வதாகிய ஆமசிராத்தமே பெரும்பாலும் செய்யப்படுகின்றது. ஆமசிராத்தம் செய்யவும் வசதியில்லாதபோதும் தகுதியானவர் கிடையாதபோதும் பணம் வைத்துச் செய்வதாகிய இரணிய சிராத்தம் செய்யப்படுகின்றது. ஆமசிராத்தமும் இரணிய சிராத்தமும் முற்பகலிலேயே செய்தல் வேண்டும். தருப்பணரூப சிராத்தம் அமாவாசையில் செய்யப்படுவதாகும்.

சபிண்டியில் நந்தி மகாகளர் அல்லது அநந்தர் உருத்திரர் என்னும் தேவத்தானத்தின் பொருட்டு இருவரும்,

கந்த சண்ட கணாதீசர் அல்லது ஈச சதாசிவ சாந்தர் என் னும் பிதிர்த் தானத்தின் பொருட்டு மூவரும், பண்டறிவுண் மையில் தெரிந்து வந்தாரும் அஃதின்மையில் தெரியாது வந்தாரும் ஆகிய அதிதி அப்பியாகதர் தானத்தின் பொருட்டு இருவரும், நிமித்தர் தானத்தின் பொருட்டு ஒரு வரும் ஆக எண்மர் வரிக்கப்படல் வேண்டும். தகுதியான வர் கிடையாதபோதும் சுருக்கமாகச் செய்யும்போதும் நால் வரேனும், அதுவுங் கூடாதபோது இருவரேனும் வரிக்கப் படல் வேண்டும். வருஷந்தோறும் செய்யும் சிராத்தத்திலா யின் ஒருவரை வரித்தும் செய்யலாம்.

தேவத்தானத்தில் வரிக்கப்பட்டவரை தெற்கு முதல் வடக்கு வரை மேற்கே கிழக்கு முகமாகவும், பிதிர்த்தானத் தில் வரிக்கப்பட்டவரை கிழக்கு முதல் மேற்கு வரை தெற்கே வடக்கு முகமாகவும், நிமித்தரை கிழக்கே மேற்கு முகமாக வும், அதிதி அப்பியாகதர் தானத்தில் வரிக்கப்பட்டவரை நிமித்தருக்கு வடக்கே மேற்கு முகமாகவும் ஆசனங்களில் இருத்துதல் வேண்டும்.

பின்னர் தேவத்தானத்திலுள்ளவரின் பூசை முதலிலும் பிதிர்த்தானத்திலுள்ளவரின் பூசை இரண்டாவதாகவும் நிமித்தரின் பூசை மூன்றாவதாகவும் அதிதி அப்பியாகதரின் பூசை நான்காவதாகவும் சொல்லப்பட்டுள்ளன. நிமித்த ரென்பவர் இறந்தவரின் பொருட்டு வரிக்கப்பட்டவர்.

சமய, விசேஷ தீக்ஷைகள் பெற்றவருக்குத் தேவத் தானத்தில் பூசிக்கப்படுபவர் : நந்தி, மகாகளர் ஆவர். பிதிர்த் தானத்தில் பூசிக்கப்படுபவர் : கந்த சண்ட கணாதீச ராவர். நிருவாண தீக்ஷையும், சாதக ஆசாரியாபிஷேகங் களும் பெற்றவருக்குத் தேவத்தானத்தில் பூசிக்கப்படுபவர் : அநந்தர், உருத்திரராவர். பிதிர்த்தானத்தில் பூசிக்கப்படு பவர் : ஈச சதாசிவ சாந்தராவர்.

பிதிர் தேவர்களைப் பூசிக்கும்போது, ஓம் கந்த சொரு பாய அஸ்மத் பித்ரே நம : என்பது முதலாகவோ, அல்லது

ஓம் ஈச சொரூபாய அஸ்மத் பித்ரே நம: என்பது முதலாகவோ பூசித்தல் வேண்டும். ஓமத்தில் கூறும்போது, ஓம் கந்த சொரூபாய அஸ்மத் பித்ரே சுவதா நமச் சுவாகா என்பது முதலாகவோ, அல்லது ஓம் ஈச சொரூபாய அஸ்மத் பித்ரே சுவதா நமச் சுவாகா என்பது முதலாகவோ கூறுதல் வேண்டும்.

பிண்டமிடும்போது, ஓம் கந்த சொரூபாய அஸ்மத் பித்ரே சுவதா என்பது முதலாகவோ, அல்லது ஓம் ஈச சொரூபாய அஸ்மத் பித்ரே சுவதா என்பது முதலாகவோ கூறிப் பிது பிதாமக பிரபிதாமகர்களாகிய பிதா, பேரன், பீட்டன் என்னும் மூவருடைய பிதிர் தேவர்க்கும் வடக்கு முதல் தெற்கு வரை மூன்று பிண்டம் இடல் வேண்டும்.

நிமித்தரை, ஓம் சிவகோத்திர ஜாதாய சிவீபூதாய தீக்ஷா நாம யுத்தாய பித்ரே நம: என்று பூசித்து, ஓம் சிவகோத்திர ஜாதாய சிவீபூதாய தீக்ஷா நாம யுத்தாய பித்ரே சுவதா என்று, சிறிது நீளமானதாக ஒரு பிண்டத்தை, பிதிர் தேவ பிண்டங்கள் மூன்றற்கும் கிழக்கில் அவற்றை யடுத்திருக்குமாறு இடுதல் வேண்டும் இவ்வாறு பத்ததி மூலங் கூறவும், சிட்டாசாரம் இருக்கவும், உரைகாரர், பிதிரர்களைக் கூறும்போது, ஓம் கந்த சொரூபாய அஸ்மத் பிது பித்ரே என்பது முதலாகவோ, அல்லது ஓம் ஈச சொரூபாய அஸ்மத் பிது பித்ரே என்பது முதலாகவோ கூறவேண்டும் என்கின்றனர். அஸ்மத் பிது பித்ரே என்பது எனது தந்தையின் தந்தைக்கு எனப் பொருள் தரும். அவர் கூறும் முறைப்படி கொள்வதாயின் கிரியை செய்யும் கருத்தாவின் பேரன், பீட்டன், கொட்பாட்டன் என்பவர்களின் பிதிர் தேவர்களே அங்கே அமைவர். சைவ சபிண்டியில் மூன்றும் படியில் உள்ளவரைச் சுவர்க்கத்துக்கு அனுப்புவதாகிய பாதேயம் சொல்லப்படாமையால், நிமித்தராகிய பிதாவுக்குப் பிரேதத்துவம் நீங்கவும், பிதிர் தேவத்துவம் உண்டாகவும் வழிபாடு செய்வதற்கு இடமில்லையாகும். ஆதலால் நிமித்தராகிய பிதாவுக்குப் பிரேதத்துவம்

நீங்கும் பொருட்டும், பிதிர் தேவத்துவம் உண்டாகும் பொருட்டும், கந்த சொரூபாய அஸ்மத் பித்ரே என்பது முதலாகவோ, அல்லது ஈச சொரூபாய அஸ்மத் பித்ரே என்பது முதலாகவோ கொண்டு, பிண்டமிட்டுப் பூசித்து வழிபடுவதே பொருத்தமானதும், பெரியோர்கள் கைக்கொண்டு வரும் முறைமையுமாகும். இம்முறைமையில் நிமித்தராகிய பிதா பிரேத ரூபத்திலாக, அவரை, முதற்படியிலுள்ள கந்த சொரூப அல்லது ஈச சொரூப பிதிர் தேவருடன் சேர்த்துத் தேவரூபமாக்குதல் அமையும் என்க.

இனி ஏகோத்திட்ட விதான சபிண்டகரணத்தில், மனைவி, கணவன், உடன் பிறந்தான், மகன், மகள் முதலான நிமித்தர்கள் அவ்வப் பெயருடன் பிரேத ரூபத்திலும், ஓம் கந்த சொரூபாயை அஸ்மத் பத்தின்னியை என்பது முதலாகவோ, அல்லது ஓம் ஈச சொரூபாயை அஸ்மத் பத்தின்னியை என்பது முதலாகவோ பிதிர் தேவரூபத்தில் ஓரிடத்தினும் பூசித்து வழிபடுவதும், பார்வண விதானத்திலும் நிமித்தர் பிரேத ரூபத்திலும் பின்னர், கந்தர் அல்லது ஈசர் ஆகிய பிதிர் தேவரூபத்திலும் வழிபடல் வேண்டுமென்பதை வலியுறுத்தும்.

சபிண்டகரணஞ் செய்தலாலேயே இறந்தவரின் ஆன்மா கந்தாதி ஈசாதி பிதிர் தேவ வடிவமாகிய இறைவர்கதியினை அடைகின்றது. ஆதலால் இதுவே ஆன்ம ஈடேற்றத்துக்குரிய சிறந்த கிரியையாகும்.

மாசிகங்கள்

கருத்தா தன் இடையூறுகளைக் கருதி ஆசௌச முடிவில் சபிண்டி செய்யும்போது மாசிகங்களை எல்லாம் செய்திருப்பினும் அவைகளைக் குறித்த காலங்களிலும் இயன்றமட்டும் செய்து வருவது நன்றாகும். அங்ஙனஞ் செய்யும்போது ஏகோத்திட்டம்போல் ஒரு பிண்டத்துடன் செய்யாது மூன்று பிண்டங்களுடனேயே செய்தல் வேண்டும். சபிண்டி

யின் பின் செய்யும் மாசிகங்கள் மூன்று பிண்டங்களுடன் செய்யவேண்டுமென்பது விதியாகும்.

ஆப்திகம்

இது வருஷ முடிவில் இறந்த திதியில் செய்யப்படுவதாகும். இதனுடன் இறந்தவரைக் கருதித் தொடங்கிய அந்தியக் கிரியைகள் நன்கு முடிவடைகின்றன. இதில் நிமித்தருக்குத் தானம் அமைத்தல் பொருந்தாது. ஏனெனில் முன்னர்ச் செய்த சபிண்டியில் நிமித்தரைப் பிதிரருடன் சேர்த்துவிட்டமையால் அவரைப் பிரித்தல் கூடாமையாலாகும். இதனாலேயே சபிண்டியின் பின் செய்யும் மாசிகங்களிலும் மூன்று பிண்டங்களுடன் செய்யவேண்டுமெனக் கூறப்பட்டதாகும். இதனால் ஆப்திகத்தை முதல் வருஷ சிராத்தம் என்றும் சொல்லலாம்.

வருஷ சிராத்தம்

இது இறந்த தந்தை தாயரின் ஞாபகமாகவும் நன்றி மறவாமைக்காகவும் நல்லாசி பெறுதற்காகவும் வருஷந்தோறும் இறந்த மாத திதியில் செய்யப்படுவதாகும்.

மகாளயம்

இது புரட்டாதி (பாத்திரபத) மாதத்தில் அபர பக்கத்தில் தந்தை தாயரின் இறந்த திதியில் செய்யப்படுவது விசேடமாகும். அது வசதிப்படாதபோது மகாளய பக்கத்தில் சிறந்ததாகிய ஒரு திதியிலுஞ் செய்யலாம். மகாளயம் என்பது பெரிய ஓடுக்கம் எனப் பொருள்படும். ஆலயங்களில் சுவாமிக்கு அர்த்த சாமப் பூசை செய்து கதவடைப்பது போல, பிதிர் தேவர்களுக்குத் தெற்கு அயனமாகிய இராத்திரி காலத்தில் நடுப்பகுதியாகிய புரட்டாதி (பாத்திர

பத) மாதத்தில் அபர பக்கத்தில் பேரொடுக்கமாகிய மகாளய சிராத்தம் சொல்லப்பட்டதாகும்.

அமாவாசைத் தருப்பணம்

இது மாதந்தோறும் அமாவாசையில் பிதாவின் வர்க்க, மாதாவின் வர்க்க பிதிர் தேவர்களின் தாக சாந்தியின் பொருட்டுச் செய்யப்படுவதாகும்.

குறைவிலா நிறைவுடையரான இறைவருக்கு நாம் எங்ஙனம் பூசை வழிபாடு உத்சவங்கள் செய்து நமக்கு நல் வாழ்வைப் பெற விரும்புகின்றோமோ, அதுபோலவே நம் முடைய முன்னோர்களுக்கு நன்மை செய்பவர்களாகிய கந்தாதி—ஈசாதியாகிய பிதிர் தேவர்களை நாம் வழிபடுவதும் சிராத்த தருப்பணங்கள் செய்வதும் நம் முன்னோர்களும் நாமும் நல்வாழ்வடையும் பொருட்டேயாகும்.

அபரக் கிரியை முற்றுப் பெற்றது.

யாழ்ப்பாணம் காரைநகர்

திருமுலர் திருமரபின்

சிவசங்கர - கப்பிரமணியதேசிகன்

எழுதிய

சைவக் கிரியைகள் என்னும் நூல்
முற்றுப் பெற்றது.

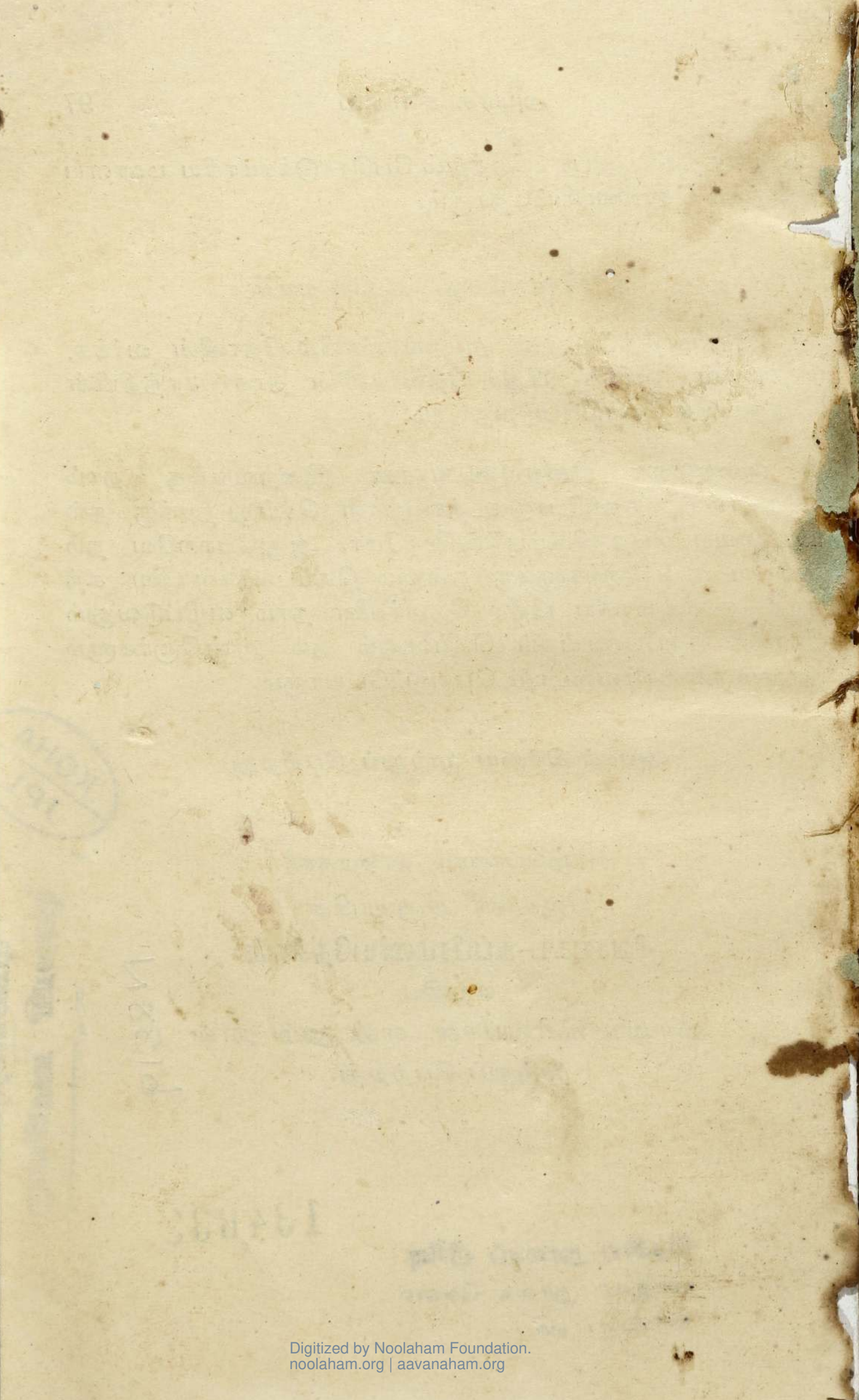

N 134633

வொதவன் நூலகம்

134633

தேசிக நூலைப் பிரிவு
மாடகர் நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

A merry Christmas

